

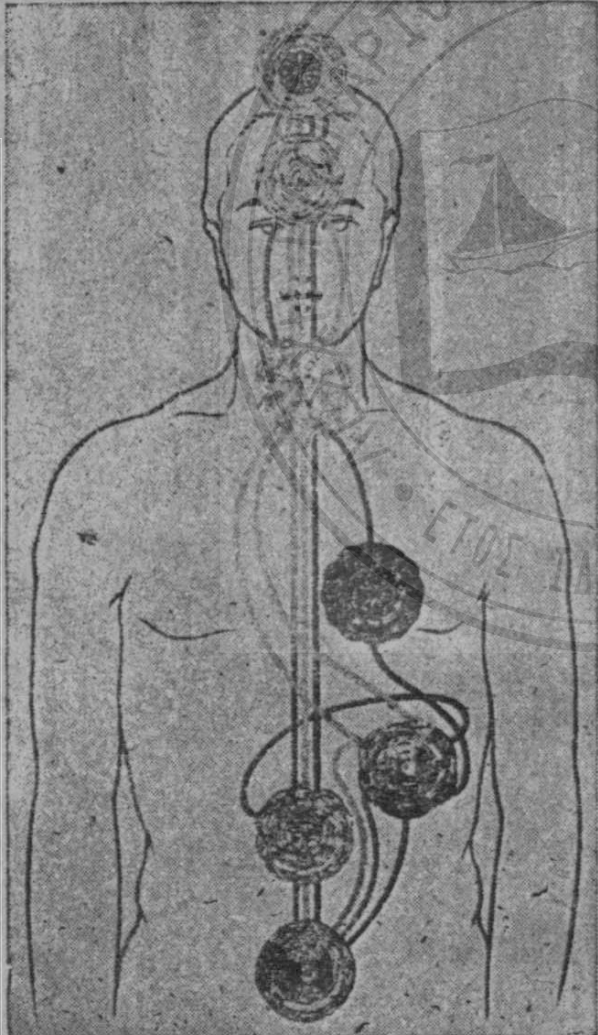
Success in the study of Yoga
31 Μαΐου 1949

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

133

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΤΩΝ ΓΙΟΓΚΙ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ



Γιὰ νὰ θεραπεύετε ὅλες
τις ἀρρώστειες.

Γιὰ νὰ κρατάτε ἰσχυρο-
τερνὰ τὰ νῆα καὶ
τὴ φρεσκάδα σας.

Γιὰ τὴ μακροζωία καὶ
μακροβιότητα.

Γιὰ τὴν τελικὴ ὑπερνί-
κησι τοῦ θανάτου !

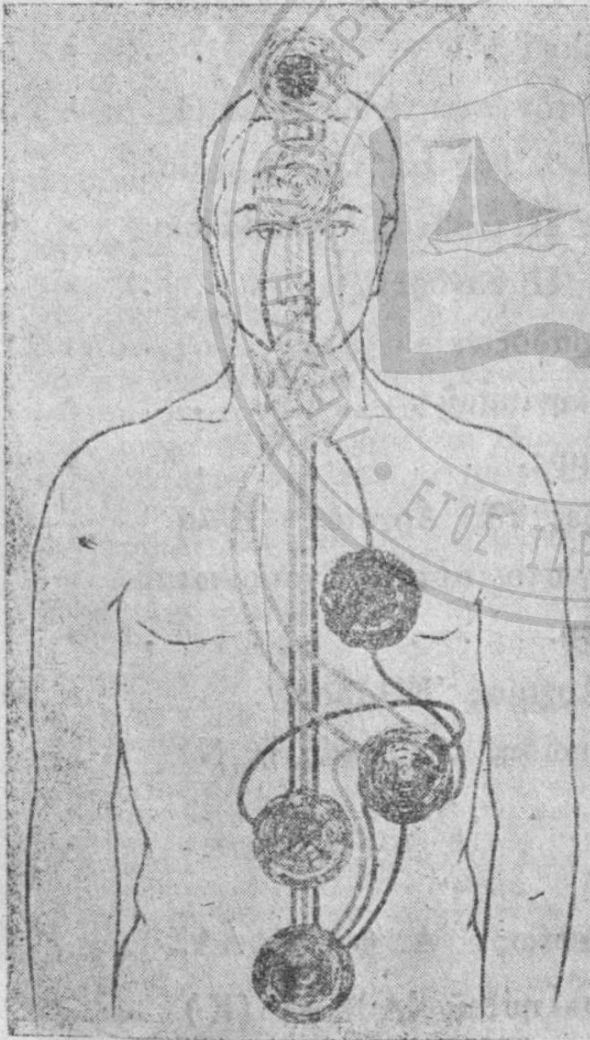
Κεντρικὴ πώλησις :

Βιβλιοπωλεῖον Γ. Δ. Κολλάρου καὶ Λίας Α.Ε. Σταδίου 46

ΑΘΗΝΑΙ 1940

Βιβλ. 4. Αντωνίου Φ. Χαλά
31 Μαΐου 1949 5 Δράμ. 59
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΤΩΝ ΓΙΟΓΚΙ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ



Γιὰ νὰ δερᾶσθε ὅλες
τὶς ἀρρώστειες.

Γιὰ νὰ κρατᾶτε καιρο-
τεινὰ τὰ νιάτα καὶ
τὴ φρεσκάδα σας.

Γιὰ τὴ μακροζωία καὶ
μακροβιότητα.

Γιὰ τὴν τελικὴν ὑπερνί-
κησι τοῦ θανάτου !

Κεντρικὴ πώλησις :
Βιβλιοπωλεῖον J. D. Κολλάρου καὶ Λίας Α.Ε. Σταδίου 46
ΑΘΗΝΑΙ 1940

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Υπό του κ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΔΑ** ἐξεδόθησαν τὰ ἀκόλουθα ἀποκρυφιστικά βιβλία :

- | | | |
|-------|---|------|
| 1ον) | Τὸ Μυστήριον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἙΑλφαβήτου . Δοχ. | 25 |
| 2ον) | Ἡ Κλεις τῆς Γνώσεως (Σωκρατικὴ Παράδοσις καὶ Σατ. Γυμνάσματα) | » 50 |
| 3ον) | Ἡ ἀλληλογραφία μετὸν ποιητῆ Κ. Παλαμᾶ . | » 50 |
| 4ον) | Αἱ ἐκπληκτικαὶ ἀποκαλύψεις ἐπὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος τῆς Ἑλένης Πετρούβνας Μπλαβάτσου | » 60 |
| 5ον) | Τὰ Χρυσᾶ Ἔπη τοῦ Πυθαγόρου, | » 7 |
| 6ον) | Τὸ Βιβλίον τῶν Παραδόξεων | » 15 |
| 7ον) | Τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ | » 15 |
| 8ον) | Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς. | » 7 |
| 9ον) | Τὸ ἀνώτατον Ἰδεῶδες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ οἱ Τρισμέγιστοι αὐτοῦ Ἐνσαρκωταί | » 7 |
| 10ον) | Ἔρως καὶ Ἀφροδίτη. | » 7 |
| 11ον) | Τὰ Εὐαγγέλια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. | » 7 |
| 12ον) | Λυκοῦργος ὁ μυστηριώδης τῆς Σπάρτης Νομοθέτης | » 7 |

Διεύθυνσις συγγραφῆς: **Α. Φ. ΧΑΛΔΑΣ**

18,β δόδος Ἀσκληπιοῦ, Ἀθῆναι (Κ.)

1ον) Τὰ τρία καταπληκτικά μυστικά τῶν 'Αλχημιστῶν

Ὅσοι ἔχουν καταγίνει μετὰ τὰς λεγομένας «Ἀποκρύφους Ἐπιστήμας», εἰς τὰς ὁποίας καταλέγονται ἡ Μαγεία, ἡ Ἀλχημεία, ἡ Καβάλα (1), ἡ Ἀστρολογία, ἡ Νεκρομαντεία, ὁ Πνευματισμὸς καὶ ὁ Ὑπνωτισμὸς ἢ Ζωϊκὸς Μαγνητισμὸς, ἔχουν μείνει κατάπληκτοι πρὸ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν Ἀλχημιστῶν καὶ Ροδοσταυριτῶν (2), οἵτινες ὑποστηρίζουν ὅτι :

α') Κατέχουν τὸ μυστικὸν τοῦ νὰ μετατρέπουν τὰ λεγόμενα ἀγενῆ μέταλλα εἰς εὐγενῆ. Μετὰ ἄλλους λόγους ἰσχυρίζονται ὅτι ἡμποροῦν, κατὰ βούλησιν, νὰ παράγουν χρυσοὺν εἰς τόσον μεγάλας καὶ συντριπτικὰς ποσότητας, ὥστε νὰ ὠχριοῦν ἐμπρὸς τῶν καὶ αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου.

β') Κατέχουν τόσον τελείως τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὴν Φύσιν, καὶ κυρίως τὰ τῆς κινήσεως, τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς τριβῆς, τῆς ἀδρανείας καὶ τῆς παγκοσμίου ἔλξεως, ὥστε νὰ μὴ ὑφίσταται πλέον δι' αὐτοὺς μηχανικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν Φύσιν καὶ τὸ Σύμπαν καὶ ποῦ νὰ μὴ δύνανται νὰ τὸ ἐπαναλάβουν. Δηλαδή σὺν τοῖς ἄλλοις ἰσχυρίζονται ὅτι κατέχουν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ «ἀεικίνητον» (τὴν μηχανὴν ποῦ κινεῖται διαρκῶς, ἀντλοῦσα ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐνέργειαν).

γ') Κατέχουν τὸ μυστικὸν τῆς αἰωνίας νεότητος, τῆς μακροβιότητος καὶ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου !

Βεβαίως δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φαντάζεται ὅτι οἱ Ἀλχημιστὰι καὶ Ροδοσταυρίται (*) ἀρκοῦνται εἰς κενὰς φράσεις ἢ

(1) Ἡ Κ α β ἄ λ α εἶναι τὸ πλέον μυστηριώδες καὶ καταπληκτικὸν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων βιβλίων. Ὑπάρχει ἡ Ἑβραϊκὴ Καβάλα καὶ ἡ θεωρουμένη ὡς ἀνωτέρα αὐτῆς Ἀνατολικὴ Καβάλα τὴν ὁποίαν κατέχουν οἱ πραγματικοὶ Γνώσται τῶν Μυστηρίων τῆς Φύσεως. Ἡ ἀνωτάτη μύησις καὶ θαυματουργία, καθὼς καὶ ἡ γνῶσις τῶν ὄντων καὶ τῆς ἐν τῷ Παντί ἀληθείας εἶναι στενότερα συνδεδεμένα μετὰ τὸ πολυτιμότερον αὐτῶν βιβλίων τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως.

(2) Τὸ Τάγμα τῶν Ροδοσταυριτῶν περιλαμβάνει τοὺς μάγους καὶ ἀλχημιστὰς τοῦ Μεσαιῶνος, οἱ ὁποῖοι κατέπληξαν τὴν Εὐρώπην μετὰ τὰς συνεχεῖς ἐπιδείξεις ὑπερφυσικῶν δυνάμεων. Ἰδρυτὴς τοῦ Τάγματος ἦτο ἕνας θεῖος ἀνὴρ: ὁ Χριστιανὸς Ρόζενκρόυτς. Τὸ ὄνομά του δὲ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν λέξιν Ρόζεν=ρόδα καὶ Κρόυτς=Σταυρὸς, ἔξ οὗ ἡ λέξις: ροδοσταυρὸς. Τὸ Τάγμα αὐτὸ ὡς σύμβολόν του εἶχεν ἕνα μέγαν Χριστιανικὸν Σταυρὸν, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἕνα ὠραιότατον Ρόδον. Οἱ Ροδοσταυρίται ἐβασίζοντο ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τὰ δὲ παραδοξότατα συγγράμματά των εἶναι πλήρη ῥήσεων τόσον ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσον καὶ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Διότι μόνον τοιουτοτρόπως ἠδύναντο νὰ διαφυγῶν τὸν θάνατον καὶ τὴν καταδίωξιν τῆς Ἰσραῆλ Ἐξετάσας. Ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ Ρόδον ἐσυμβόλιζον τὴν κατάκτησιν ὅλων τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν παντοδυναμίαν δηλαδή καὶ θαυματουργίαν, διὰ τῆς νεκρώσεως τῆς σαρκὸς ἢ ὑποτάξεως τοῦ Πειρασμοῦ καὶ τῆς ἠδουπαθείας.

λόγους, και εις άπλην παράθειν διίσχυρισμῶν. Προσεπιφέρουν και σοβαρώτατα πειστικά επιχειρήματα, βασιζόμενα κυρίως επί του λεγομένου «Νόμου της Αναλογίας», προτάσσουν άνέλπιστα καταπληκτικώτατα παραδείγματα και άτελεύτητον σειράν ιστορικῶν γεγονότων! Βεβαιούν δ' ότι η Τέχνη των, που την ονομάζουν «Βασιλικήν», δέν χρονολογεΐται από χθές η από πέρυσιν, άλλ' από εκατοντάδων χιλιάδων έτών...

* * *

Η «Παλαιά Διαθήκη» αναφέρει ότι εις παναρχαίας και λησμονημένας εποχάς, οί άνθρωποι ζούσαν μέχρι βαθυτάτου γήρατος που ήμπορούσε να φθάση και τά...1000 έτη! Εις όλους εΐνε γνωστόν τό όνομα του πάππου του Νῶε, του Μαθουσάλα, που έζησεν 969 χρόνια! Υπάρχουν άνθρωποι οί όποιοι άσυζητητέ παραδέχονται τās άποκαλύψεις τούτας των Άγίων Γραφῶν και δέν έκπλήσσονται έάν κατόπιν η Άνθρωπότης, καταπροδίδουσα τους θείους και φυσικούς νόμους και συνεχῶς άποσπωμένη από την έπαφήν με την Φύσιν και με τό ύπαιθρον, έχασε την αρχικήν της ζωτικότητα, ήρχισε να γίνεται ό στόχος των άσθενειῶν και εΐδε συνεχῶς συντεμνόμενον τό αρχικόν περιθώριον της ζωής φθάσασα εις τά σημερινά όρια, τά τόσοσν τραγικά έν συγκρίσει προς τά 969 χρόνια του Μαθουσάλα!

* * *

Παραλλήλως όμως προς τās άποκαλύψεις των «Άγίων Γραφῶν», η ιστορία αναφέρει ότι ανεφάνησαν κατά διαφόρους εποχάς πρόσωπα, είτε μυθικά, είτε και ιστορικά, τά όποια κατώρθωσαν να υπερβούν τά γνωστά όρια ζωής, η των όποιων, είτε ό βίος είτε ό θάνατος καλύπτεται υπό πέπλου μυστηρίου. Γνωστή π. χ. εΐνε η περίπτωση του Κρητός φιλοσόφου Έπιμενίδου, ό όποιος έκουμήθη επί 57 όλόκληρα έτη εις ένα σπήλαιον. Άλλά μήπως και μερικαι από τās θαυμασιωτάτας ιστορίας του διασήμου Άμερικανου συγγραφέως Γουώσιγκτον Ίρβιγκ δέν βασίζονται επί της παραδόξου τούτης περιπτώσεως του επί ήμισειαν και πλέον εκατονταετηρίδα παραδοθέντος ήδυπαθέστατα εις τās άγκάλας του Μορφέως Κρητός φιλοσόφου; Υπάρχουν όμως άλλαι, κατά πολύ συνταρακτικώτεραι περιπτώσεις, τās όποιας, αληθῶς η ψευδῶς, αναφέρει η Ιστορία. Μήπως πράγματι περι Άπολλωνίου του Τυανέως, της επιβλητικώτατης αϋτης φυσιογνωμίας της Αρχαίας Ελλάδος, περι του Μεγίστου των Μάγων, δέν αναφέρει η Ιστορία ότι δέν απέθανεν, άλλά μυστηριωδῶς έξηφανίσθη και επιπροσθέτως ότι, μετά την εξαφάνισίν του πολλάκις έπεσκέφθη τους μαθητάς του, συνεχῶς υποδεικνύων την οδόν της Άρετης και της Άθανασίας; Μήπως και περι του πρωτοτυπωτάτου συγγραφέως της Άποκαλύψεως, του μεγίστου και επιβλητικώτατου των Ευαγγελιστών Ιωάννου, δέν αναφέρει και πάλιν η Ιστορία ότι ό αγαπητός του Χριστου μαθητής δέν απέθανε; Μήπως τέλος δέν προκαλεί θαυμασμόν και κατάπληξιν τό γεγονός ότι τό Σκῆνος του Άγιου Σπυριδωνος, επισκόπου Τριμηθοῦν-

ως, τὸ ἐπιζήσαν καὶ αὐτῆς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ Τουρκοκρατίας, ἐπὶ 1600 ἔτη διατηρεῖ τὴν ἀρχικὴν του ὑπόστασιν καὶ θαυματουργὸν δυναμικότητα :

* * *

Ἄλλ' ἀσχέτως πρὸς τὰς ἱστορικὰς ταύτας περιπτώσεις, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ὄχι ὀλιγώτερον περιεργοί, παράδοξοι καὶ ἐκπληκτικοί. Τόσον μάλιστα συνταρακτικοί καὶ πρωτάκουστοι, ὥστε ἡ εὐρωπαϊκὴ τοῦλάχιστον νοστροπία ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰς πληροφῶρας ταύτας μὲ ἀρκετὴν δόσιν σκεπτικισμοῦ, εἰρωνείας, ἀπιστίας ἢ καὶ γέλωτος. Ἄσφαλῶς δὲ ὁ γέλως καὶ ἡ εἰρωνεία εἰς μερικὰς τοῦλάχιστον τῶν περιπτώσεων αὐτῶν δὲν ἀρμόζει καὶ εἶνε μᾶλλον καρπὸς τῆς δοκησιοφίας καὶ ὑπεροψίας τῆς εὐρωπαϊκῆς νοστροπίας, ἡ ὁποία θεωρεῖ τοὺς ἄλλους λαοὺς ὑποδεεστέρους. Ποῖος π. χ. Εὐρωπαῖος δὲν δέχεται μὲ ἀπόλυτον δυσπιστίαν τοὺς διίσχυρισμοὺς τῶν Θιβητῶν, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ὁ ἐκάστοτε Δαλαϊλάμας εἶνε ἡ μετενσάρκωσις τοῦ ἤδη ἀποβιώσαντος προκατόχου τοῦ ὑπάτου θρησκευτικοῦ ἀξιώματος τοῦ Λαμαϊσμοῦ ;

Ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι εἴμεθα τόσον καταθαμβωμένοι ἀπὸ τὰς ἐπιτελεσθείσας «προόδους» τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Βιομηχανίας, ὥστε νὰ θεωρῶμεν ὅτι ὁ Πολιτισμὸς μας ἔχει φθάσει εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς τελειότητος. Ποῖος ὅμως δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ εὐρωπαϊκὸς Πολιτισμὸς εἶνε ὁ μόνος ὁστις ὑπέδειξεν εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα τὰ τελειότατα μέσα τῆς καταστροφῆς, τῆς ἐρημώσεως, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀπανθρωπίας ;

* * *

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς πράγματος καὶ ἑνὸς Πολιτισμοῦ, προτοῦ καλῶς τὸν γνωρίσῃ. Περὶ τῶν μυστηριωδῶν Ἰνδιῶν καὶ τοῦ ἔτι ἀγνώστου καὶ ἀπροσίτου Θιβέτ ἔχομεν, ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι συγκεχυμένας πληροφῶρας. Καὶ ὅμως ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς ἐθεώρει τὰς Ἰνδίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου, ὡς τὸν τόπον τῶν εὐσεβεστάτων ἀνθρώπων. Ὄταν ὁ Ὀμηρὸς ὁμιλεῖ περὶ τῶν «Αἰθίοπων», διαστέλλει αὐτοὺς ὡς κατοικοῦντας εἰς τὴν ἐσχάτην Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην Δύσιν : «οἱ μὲν δυσομένου, οἱ δὲ ἀνιόντος» Ἥλιου.

Οἱ Αἰθίοπες τῆς Δύσεως ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ δὲ τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ἰνδοί. Πάντες δὲ γνωρίζομεν ὅτι οἱ μέγιστοι ἄνδρες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας προσέτρεχον διὰ ν' ἀρυσθοῦν τὴν σοφίαν των καὶ νὰ μνηθοῦν εἰς ὄλα τὰ Μυστήρια τῆς Ζωῆς, τοῦ Θανάτου, τῆς Μακροβιότητος καὶ τῆς Αἰωνίας Νεότητος : Ὀρφεύς, Λυκοῦργος, Σόλων, Πυθαγόρας, Πλάτων, Ἡρόδοτος, Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. Καὶ μήπως μέχρι σήμερον αἱ μυστηριώδεις Ἰνδίαὶ δὲν ἔχουν τὴν φήμην τῆς θαυματουργίας καὶ τοῦ φακิริσμοῦ ; Ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου προβλήματος θὰ ἐπανέλθωμεν ἐν συνεχείᾳ.

Ἄλλ' ἀσχέτως πρὸς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Θιβητῶν, μήπως ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἔχομεν τὰς περιπτώσεις τῶν Ἀλχημιστῶν καὶ Ροδοσταυοιτῶν, καὶ τῆς παραδόξου ζωῆς καὶ τῶν ἐκπληκτικῶν θαυμάτων τοῦ Μερλέν, τοῦ Καλλιόστρου καὶ τοῦ ἔτι ἐπιβλητικωτέρου καὶ μεγαλοπρεπεστεροῦ Κόμητος Σαιν—Ζερμαίν; Οἱ τρεῖς οὗτοι εἶναι συνδεδεμένοι μὲ τὴν παράδοσιν ὅτι ποτέ τῶν δὲν πεθαίνουν ἀλλὰ διαρκῶς καὶ ἐμφανίζονται εἰς τὴν ζωὴν, παίζοντες σπουδαιότατον ρόλον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τύχην καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ὀλόκληρον σύγγραμμα τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων παρατεινομένην ζωὴν τοῦ παραδόξου αὐτοῦ Ἄνδρος, μὲ ἱστορικὰ ἔγγραφα καὶ μαρτυρίας ἀξιοχρέων καὶ ἀξιοπίστων προσώπων.

Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, Ἀρχαία Ἑλλάς, Αἴγυπτος, Ἰνδία, Ἀλχημιστὰ καὶ Ροδοσταυρίζται ἀφήνουν νὰ ἐξυπονοῆται ὅτι ὀπισθεν τῆς συνήθους καὶ τετριμμένης ζωῆς ὑπάρχει κάποια ἄλλη, περικλείουσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀνθρώπου, κατέχοντι τὴν πραγματικὴν Γνώσιν καὶ Ἐπιστήμην, τὰ μυστικὰ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, τῆς Μακροβιότητος καὶ Αἰωνίας Νεότητος..

2ον) Ἡ μετάδοσις τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως ἐτιμωρεῖτο καὶ τιμωρεῖται διὰ θανάτου. — Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὁ μέγιστος μάγος τῆς Ἀρχαιότητος

Μεταξὺ τῶν μεγίστων σοφῶν ἀλλὰ συγχρόνως προφητῶν καὶ ἐκπληκτικῆς δυναμικότητος θαυματουργῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος εἶναι ὁ Ὀρφεὺς, ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. Ὁ πρῶτος εἶναι καὶ ὁ ἰδρυτὴς τῶν Μυστηρίων, μεταξὺ τῶν ὁπρίων εἶναι τὰ «Ἐλευσίνια», πού ἔπαιξαν ἀφάνταστον ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν Πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης. Καὶ οἱ τρεῖς αὗτοι ἄνδρες οἱ ὁποῖοι κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ἐξήσκησαν πανσθενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου, προαγαγόντες, ὅσον ὀλίγοι, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἐφοίτησαν καὶ παρέμειναν ἐπὶ ἔτη εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἦλθον εἰς ἐπαφὴν καὶ ἐμυήθησαν εἰς ὅλα τὰ Μυστήρια τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Ἀνθρώπου ὑπὸ τῶν σοφῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, οἵτινες ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο «Γυμνοσοφισταί».

Ἡ Ἀπόκρυφος Διδασκαλία, ἐπειδὴ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὰ μυστήρια τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου, τῆς αἰωνίας νεότητος καὶ τῆς παντοδυναμίας, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, κατέχεται ζηλότυπα ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἄνδρας οἱ ὁποῖοι ἐκρίθησαν ἀξιοί.

δπως τοῖς μεταδοθῆ αὐτη. Φοβερὰς ὄμως ὑποχρεώσεις ἀνελάμβανε ὁ ἐκάστοτε μουούμενος εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου! Καὶ μεταξύ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν ἦτο ... ἡ ἀπόλυτος σιγή ἐπὶ τῶν παραδιδομένων Διδασκαλιῶν καὶ ἡ μὴ μετάδοσις αὐτῶν παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἀξιους, οἱ ὅποιοι, διὰ πολυχρονίου ἀσκήσεως καὶ δοκιμασιῶν ἀπεδεικνύοντο ἱκανοὶ νὰ λάβουν καὶ νὰ κρατήσουν μυστικὴν τοιαύτην φοβερὰν παρακαταθήκην! Καὶ ἡ μετάδοσις τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως ἦτο καὶ εἶναι βαθμιαία καὶ προοδευτικὴ. Ὑπάρχουν δηλαδὴ διάφοροι βαθμοὶ γνώσεως καὶ διάφοροι βαθμοῦχοι.

Ὁ ἀποτολμῶν ν' ἀποκαλύψῃ τὰ μυστικὰ τῆς Μυήσεως εἰς τὸν πολὺν κόσμον, ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς «βεβήλους» (ὄπως ἀποκαλοῦνται πάντες ὅσοι διατελοῦν εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἠδυπαθείας καὶ ἀφροσύνης) ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἰς ἀνώτερος βαθμοῦχος ἢ ἀξιωματοῦχος μετέδιδε τὰ μυστικὰ τοῦ βαθμοῦ του, εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς κατώτερον βαθμὸν Μυήσεως καὶ αὐτὸς κατεδικάζετο, ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων, εἰς θάνατον. Ὁ δὲ Νόμος οὗτος ἦτο καὶ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἀπαραβάτος καὶ ἀπαραβίαστος. Ἐντεῦθεν ἐξηγοῦνται:

α') Ἡ ἐξάσκησις ἐπὶ πέντε ὄλα ἔτη εἰς τὴν σιγὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπεβάλλοντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρα καὶ

β') Ἡ ἀφάνταστος ἄγνοια καὶ ὑπὸ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων Ἑλληνιστῶν τῆς ἐποχῆς μας, τῶν τελουμένων, παραδιδομένων καὶ διδασκομένων εἰς τὰ «Ἐλευσίνια Μυστήρια», εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ὀλόκληρος ἡ πραγματικὴ Ἐπιστήμη τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δὲν παρεδίδοτο διὰ βιβλίων ἀλλὰ διὰ ζώσης φωνῆς, ὑπὸ τῶν Ἱεροφαντῶν εἰς τοὺς Νεοφύτους! Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον καὶ παρ' ὄλας μας τὰς προσπάθειας δὲν γνωρίζομεν τὴν πραγματικὴν Ἐπιστήμην τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς. Τὸ Μυστικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Θαύματος ζηλοτύπως κρατεῖται ἐντὸς τῆς παραδόσεως τῶν «Ἐλευσινίων Μυστηρίων» καὶ τοῦ «Μαντείου τῶν Δελφῶν».

* * *

Ὅπως ἀποδεκνύει κάθε σελίς τοῦ Ὀμήρου καὶ οἱ Ὀμηρικοὶ Ὕμνοι, τὰ «Μυστήρια» ἦσαν θεσπισμένα εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὑπὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῆ καὶ περὶ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν. Ἀλλὰ τόσον ὁ Ὀμηρος, ὅσον καὶ ὁ Ἡσίοδος καὶ ὁ Ὀρφεύς, ἀποφεύγουν συστηματικώτατα ν' ἀποκαλύψουν τὰς φοβερὰς ἀληθείας, ποὺ συνδέονται μὲ τὰ Μυστήρια. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον συνεχῶς καλύπτουν τὰ συγκλονιστικὰ τῆς μυήσεως Μυστήρια (μὲ τὰ ὅποια εἶνε πλήρεις αἱ θεῖαι τῶν συγγραφαί) μὲ τὸν μῦθον, τὴν ἱερογλυφίαν, τὴν ἀλληγορίαν, τὴν παραβολήν, τὸ αἰνίγμα.

Ὁ πρῶτος, ὅστις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπετόλμησε ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν Μυστηρίων, εἶναι ὁ Πλάτων ὅστις κυρίως εἰς τὸν «Κρατύλον» του προβαίνει εἰς τὴν συστηματικὴν ἐξήγησιν, διερμηνεύσιν καὶ παράδοσιν τῶν ὑποκρυπτομένων φοβερῶν Μυστηρίων καὶ δὲν διστάζει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ καὶ αὐτὰς τὰς λεγομένας τέσσαρας δυνάμεις τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πνεύματος. Εἰς δὲ τὸν «Φαίδωνα» του ἀναφέρει τὰ μυστήρια τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, χωρὶς νὰ παραλείπῃ

νά κάμνη μνείαν καί περί αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ λεγομένου «μυστικοῦ ποτοῦ», ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανέλθωμεν ἄλλοτε.

Ἐκεῖνος ὁμοῦς ὅστις ἐξ ὄλων τῶν συγγραφέων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος μᾶς ἀποκαλύπτει, πρῶτος αὐτός, τῶν μυστηριωδῶν Ἰνδιῶν τοὺς παντοδυνάμους καί πανσόφους ἀνδρας, τοὺς λεγομένους Γυμνοσοφιστάς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καί οἱ ὁποῖοι σήμερον εἶνε γνωστοὶ μὲ τὰ ὄνόματα Φακῖραι, Γιόγκαι, Μαχάτιμα, Χόμπιλγκαν, Σαμπερόν, καί Χαϊλάμας, εἶνε ὁ Φιλόστρατος εἰς τὸν «Βίον τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως». Μεταξὺ τῶν πολυτιμοτάτων καί ἐπιβλητικωτάτων συγγραμμάτων τῆς Προγονικῆς μας Κληρονομίας, ἴσως νὰ μὴ ὑπάρχη ἀπὸ αὐτὸ, ἀποκαλυπτικώτερον καί οὐσιωδέστερον διὰ τὴν Ἀπόκρυφον Γνώσιν Τοιαύτη σοφία περικλείεται εἰς τὸ μυστηριωδῶς διασωθὲν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας περισπούδαστον αὐτὸ σύγγραμμα, ὥστε ἡ μεγίστη τῶν Ἀποκρυφολόγων τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ πολλὴ Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ, ἡ ὁποία καί δύναται ἀδιστάκτως νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἀποκαλύψασα τόσον τὰ τελούμενα, διδασκομένα καί παραδιδόμενα εἰς τὰ «Ἐλευσίνια», «Σαβάζια», «Διονυσιακά» καί τῆς «Σαμοθράκης Μυστήρια». ὅσον καί τὴν διδασκαλίαν καί τοὺς παντοδύναμους σοφοὺς τοῦ Θιβέτ καί τῶν Ἰνδιῶν, γράφει τὰ ἀκόλουθα ἐπὶ τοῦ ἐκφαντορικωτάτου αὐτοῦ συγγράμματος :

«Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς ἐνεφανίσθη αἰφνιδίως εἰς τὴν ἱστορίαν (περὶ τὸ 97 μ.Χ. μυστηριωδῶς ἐξηφανίσθη), χωρὶς κανεὶς νὰ γνωρίζῃ οὔτε πῶθεν ἦλθεν, οὔτε ποῦ μετέβη. Αἱ θαυματουργικαὶ τοῦ δυνάμεις, αἱ ὑπὸ τῆς ἱστορίας βεβαιούμεναι καί προσεπιμαρτυρούμεναι συνεχῶς ὑπὸ Ἰουστίνου τοῦ Μάρτυρος, παραμένουν ἀπαράμιλλοι εἰς τὰ χρονικά τῆς Μαγείας. Τὸ μόνον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον μυστηριωδῶς ἐπέζησε, ἐπὶ τῆς βιογραφίας του, (παρὰ τὴν συστηματικὴν καταστροφὴν ὄλων τῶν σχετικῶν μὲ αὐτὸν βιβλίων) εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Δάμιδος γραφέν ἡμερολόγιον τῆς ζωῆς του, τὸ ὁποῖον εὔρε καί ἀνέπτυξεν ἀκολούθως ὁ Φιλόστρατος. Τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀπολλωνίου εἰς τὰς Ἰνδίας, τὸ τόσον πιστῶς περιγραφόμενον, ἂν καί ἀλληγορικόν, ἀναπαριστᾷ ὅλας τὰς φάσεις καί τοὺς βαθμοὺς τῶν δοκιμασιῶν τοῦ Νεοφύτου, δίδει δὲ συγχρόνως τὴν γεωγραφικὴν καί τοπογραφικὴν ἰδέαν τῆς χώρας τῆς Μυήσεως, ὅπως ὑπῆρξε τότε καί ὅπως παραμένει ἀναλλοίωτος μέχρι σήμερον. Ὁλόκληρος ὁ λόγος τοῦ Ἀπολλωνίου μὲ τοὺς Βραχμάνας, τὰς σοφὰς τῶν συμβουλὰς καθὼς καί οἱ διάλογοι μὲ τὸν Κορίνθιον Μένιππον, διεομηνευόμενοι, περικλείουν τὴν συνολικότητα τῆς ἐσωτερικῆς ἢ ἀποκρύφου γνώσεως.

«Ἡ ἐπίσκεψις του εἰς τὴν χώραν τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, ὁ χρησμός τοῦ Ἀμφιαράου, ἐξηγοῦν τὰ δόγματα Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Καί οὔτε θὰ ἀποτολμοῦσα νὰ δώσω αὐτὰς τὰς φοβερὰς ἀποκαλύψεις, ἂν μέχρι σήμερον εἰς τὸ συγγραφικόν μου ἔργον ὡς κύριον σκοπὸν μου δὲν προέθετα τὴν ἀποκάλυψιν τέλος τῶν παντοδυνάμων σοφῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, τοῦ Θιβέτ καί τῶν Ἰνδιῶν καί τῆς διδασκαλίας τῶν, τὴν ὁποίαν καί παρέλαβεν ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπισκεπτόμενος αὐτοὺς πρὸ 1.800 ἐτῶν! Τὸ ταξίδιον καί αἱ περιπέτειαι τοῦ μεγάλου ἐκείνου Μάγου περιγράφονται ἐπακριβῶς, ἂν καί ἀλληγορικῶς. Ἐπαναλαμβάνω δὲ καί πάλιν, ὅτι οἱ διάλογοι περὶ τῶν ὁρίων

Έκαστα μνεϊαν, κατανοούμενο ὀρθῶς, περικλείουν μερικά ἀπὸ τὰ φοβερῶτερα μυστικά τῆς Φύσεως!».

* * *

Ἄλλὰ εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἀποκαλύψωμεν ἓνα ἀπὸ τὰ μυστικά αὐτὰ τῆς Φύσεως, τὰ ἔχοντο σχέσιν μὲ τὸ «μυστικὸν τῆς αἰωνίας νεότητος», ἐπιφυλασσόμενοι εἰς τὴν περαιτέρω συνέχειαν νὰ παραθέσωμεν σειρὰν ἐκπληκτικωτάτων πληροφοριῶν, στοιχείων καὶ διηγήσεων. Ἐπὶ τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς σχετιζομένης μὲ τοὺς περιφήμους «Γιόγκι» τῶν Ἰνδιῶν θὰ ἀσχοληθῶμεν κατωτέρω :

3^{ον} Τὰ μυστικά τῆς μακροζωίας τῶν φακιρῶν

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶς συνταρακτικά μυστικά τῶν Φακιρῶν καὶ Γιόγκι τῶν Ἰνδιῶν εἶναι γιὰ τὸ διπλασιασμὸ καὶ τριπλασιασμὸ τοῦ συνηθισμένου ὀρίου τῆς ζωῆς καὶ γιὰ τὴ διατήρησι τῆς νεανικῆς φρεσκάδας καὶ ἀκμῆς.

Πολλὲς φορὲς γίνεται λόγος γιὰ τοὺς ἔκουσίους ἐνταφιασμοὺς τῶν Φακιρῶν τῶν Γιόγκι ἢ Γυμνοσοφιστῶν τῶν Ἰνδιῶν, χωρὶς νὰ ἔχουν δοθῆ μέχρι σήμερα ἱκανοποιητικὲς ἐξηγήσεις. Λέγεται λοιπὸν πῶς ὅταν ἓνας Γυμνοσοφιστὴς πρόκειται νὰ δοκιμάσῃ τὴν κατάρτασιν τῆς «ἐκστάσεως» καὶ νὰ χωρίσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπὸ τοῦ σώματος, νὰ ἐλευθερώσῃ δηλαδὴ τὴν ψυχὴν τοῦ καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ δῆ τοὺς ἀοράτους κόσμους, ζητεῖ νὰ βρῆ καμμιά ἔρημη σπηλιά ἢ κανένα καταφύγιον μέσα εἰς τὴν γῆν, ὅπου οὔτε δ ἀερισμὸς εἶνε δυνατός, οὔτε ἡ εἰσοδος τοῦ φωτὸς ἢ τοῦ ἤχου καὶ ὅπου ὑπάρχει μεγαλύτερη πιθανότης ἀναπαύσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ζωτικῆς θερμότητος. Ὅταν λοιπὸν βρῆ αὐτὸ τὸ σπήλαιον προετοιμάζει τὸ κρεβάτι τοῦ ἀπὸ ἓνα Ἰνδικὸ χόρτον, ποῦ λέγεται Κούσα, ἀπὸ βαμβάκι καὶ μαλλί.

Ὁ Φακίρης ἢ ὁ Γυμνοσοφιστὴς ἔχει ἀνακαλύψει ὅλα τὰ μυστικά τῆς Φύσεως, μὲ συστηματικὴ παρατήρησι καὶ παραβολή, μὲ σύγκρισιν καὶ ἀναλογίαν. Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἐξερευνηταὶ τῆς ἀληθείας γνωρίζουν πῶς ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς δασκάλους εἶνε ἡ Φύσις, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ Εὐρωπαῖοι συνεχῶς προσφεύγουν εἰς βιβλία, ἀποφεύγοντες νὰ μελετήσουν τὸ μεγαλύτερον καὶ σοφώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία : τὴν πάνσοφον καὶ παντοδύναμον Φύσιν.

Καὶ ὁμοίως αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνη ποῦ διατηρεῖ διαρκῶς εἰς τὴν ζωὴν τὰ πάντα καὶ πραγματοποιεῖ τὸ θαῦμα τῆς διαιωνίσεως καὶ ἀκατάπαυστης νεότητος. Οἱ Φακίραι λοιπὸν παρατήρησαν πῶς τὸ φίδι συνηθίζει νὰ ζῆ ὀλόκληρους μῆνας χωρὶς τροφήν καὶ πῶς ρίχνοντας τὸ δέρμα τοῦ, ξανανειώνει! Ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου ἐγνώρισαν πῶς τὸ φίδι ζῆ πολλὰ χρόνια, ἐθεώρησαν ἐπιβεβλημένον νὰ μελετήσουν τὴν παράξενον ζωὴν τοῦ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὰ μυστικά τῆς μακροβιότητος καὶ ἔτσι νὰ ἐφαρμόσουν εἰς τὴν ἀνθρώπινον

φυσιολογία τὰ ἀπόκρυφα ἔνστικτα καὶ ἔθιμα τῶν «ὀφιοειδῶν» Ἡ μελέτη καὶ ἐξέτασις αὐτὴ ἄρχισε ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων Καὶ ἔτσι κατέληξαν οἱ Φακίροι στὶς ἀκόλουθες ἀνέλπιστες παρατηρήσεις καὶ συμπεράσματα :

Προτοῦ τὸ φίδι ἀποσυρθῆ στὴν τρύπα του, μέσα στὴ γῆ, τὸ χειμῶνα, γιὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸ ψυχρὸς, ἀλείφει τὸ σῶμά του μὲ τὸ χυμὸ ἐνὸς φυτοῦ, πιέζοντας μὲ τὸ σῶμά του τὰ φύλλα. Οἱ Φακίροι κρατοῦν μυστικὸ τὸ ὄνομα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ. Γιατὶ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ἰδιότητες του εἶνε τόσο συνταρακτικὲς, πὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνουν γνωστὲς παρὰ μόνον στοὺς ἀξιους.

Τὸ μυστηριακὸ λοιπὸν αὐτὸ φυτό ἔχει τὴν ἰδιότητα, χωρὶς ὁ Γιόγκι ἢ ὁ Φακίρης νὰ ὑποβληθῆ σὲ καμμιά προετοιμασία ἢ ἐξάσκηση, νὰ ἐπιφέρῃ στὸν ἄνθρωπο ἢ στὸ ζῶο, πὺ μεταχειρίζεται τὸ χυμὸ του, μιὰ «κωμάρα» καὶ τελεία νάρκωσι : ὅλες δηλαδὴ οἱ ζωτικὲς λειτουργίες τοῦ σώματος παραλύουν καὶ τέλος σταματᾷ ἡ ζωὴ.

Κατόπιν οἱ Φακίροι ἐμελέτησαν καὶ βρῆκαν πόσο πρέπει νὰ διαρκῆ αὐτὴ ἡ νάρκωσις. Ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ τὴ διάρκειά τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῆς νάρκης δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ φθορὰ καὶ ἡ ἐξάντλησις τῶν ἰσθῶν καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, δὲν γίνεται ἀπώλεια ζωτικῶν δυνάμεων. Ἐνῶ καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν φυσικὸ τὸν ὕπνο, χάνουμε ζωτικὲς δυνάμεις. Ἔτσι, κάθε ὥρα πὺ ὁ Φακίρης τὴν περνᾷ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν τοῦ ληθάργου καὶ τῆς νάρκωσεως, ἀποτελεῖ μιὰ κερδισμένη ὥρα γιὰ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς.

Ὅλες λοιπὸν τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ ὕπνου τοῦ ὁ Φακίρης τὶς χρησιμοποιεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο στὶς Ἰνδίες εἶνε γνωστὸ πὺς οἱ καλούμενοι «Ράτζα Γιόγκα» (=γυμνοσοφισταί), ζοῦν τὸ διπλάσι καὶ τὸ τριπλάσι διάστημα τῆς συνηθισμένης ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ διατηροῦν ὅλη τους τὴ νεανικὴ φρεσκάδα, ἐπὶ μακρότατες περιόδους, παρὰ τὴν μεγάλη τους ἡλικία !

* * *

Τὸ Ἐλιξήριον τῆς αἰώνιας νεότητος ὕστερα ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις δὲν φαίνεται λοιπὸν τόσον ἀπίθανον, ὅσον πολλοὶ τὸ ὑποθέτου, ἀφοῦ ἡ φύσις ἐμπράκτως ἀποδεικνύει, πὺς ὅχι ὁ λογικὸς καὶ ὁ ἐφευρετικὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀλογα φίδια τό... ἐφαρμόζου! Μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἐπιτυχία καὶ ἀποτελεσματικότητά.

Ὁ διάσημος Μάγος τοῦ 18ου αἰῶνος, πὺ συνετάραξε τὴν Εὐρώπη μὲ τὰ θαύματά του, ὁ μάγος Κόμης ντὲ Σαὶν Ζερμαίν, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ἐπιστεύετο καὶ πιστεύεται πὺς ποτὲ του δὲν πεθαίνει. Αὐτὸς λοιπὸν ἐξέπληττε τοὺς πάντας γιὰτὶ πάντοτε διατηροῦσε τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπό του ἀκμαῖα, ὅπως ἕνας νέος τῶν 20—25 χρονῶν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς βιογράφους του, ὁ κ. Λεκλαιρέρ, γράφει πὺς ὁ Κόμης αὐτὸς ἀπεσύρετο γιὰ νὰ κοιμηθῆ πολὺ ἀργά, ποτὲ του ὁμῶς δὲν ἔδειχνε σημεῖα κοπώσεως.

Ὅπως καὶ τὰ φίδια, ἔτσι κι' αὐτὸς ὑπέβαλε τὸν ἑαυτὸ του σὲ λήθαργο καὶ νάρκη, πὺ διαρκοῦσε τριάντα ἕως πενήντα ὥρες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ σῶμά του φαινότανε τελείως νεκρὸν, ὅπως τὸ πτώμα. Καὶ ὕστερα ξυπνοῦσε, γεμᾶτος ἀπὸ ζωὴ, ἀπὸ σφρί-

γος, από νειᾶτα. Ἡ μαγική αὐτὴ ἀνάπαυσις λές καί περιείχε τὸ μυστικὸ τῆς αἰωνίας του νεότητος. Καί γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴ δυναμικότητα τῆς ἀναπαύσεως αὐτῆς πρέπει νὰ ἔχῃ παρόντα στὴ μνήμη του τὸν παραλληλισμὸ μὲ τὰ φίδια καί μὲ τὶς χελῶνες.

Φαίνεται λοιπὸν πὼς ὁ τέλειος χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα—κατὰ τὴν ληθαργικὴ αὐτὴ κατάστασι—περικλείει σημαντικώτατα φυσιολογικὰ φαινόμενα ποὺ δὲν ἔχουν μελετηθῆ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, μὰ ποὺ εἶνε γνωστὰ στοὺς Ἰνδοὺς, καθὼς καί στοὺς Ροδοσταυρίτας, ποὺ ἐκληρονόμησαν τὰ περισσότερα μυστικὰ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Ὅταν ὁ Κόμης Σαὶν Ζερμαὶν ἐπανήρχετο εἰς τὴν ζωὴν κατέπλησσε τοὺς πάντας, γιὰ τὸ ἐδιηγείτο ὅλα τὰ σπουδαῖα γεγονότα, ποὺ εἶχαν συμβῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νάρκης του σ' ὅλην τὴν Εὐρώπη. Λές καί κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ληθάργου, ἡ ψυχὴ του εἶχε περιηγηθῆ ὀλόκληρο τὸν κόσμον.

4^{ον} Ὁ ρόλος τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς

Μία σύγκρουσις παρατηρεῖται: ὁ Εὐρωπαῖος ἐπιστήμων δὲν ἀνέχεται οὔτε κατ' ἰδέαν πὼς οἱ Ἰνδοὶ μποροῦν νὰ κατέχουν γνώσεις καί μυστικὰ ἀνώτερα ἀπὸ ὅσα τοὺς ἔχουν μεταδώσει τὰ εὐρωπαϊκὰ βιβλία καί πανεπιστήμια. Ὁ Ἀσιάτης πάλιν σοφὸς οἰκτεῖρει τοὺς Εὐρωπαίους γιὰ τὴν τόσῃν τους ἀνικανότητα νὰ εἰσέλθουν στὴν πραγματικὴ γνῶσι καί ἐπιστήμη. Ὁ Εὐρωπαῖος ἐπιστήμων ἔχει τὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν, πὼς μπορεῖ νὰ κατακτήσῃ τὰ μυστικὰ τῆς Φύσεως, μέσα στὶς βιβλιοθήκας καί στὸ ἐργαστήριό του. Ὁ Φακίρης ὁμοίως καί ὁ Γιόγκης ἔχει τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα, πὼς μόνο μέσα στὴν ζούγκλα ἢ στὰ ἀπομακρυσμένα μέρη—μακρὰ ἀπὸ τὶς πολιτεῖες καί τοὺς ἀνθρώπους—μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ συνταρακτικὰς ἀλήθειες, παρακολουθῶντας ἐπισταμένως τὴ ζωὴ τῆς Φύσεως ποὺ κρατεῖ μέσα τῆς ὅλα τὰ μυστικὰ. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ Φακίρης θεωρεῖ πὼς ἡ Φύσις εἶναι τὸ μεγαλύτερο πανεπιστήμιον καί πὼς κανένα ἀνθρώπινον χημεῖον ἢ ἐργαστήριον δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ! Οὔτε κανένα βιβλίον.

Καί ἔτσι, συγκεντρώνοντας τὴν προσοχὴν του στὴ Φύσιν καί ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀρχή, πὼς ἡ ζωὴ τῶν φυτῶν, τῶν ζώων, τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ Σύμπαντος, ἀποτελεῖ καί ἐγκλείει ὅλη τὴν ἀλήθειαν καί ὅλη τὴν ἐπιστήμην, κατορθώνει σιγὰ—σιγὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ὅλες τὶς ἐπιστημονικὰς ἀλήθειες, ὕλους τοὺς νόμους καί τὰ φοβερὰ μυστικὰ τῆς Φύσεως.

Ἴδου μερικὰ παραδείγματα :

α) Πολλοὶ λίγοι εἶναι οἱ Εὐρωπαῖοι ποὺ ἔχουν καταλάβει πὼς ἡ βᾶσις τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ «φυτικὴ δύναμις»

της ψυχῆς του. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει μόνο τὴ «λογικὴ δύναμι», ποὺ τὸν διακρίνει ἀπὸ τὸ ζῷο, οὔτε τὴν «αἰσθητικὴ δύναμι», ποὺ τὸν διακρίνει ἀπὸ τὸ φυτό, ἀλλὰ καὶ τὴ «φυτικὴ» ποὺ εἶναι κοινὴ μὲ τὸ φυτό. Πράγματι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου γεννᾶται ἀπὸ τὸ σπέρμα, ὅπως καὶ τὸ φυτόν, ἀπὸ τὸ σπόρο. Αὐξάνεται καὶ τρέφεται ὅπως στὸ φυτό ὑπάρχουν οἱ ρίζες ποὺ ροφοῦν τὴν τροφή, ἔτσι καὶ στὸν ἄνθρωπο τὸ στόμα. Ὅμοίως καὶ τὸ φυτόν καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἔχουν τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ διαίτησιν τοῦ εἴδους των, καθὼς καὶ τὰ ἀναπνευστικά.

Οἱ Φακίραι ἔχουν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ μελετήσῃ τὴν κοινὴ «φυτικὴ ψυχὴ» τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ κατορθώσουν, συγκεντρώνοντας τὴ θέλησί τους, νὰ κάνουν μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ βλέπετε ἕνα σπόρο ἐνὸς φυτοῦ νὰ παράγῃ τὰ ἄνθη του καὶ νὰ δίδῃ τὸν καρπὸ του!

β) Οἱ Φακίραι παρετήρησαν πὼς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων τῶν διαφόρων ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ὁ αὐτός, ἀλλὰ πολυποίκιλος. Συγχρόνως ὁμοίως διεπίστωσαν πὼς ἡ μακροβιότης τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῶν κινήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ὅσο δηλαδή ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων κατὰ λεπτόν εἶνε περισσότερος, τόσο ἡ περίοδος τῆς ζωῆς, εἶνε καὶ μικρότερη.

Ἐνα παράδειγμα καταπειστικὸ μὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχη παρακολουθώντας τὴν ἀναπνοὴ τῆς χελώνης. Ὁ κανονικὸς ρυθμὸς τῆς εἶνε 3 ἀναπνοαὶ κατὰ λεπτόν. Καὶ γι' αὐτὸ ζῆ πολλὰ χρόνια, Ὑπάρχουν παραδείγματα χελώνης ποὺ ἔζησε 400 χρόνια. Στὰς Ἰνδίας ὑπάρχει μίᾶ πελώρια χελώνη, ποὺ ζῆ ἀφ' ὅτου ἔγινε ἡ πρώτη κατάκτησις τῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ τοὺς Ὀλλανδοὺς, δηλαδή πολὺ περισσότερα ἀπὸ 200 καὶ 300 χρόνια.

γ) Ὁ Φακίρης συγκρίνοντας τὴ ζωὴ τοῦ φιδιοῦ καὶ τῆς χελώνης καὶ βλέποντας πὼς καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔρπετά ζοῦν πολλὰ χρόνια, προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ζωῆς τους, γιὰ νὰ τοὺς ἐφαρμόσῃ στὴν ἀνθρώπινη φυσιολογία καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴ μακροβιότητα καὶ τὴν αἰωνία νεότητα καὶ ἀνηρότητα. Ἀνελήφθη λοιπὸν ἀμέσως πὼς ἡ ἀναπνοὴ παίζει σπουδαιότατο ρόλο, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ γεγονός ὅτι τὰ ζῷα αὐτὰ περιέπιπτον σὲ νάρκη, ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα. Ἡ χελώνη π. χ. ναρκώνεται πέντε ὀλοκλήρους μῆνες τὸ χρόνο. Οὔτε ἀναπνέει, οὔτε τρώγει καὶ εἶνε ἀναίσθητη καὶ ἂν κανεὶς ἀκόμη τὴν πληγώσῃ σοβαρά.

δ) Ζῶντας ὁ Φακίρης στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ τὸ ὑπαιθρον, εἶνε σὲ θέσι νὰ παρακολουθῇ τίς κινήσεις τῶν ἀστέρων καὶ κυρίως τὴν ἐπίδρασι τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν, τῶν ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Εὐρωπαῖος «σοφὸς» καὶ «ἐπιστήμων» λησμονεῖ τελείως τὴ φοβερὴ ἐπίδρασι τῆς σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμοίως ὀλοκλήρη ἢ βλάστησις καὶ ἡ «φυτικὴ δύναμις» τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐξαρτᾶται σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ ἀπὸ τῆς σελήνης. Μήπως ἡ σελήνη στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ δὲν ὠνομαζόταν «μήνη» ἀπὸ τὴν ὁποίαν παράγεται ἡ λέξις μῆν καὶ μῆνας; Καὶ μήπως ἡ βλάστησις καὶ ἡ ἐξέλιξις καὶ αὐξήσις τοῦ ἐμβρύου εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς δὲν εἶνε στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὴν ἐνέργεια τῆς σελήνης;

ε) Ὁ Φακίρης καὶ ὁ Γιόγκης ἀντελήφθησαν πῶς ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ διαιρεθῇ σὲ δύο ὁμοίομορφα καὶ ἀντίστοιχα μέρη εἶνε ἕνας, τέλειος μαγνήτης! Δηλαδή μία ὑποθετικὴ γραμμὴ φερομένη ἀπὸ τοῦ μετώπου μεταξὺ τῶν δύο φρυδιῶν καὶ διερχομένη καὶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, χωρίζει τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου σὲ δύο: τὸ δεξιὸ καὶ τὸ ἀριστερὸ ἡμισυ. Τὸ δεξιὸ λοιπὸν ἔχει σχέσι μὲ τὸ θετικὸ ἢ Βόρειο Πόλο, τὸ δὲ ἀριστερὸ μὲ τὸν ἀρνητικὸ ἢ Νότιο Πόλο. Ἄρα καὶ τὸ δεξιὸ χέρι, μάτι, ρουθοῦνι, πνευμόνι, πόδι κλπ. εἶνε θετικὰ. Τὰ δὲ ἀριστερά, ἀρνητικὰ. Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι στηρίζονται τὰ φοβερῶτερα μυστικὰ τῶν φακίρων σχετικῶς μὲ τὴν ὑγεία, τὴ μακροβιότητα καὶ τὴν αἰωνία νέβητα.

στ) Οἱ Ἴνδοι σοφοὶ ἔκαμαν μίαν ἄλλη καταπληκτικὴ ἀνακάλυψι: ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναπνέει συγχρόνως μὲ τὰ δύο ρουθοῦνια, ἀλλὰ περιοδικῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ ρουθοῦνι καὶ τὸ ἀριστερὸ. Καὶ σπανιώτερον ἀπὸ τὰ δύο ταῦτοχρόνως. Οἱ σοβαρώτερες ἀσθένειες προέρχονται ὅταν γιὰ τὴ μίαν ἢ τὴν ἄλλη αἰτία γίνεται ἡ ἀποκλειστικὴ χρησιμοποίησις τοῦ ἑνὸς ρουθουνιοῦ.

Ἄναπνέοντας ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ δεξιὸ ρουθοῦνι, βάζει μέσα τοῦ θετικὸ μαγνητισμό. Ἄναπνέοντας δὲ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ προσλαμβάνει ἀρνητικὸ μαγνητισμό.

Ἐπομένως—κατὰ τοὺς φακίρας—τὰ μυστικὰ τῆς ἀναπνοῆς εἶνε ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτατα καὶ σπουδαιότατα στὴ φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ Εὐρωπαῖοι φυσιολόγοι καὶ ἰατροὶ οὔτε καν κατ' ἰδέαν γνωρίζουν τὰ φοβερὰ μυστικὰ τῆς ἀναπνοῆς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ὡς καὶ τὴ σημασία ποὺ παίζει ἡ γνῶσις τῶν μυστικῶν αὐτῶν γιὰ τὴν ὑγεία, τὴ μακροβιότητα, τὴ ζωὴ ἢ τὸ θάνατο!

ζ) Οἱ Εὐρωπαῖοι νομίζουν ὅτι ἡ ἀναπνοὴ ὡς μόνον σκοπὸν ἔχει νὰ πλουτίσῃ τὸ αἷμα μὲ ὀξυγόνον!

Λησμονοῦν ὅμως τὸ ἄζωτον καὶ τὰ ἄλλα συστατικὰ τοῦ ἀέρος. Λησμονοῦν τὸν αἰθέρα καὶ τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, ποὺ εἰσχωροῦν καὶ ζωογονοῦν τὸ σῶμα διὰ δύο νεύρων ἀρχομένων ἀπὸ τοὺς ρῶθονας καὶ τὰ ὁποῖα καταλήγουν εἰς τὴν βᾶσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Τὰ νεύρα αὐτὰ ὀνομάζονται σανσκριτιστὶ Ἴντα καὶ Πιγκάλα. Καὶ ὅμως! Μία παρατήρησις ἀπὸ τὴν μητέρα Φύσιν θὰ τοὺς ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικόν: ἡ καλλιέργεια τῆς Γῆς καὶ ἡ ἀροτρίωσις, κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ ἐμποτίσῃ τὴ γῆ μὲ ἄζωτο. Καὶ ὅλα τὰ λιπάσματα εἶνε ἄζωτοῦχα. Τὶ φοβερὰ δυνάμεις ἐγκλείεται στὸ «ἄζωτον», ἀπέδειξε ἡ γερμανικὴ χρησιμοποίησις τοῦ ἄζωτου γιὰ τὴ συνθετικὴ ἀμμωνία, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερον τὴ βᾶσιν τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλών!

Ἄς ἀρκεσθοῦμε ἴσα μ' ἐδῶ σ' αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις τῶν Ἰνδῶν σοφῶν, ποὺ ἀποδεικνύουν πῶς ἡ Ἰνδικὴ ἐπιστήμη, ἂν καὶ ἀθόρυβος, στόχον τῆς ἔχει τὸ Σύμπαν καὶ τὴν Φύσιν, ἐνῶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ τὴν ὑποτρέμουσαν θεωρίαν καὶ ἀλαζονείαν...

5ον Οί ροδοσταυρίται καί αἱ θεωρίαι των. — Τά θύματα τοῦ τσαρλατανισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ. — Πανεπιστήμιον ἀποκρύφων ἐπιστημῶν ἐν Ἑλβετίᾳ.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν Ροδοσταυριτῶν, οἱ ὁποῖοι κατέχουσιν τὴν λεγομένην «Φιλοσοφικὴν λίθον» διὰ τῆς ὁποίας τὰ ἀγενῆ μέταλλα μετατρέπονται εἰς εὐγενῆ, ὅτι δηλαδή γνωρίζουν καὶ χρησιμοποιοῦν τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς χρυσοῦ· καὶ ὅτι ἀνεκάλυψαν «τὸ ἐλιξήριον τῆς ἀθανασίας καὶ αἰωνίας νεότητος», τὸ ποτὸν δηλαδή, πού ἔχει τὴν μυστηριώδη δύναμιν ν' ἀποδίδῃ εἰς τὸν εὐτυχῆ θνητὸν πού τὸ πίνει, τὴν αἰωνίαν νεότητα, μετατρέπον τὸν γέροντα εἰς πλήρη σφρίγους, ἀκμῆς καὶ κάλλους νέον· οἱ ἰσχυρισμοὶ λοιπὸν αὐτοῖ οἱ τόσον ἔλκυστικοί, συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἐπισπασοῦν ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν ἐπιτηδίων ἀγυρτῶν καὶ τσαρλατάνων, οἱ ὁποῖοι ὡς μόνον μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν ἔχουσιν τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀφελῶν καὶ εὐπίστων!

Στρατὸς ὀλόκληρος τοιούτων ἀγυρτῶν καὶ τσαρλατάνων, συντεταγμένος εἰς συστηματικὰ ὀργανώσεις, μὲ τὰ περιοδικὰ των, τὰς ἑφημερίδας των, τὴν τελείαν προπαγάνδα των, τὰς διαλέξεις των, συγκεντρώσεις καὶ ἔλκυστικά των, δαπανηρότατα βιβλία, εὐρίσκεται κυρίως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας — ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Κόσμου. Κύριος σκοπὸς τῶν περιφήμων αὐτῶν ὀργανώσεων, μὲ τοὺς κτυπητοὺς καὶ ἔλκυστικοὺς τίτλους, εἶναι ἡ ἐγγραφή μελῶν καὶ ἡ πώλησις τῶν ἀνεξαντλήτων βιβλίων καὶ συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ὑπόσχονται τὴν ἀποκάλυψιν τῶν φοβερῶν μυστικῶν τῆς κατασκευῆς χρυσοῦ καὶ τοῦ ἐλιξηρίου τῆς αἰωνίας νεότητος, χωρὶς ποτέ νὰ παρέχουσιν εἰς τὰ ἀφελῆ θύματα τὰς θαυματουργὰς αὐτὰς μεθόδους. Γνωρίζω τὴν ὑπαρξιν τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, διότι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅταν ἀκόμη ἦμην πρωτόπειρος καὶ εὐρισκόμην εἰς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ἔπεσα θύμα ἐκμεταλλεύσεως τῶν ψευδῶν «Ροδοσταυρικῶν ὀργανώσεων» αἱ ὁποῖαι βρῖθουν κυρίως, ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν κοιτίδα τοῦ πνευματισμοῦ, καὶ ὅπου αἱ «Ἀποκρυφοὶ Ἐπιστήμαι» ὀργιάζουν.

Παραλλήλως πρὸς τὰς ὀργανώσεις αὐτὰς, ὑπάρχουσιν ἀπειρα ἔλκυστικά καὶ ἀπατηλότατα βιβλία. Μερικὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνα. Ἐχὼ εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικινδυνωδέστερα αὐτὰ βιβλία, ἐκδοθὲν εἰς τὸ Σικάγον, ὀγκωδέστατον, ἐπιγραφόμενον: «Τὸ βιβλίον τῶν Μαγικῶν Ἐπιστημῶν Ἰνδικῆ Μαγείας Ἰνδικὸς Ἀποκρυφισμὸς» ὑπὸ τοῦ δόκτορος Λ. Λῶρενς, διδασκάλου Λάμα, Γιόγκου, ἀνωτάτου Ἱεροφάντου καὶ Μάγου, διὰ Ἀλχημείας καὶ Πυρός, ἐφαρμόζοντος τὴν μαγείαν καὶ διδάσκοντος αὐτὴν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Λῶρενς τῆς Ἰνδικῆς Μαγείας καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀποκρυφισμοῦ τοῦ Σικάγου».

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ παραστατικώτατα δείγματα

τῶν ὀργῶν τὰ ὅποια διαπράττονται εἰς βάρος τῆς Θείας Ἐπιστήμης καὶ τῶν Μυστηρίων ὑπὸ τῶν ἀγυρτῶν καὶ τῶν ἀσυνειδήτων! Διότι ἄλλο ἢ Θεία Ἐπιστήμη, εἰς τὰς σχολὰς τῆς ὁποίας ἐφοίτησαν καὶ ἐξεπαιδεύθησαν ὅλοι οἱ μέγιστοι τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἀνθρωπότητος (ὅπως ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ὀμηρος, ὁ Ἡσίοδος, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Σόλων, ὁ Λυκούργος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς) καὶ ἄλλο ἢ Γοητεία, ἡ Μαύρη Μαγεία, ἡ Νεκρομαντεία, ὁ κακῶς ἐνεργούμενος Πνευματισμός, ποὺ ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, τὴν ἰκατάπτωσιν, τὴν ἐξάντλησιν, τὸ φρενοκομεῖον καὶ τὸν θάνατον! Βεβαίως ὁ Πνευματισμός ἔχει καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ ὄψιν καὶ πλευράν. Ἐλάχιστοι ὅμως οἱ ἀκινδύνως χειριζόμενοι τὰς ἀγνώστους δυνάμεις, ποὺ ἐνεδρεύουν πίσω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι ἢ γύρω ἀπὸ τὸ μέντιουμ.

* * *

Μεταξὺ τῶν μεγίστων Ροδοσταυριτῶν, ἐκτὸς τοῦ Δάντε καὶ τοῦ Σαίξπηρ, συγκαταλέγεται καὶ ὁ ὀλύμπιος Γκαίτε. Τὴν τοιαύτην του ἰδιότητα ἐμφανέστατα ἀπέδειξεν εἰς ὀλόκληρον τὴν Δύσιν ἕνας ἀπὸ τοὺς φοβερωτέρους ἀνθρώπους τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ὁ δόκτωρ Ρούντολφ Σταίνερ! Αὐτὸς εἶναι ὁ περίφημος ἰδρυτὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν τὸ ὁποῖον ἱδρυσεν εἰς Ντόρναχ τῆς Ἑλβετίας, παρὰ τὰ γερμανο—γαλλικὰ σύνορα, πλησίον τῆς Βασιλείας.

Καὶ τὸ «Πανεπιστήμιον» αὐτὸ ἐμφαντικώτατα ἐβάπτισε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Γκαίτε, «Γκαϊτεάνουμ», ὡς βασιζόμενον καὶ ἀντικατοπτρίζον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγίστου τῶν Γερμανῶν, ποιητῶν, τοῦ ὁποίου ὁ «Φάουστ», προσπαθεῖ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν τῆς «Αἰωνίας Νεότητος». Ὁ δόκτωρ Ρούντολφ Σταίνερ εἶνε ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀνθρωποσοφίας, τὴν ὁποίαν ἐκθέτει εἰς ἅπειρα συγγράμματά του, ὑπερβαίνοντα τὰ ἑκατόν! Μένει κανεὶς ἐκπληκτικὸς πρὸ τῆς εὐρυμαθείας τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ, τοῦ τόσο πρωτότυπου, τοῦ τόσο παραδόξου. Ἀλόιμονον ὅμως εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὰς μεθόδους τὰς ὁποίας ὑποδεικνύει διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀνωτέρων δυνάμεων. Τὸ φρενοκομεῖον τοῦλάχιστον ἢ ὁ θάνατος τὸν ἀναμένει!...

* * *

Τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα εἰς τὰ ὅποια καταλήγει ὁ ἀναζητητῆς «τοῦ ἐλιξηρίου τῆς αἰωνίας νεότητος», συμβολικώτατα τὰ ἔχει παραστήσει ὁ Γκαίτε εἰς τὸν «Φάουστ», ὅστις διὰ νὰ ἀπκτήσῃ τὴν νεότητα, ἐπώλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Σατανάν.

Ἐκεῖνος ὅμως ὅστις μέχρι σήμερον πρῶτος εἰς τὴν παγκόσμιον φιλοσοφίαν μᾶς ἀπεκάλυψε καὶ περιέγραψε τὴν οὐσίαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ «Ἐλιξηρίου τῆς ζωῆς, τῆς ἀθανασίας, καὶ αἰωνίας νεότητος», εἶνε ὁ δαιμόνιος συγγραφεὺς τῶν «Τελευταίων Ἡμερῶν τῆς Πομπηίας», ὁ λόρδος Μπούλγουερ Λύττων, ὁ λεπτότατος καὶ εὐγενέστατος φιλέλληνας μυθιστοριογράφος, ὁ σοφώτατος αὐτὸς γνώστης τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καὶ τῆς βαθυτάτης φιλοσοφίας τῶν Ροδοσταυριτῶν καὶ Νεοπλατωνικῶν!

Ἐνας ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχη πλήρη ἰδέαν τοῦ θέματος ποὺ διαπραγματευόμεθα, εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναγνώσῃ ἢ μᾶλλον νὰ μελε-

τήση δύο ἀπὸ τὰ πολυτιμότετα βιβλία τῆς παγκοσμίου φιλολο-
γίας, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν ὁ χαριέστατος καὶ ἀποκαλυπτικώ-
τατος αὐτὸς συγγραφεὺς. Καὶ τὰ βιβλία ταῦτα εἶνε τὰ ἀφαν-
τάστου συνταρακτικότητος μυθιστορήματά του : «Ἡ παράδοξος
Ἱστορία» καὶ «Ὁ Ζανόνι ἢ ὁ πεσὼν ὑπεράνθρωπος»!

6^{ον} Τὸ μυστήριον τῆς μετενσαρκώσεως τοῦ Δα- λαϊλάμα.— Πῶς ἀνανεώνουν τὸ σφρίγός τους οἱ γυμνοσοφισταὶ τοῦ Θιβέτ.

Στὸ παρὸν κεφάλαιο θ' ἀποκαλύψωμε ἓνα ἀπὸ τὰ
συνταρακτικώτερα μυστικὰ τοῦ Θιβέτ καὶ τοῦ Λαμαϊσμοῦ.

Μιά ἀπὸ τίς πολυτιμότετες δυνάμεις, πού παραχωρεῖ εἰς
τοὺς μελετητὰς τῆς ἡ λεγομένη «Γιόγκα - Βίδουα», ἡ ἐπιστήμη
δηλαδή τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, εἶνε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς διατηρήσεως
τῆς αἰωνίας νεότητος, τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ σφρίγους! Μεταξὺ τῶν
ἱερῶν βιβλίων τῶν Ἰνδιῶν, εἶνε καὶ οἱ καλούμενες «Πουράνα».
Ἐνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτά, γράφει : «Ὁ Γιαγιάτης, πού
ἦταν γέρος καὶ ἀνάπηρος, κουτσὸς καὶ ἄσχημος, μπῆκε μέσα
στὸ σῶμα τοῦ μικροτέρου γιου τοῦ, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὸ σῶ-
μά του»!

Εἰς τὸ Θιβέτ, λοιπόν, πιστεύεται πῶς ὅταν ὁ ἀνώτατος Ἄρ-
χηγὸς τοῦ Λαμαϊσμοῦ, ὁ Δαλαϊλάμας, ἀισθανθῆ, πῶς τὸ σῶμά
του ἔχει πιά χάσει τὸ σφρίγος καὶ τὴ νεανική του ἰκμάδα καὶ
ζωτικότητα, ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄχρηστο καὶ ἐξαρ-
θρωμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία σῶμα. Καὶ ἀμέσως ἐκλέγει, τὸ
σῶμα ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ καὶ βρέφους ἀκόμα, ὥστε ν' ἀποκτή-
σῃ ὅλη του τὴν ζωτικότητα, πού ἐμπεριέχεται στὸ τρυφερὸ ἐ-
κείνο σῶμα, πού εἶνε γεμάτο ἀπὸ δύναμι καὶ ζωή. Καὶ «ἐνσαρ-
κώνεται» στὸ σῶμα ἐκείνο!

* * *

Γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς καλὰ νὰ κατανοήσῃ τίς ἐκπληκτικὰς
αὐτὰς ἀποκαλύψεις, εἶνε ἀνάγκη νὰ παραθέσουμε τὴν μετάφρα-
σι μιᾶς ἀπὸ τίς πιδὲ περίεργες Ἱστορίες πού ἔχουμε διαβάσει στὴ
ζωή μας, καὶ πού βρίσκεται στὸ δεύτερο τόμο, σελίς 601- τοῦ
ἔργου τῆς μεγίστης ἀποκαλυπτρίας τῶν μυστηρίων καὶ τῆς δι-
δασκαλίας τῶν Ἰνδιῶν, Ἑλένης Πετρόβνας Μπλαβάτσκου, πού
ἐπιγράφεται «Ἴσις ἀποκεκαλυμμένη» :

«Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια—γράφει—μιὰ μικρὴ παρέα εἶχαμε
ξεκινήσει ἀπὸ τὴν πόλι Κασιμίρ καὶ μεταβαίναμε πρὸς τὴν κωμό-
πολι Λέχ, τοῦ Κεντρικοῦ Θιβέτ. Μεταξὺ τῶν ὁδηγῶν μας ἦταν
καὶ κάποιος Τάτταρος Σαμάν, ἓνα μυστηριώδες πρόσωπο, πού
μιλοῦσε λίγα ρούσικα· ἔτσι κατωρθώναμε νὰ συνεννοοῦμαστε
μαζύ του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς προσέφερε σημαντικώτατες

Ἀπηρεσίες. Μαζί με την παρέα μας ήταν κάποιος Λουθηρανός παπᾶς, ὁ αἰδεσιμώτατος Κέτσερ. Αὐτὸς εἶχε ἀκούσει, ἀπὸ κάποιον Ρῶσο ἱερέα, τὴν μυστηριώδη ἱστορία τῆς «ἐνσάρκωσης» τοῦ γέρου Δαλαϊλάμα, στὸ σφριγηλὸ σῶμα ἑνὸς βρέφους, καὶ μὴ πιστεύοντας, ἐπεχείρησε νὰ μεταβῆ στὸ Θιβέτ γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ, ὅπως ἐνόμιζε, τὴν «ἀπάτη». Δὲν ἄργησε, ὅμως, νὰ δεχθῆ φοβερὸ πλήγμα ἢ ἀπιστία του.

Ἦταν ἡ τετάρτη μέρα, ποὺ εἶχαμε ἀφήσει πίσω μας τὸ Ἰσλαμαμπάντ, καὶ εἶχαμε φθάσει σ' ἓνα ἀσήμαντο χωριουδάκι, ποὺ ἦτανε χτισμένο στὴν ὄχθη μιᾶς θαυμασίας λίμνης. Ἀποφασίσαμε νὰ μείνουμε μερικὲς μέρες στὸ χωριὸ αὐτὸ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε. Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ χωριὸ, καθὼς μᾶς ἐπληροφόρησε ὁ Σαμάν, εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἓνας μεγάλος ὄμιλος «Ἀγίων» τοῦ Λαμαϊσμοῦ, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει ἓνα μεγάλο προσκύνημα σ' ὄλους τοὺς βῶμους καὶ ναοὺς ἐκείνης τῆς περιφέρειας τοῦ Θιβέτ. Ὁ ὄμιλος αὐτὸς εἶχεν ἐγκατασταθῆ σ' ἓναν παλαιότατο ναό, μὲ ὑπόγειο, σὲ μιὰ σπηλιά. Ὁ Σαμάν προσέθεσε, πῶς, ἐπειδὴ οἱ «Ἅγιοι» αὐτοὶ εἶχαν ἀπάνω τους τὴν Θεία Χάρι, θὰ μπορούσαν νὰ ἐκτελέσουν ἐκπληκτικὰ θαύματα. Ὁ Κέτσερ, μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν πληροφορία, στεκότανε στὰ καρφιά μέχρις ὅτου τοὺς συναντήσῃ καὶ κατορθώσῃ ἔτσι καὶ ἀποκαλύψῃ τὴν «ἀπάτη τῶν αἰώνων», ὅπως ἐφαντάζετο. Ἐσπευσε, λοιπὸν, νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ. Οἱ Θιβετανοὶ Λαμάδες τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ εὐπροσηγορία καὶ ἔτσι ἀρχίσανε φιλικώτατες σχέσεις μεταξύ τῶν δύο «στρατοπεδεύσεων».

Τὸ διαμονητήριον τῶν Λαμάδων ἦταν σ' ἓνα ἀπομονωμένο καὶ ρωμαντικώτατο μέρος, ἐξασφαλισμένο ἀπὸ κάθε ἐπιδρομὴ καὶ ἀδιακρίσια.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λαμάδων, ἓνας ἀσκητὴς, ἐξαιρετικῆς ἀγιότητος, παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις καὶ διαμαρτυρίες τοῦ αἰδεσιμωτάτου Κέτσερ, καὶ τὰ γεναιόδωρα ποσά, ποὺ τοῦ προσέφερε, μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ θαῦμα τῆς «ἐνσάρκωσης» μέχρι τῆς στιγμῆς, ποὺ ἐκείνη, ποὺ γράφει τὴ διήγησι αὐτῆ, τοῦ ἐφάνέρωσε κάποιον μυστικὸν φυλαχτὸ, ποὺ φορεῖ πάντοτε ἀπάνω της. Μόλις ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λαμάδων εἶδε τὸ φυλαχτὸ αὐτό, ἀμέσως διέταξε νὰ γίνουν ὅλες οἱ προετοιμασίες. Σὲ λίγο ἔφεραν καὶ ἓνα μικρὸ βρέφος, τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς φτωχῆς μάνας τῆς γειτονιάς. Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ τὴν ἐπίδειξι, ὁ ἀρχιλάμας ζήτησε ἀπὸ ὄλους νὰ ὀρκισθοῦν νὰ μὴ διηγηθοῦν σὲ κανένα τὸ τί θὰ ἐβλεπαν, πρὶν περάσουν ἑπτὰ χρόνια. Τὸ φυλαχτὸ εἶνε καμωμένο «ἀπὸ ἀχάτην λίθον» (ποὺ τὸν περιγράφει ὁ Ὀρφεὺς στὰ Λιθικά του) καὶ εἶνε γνωστὸ στοὺς Θιβετανούς, καὶ φυσικὰ ἔχει μέσα του πολὺ μυστηριώδεις ιδιότητες, μαγνητικῆς φύσεως.

Ἀπάνω του εἶνε χαραγμένο ἓνα ἰσόπλευρο τρίγωνο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶνε γραμμένες κάτι μυστικὲς λέξεις.

Περάσανε ἀρκετὲς ἡμέρες, προτοῦ τελειώσουν οἱ προετοιμασίες. Ἐν τῷ μεταξύ τίποτε τὸ σπουδαῖον δὲν εἶχε συμβῆ, παρὰ μόνον ἡ ἀνάδυσις, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς λίμνης, ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ κοντὰ (εὐθὺς ὡς τὸ διέταξε ἓνας Δάμας), διαφόρων....

«φαντασμάτων», πού μᾶς ἔβλεπαν μὲ κερωμένα πρόσωπα. Ἐνα ἀπὸ τὰ φαντάσματα αὐτὰ ἦταν τὸ εἰδωλὸν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Κέτσερ, πού τὴν εἶχε ἀφήσει ζωντανή καὶ γεμάτη ὑγεία, καὶ πού (ὅπως ἔμαθε ἀργότερα), ἀπέθανε ξαφνικά, λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τὸ φάντασμα αὐτὸ κατετρόμαζε τὸν αἰδεσιμώτατο· δὲν ἀργησε, ὅμως, νὰ παρηγορηθῆ, καταφεύγοντας στὸ σκεπτικισμὸ καὶ ἀποδίδοντας τὸ δράμα σὲ ἀπάτη τῶν αἰσθήσεών του, ἀπὸ τὶς σκιᾶς τῶν δένδρων.

»Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδειξις, ἔφεραν τὸ μικρὸ καὶ τὸ ἀφῆκαν στὴν αἴθουσα τῶν ἐπισκέψεων τοῦ μοναστηρίου, ὅπου καὶ θὰ ἐλάμβανε χώραν τὸ θαῦμα, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἐπιτετραμμένο στὸν Κέτσερ νὰ εἰσέλθῃ στὰ ἄδυτα τοῦ Ναοῦ. Τὸ βρέφος τοποθετήθηκε ἀπάνω σ' ἓνα χαλί, στὴ μέση τοῦ ἐδάφους. Δυὸ «φακίραι» βιετάχθησαν νὰ φρουροῦν στὴν εἰσοδο καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα νὰ εἰσχωρήσῃ. Τότε ὅλοι οἱ Λαμάδες ἐκάθησαν κατὰ γῆς στηρίζοντας τὴ ράχη τους ἐπάνω στὸν τοῖχο ἀπὸ γρανίτη. Ὁ καθένας τους ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸ μωρὸ ἀπὸ ἀπόστασι τοῦλάχιστον τεσσάρων μέτρων. Ὁ ἀρχιλάμας ἐκάθητο ἀπάνω σ' ἓνα τετράγωνο δερμάτινο κομμάτι, πού τοῦ εἶχε στῶσει ὁ διάκος, στὴν πιὸ μακρυνή γωνία τῆς αἰθούσης. Μόνος ὁ Κέτσερ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε κοντὰ στὸ μωρὸ καὶ παρακολουθοῦσε ὅλες του τὶς κινήσεις, μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

«Ὁ μόνος περιορισμὸς γιὰ μᾶς, πού παρακολουθοῦσαμε τὸ θαῦμα τῆς μετενσαρκώσεως, ἦταν νὰ περιμένουμε μὲ ὑπομονὴ τὰ γεγονότα, καὶ νὰ κρατήσουμε ἀπόλυτὴ σιγὴ. Ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα ἔμπαινε ἀφθονὸς ἥλιος. Σιγὰ σιγὰ ὁ «Ἠγούμενος» περιέπεσε σὲ μιὰ κατάστασι βαθεῖας προσευχῆς καὶ διαλογισμοῦ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Λαμάδες, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὑπόκωφη ἐπίκλησι, πού ὑποτονθαρίζανε, σὼπάσανε ξαφνικά καὶ ἐφαίνοντο ὅσῳ νὰ εἶχαν τελειωτικῶς ἀπολιθωθῆ! Μιὰ καταθλιπτικὴ σιγὴ ἐπηκολούθησε. Ὁ μόνος ἦχος, πού ἤκούετο, ἦταν τὰ κλάμματα τοῦ μωροῦ. Ἀφοῦ μείναμε ἔτσι λίγα λεπτά, ἀξάφνα σταματήσανε τὰ κουνήματα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν τοῦ μωροῦ καὶ τὸ σῶμά του ἐφαίνετο ὅσῳ νὰ γινότανε ἀλύγιστο. Ὁ Κέτσερ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ κάθε του κίνησι καὶ τόσο ἐγώ, ὅσον καὶ ἓνας ἄλλος κύριος τῆς παρέας μας, βλέποντας γύρω, πεισθήκαμε πὼς ὅλοι οἱ παρόντες ἐκάθηντο ἀκίνητοι.

«Ὁ Ἠγούμενος ἔχοντας τὸ μάτι του προσηλωμένο ἀπάνω στὸ ἔδαφος, οὔτε κἂν ἔβλεπε τὸ παιδί, ἀλλά, κἀτωχρος καὶ ἀκίνητος, φαίνεταν μᾶλλον ὅσῳ ἓνα ὀρειχάλκινο ἄγαλμα χαμένο, παρὰ ζωντανὸ πλάσμα. Ξάφνου εἶδαμε, μὲ ἀπερίγραπτη κατὰπληξι, τὸ παιδί, ὅχι νὰ σηκώνεται, μὰ ἀπότομα νὰ πηδᾷ καὶ νὰ στέκεται! Ἐκαμε ἀκόμα μερικὸς τιναγμοὺς καὶ ὕστερα, ὅπως στὰ θέατρα οἱ κοῦκλες ἢ οἱ καραγκιόζηδες πού μπαίνουν σὲ κίνησι ἀπὸ ἀόρατα σύρματα, ἔτσι καὶ τὸ μωρὸ τῶν τεσσάρων μηνῶν, στάθηκε στὰ πόδια του! Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν κατὰπληξί μας καὶ τὸ φόβο καὶ τὴ φρίκη τοῦ αἰδεσιμωτάτου Κέτσερ. Οὔτε ἓνα χέρι δὲν εἶχε κουνηθῆ μέσα στὴν αἴθουσα, ὅλοι ἦσαν ἡσυχοὶ καὶ ἀκίνητοι, κανεὶς δὲν εἶχε μιλήσει :

και δμως! Μπροστά στα μάτια μας βρισκόταν ένα μωρό της ἀγκαλιάς, πού ήτανε ὄρθιο, τεντωμένο και ἀλύγιστο, ὅπως ένας ἄνδρας.

* * *

Και τώρα ἀκοῦστε τι συνέβηκε, ὅπως τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Κέτνερ—γιὰ νὰ μὴ ξεχασθῆ τίποτα, ἔγραψε σ' ἕνα σημειωματάριο :

«Ὑστερα ἀπὸ ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν δισταγμοῦ—γράφει ὁ αἰδεσιμώτατος—τὸ μωρὸ γύρισε τὸ κεφάλι του και κάμφωσε ἀπάνω μου τὰ βλέμματα, μὲ ἔκφρασι γεμάτη ἀπὸ συνείδησι και κατανόησι, πού μ' ἔκανε νὰ παγώσῃ τὸ αἷμα στις φλέβες μου! Κατατρόμαξα και αἰσθάνθηκα ρίγος. Τσίμπησα τὸ χέρι μου και δάγκασα τὰ χεῖλια μου τόσο δυνατά, πού λίγο ἔλειψε νὰ τρέξῃ αἷμα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς ἤμουνα ξυπνὸς και πὼς δὲν ἔβλεπα ὄνειρο. Μὰ αὐτὰ δὲν ἦταν τίποτα, μπροστά σὲ κείνα, πού ἔγιναν ὕστερα : τὸ θαυματοῦργὸ ἐκείνο πλασματάκι, κάμνοντας, ὅπως τοῦλάχιστον φαντάστηκα, δύο βήματα πρὸς τὸ μέρος μου, ξαναπῆρε τὴν θέσι του, και χωρὶς νὰ βγάλῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μου, ἐπανέλαβε, φράσι πρὸς φράσι, τίς ἴδιες ἐκείνες τίς λέξεις, πού, ὅπως εἶχα πολλές φορές πρὶν ἀκούσει, συνήθως λέγονται σὲ ὄλες τίς ἐνσαρκώσεις τοῦ Δαλαϊλάμα και τοῦ Βούδδα, και πού ἀρχίζουν ὡς ἑξῆς :

«Εἶμαι ὁ Βούδδας· εἶμαι ὁ γέρω Λάμας· εἶμαι τὸ πνεῦμα του μέσα σὲ καινούργιο σῶμα».

Και τότε πιά μὲ κατάλαβε πραγματικὴ φρίκη· οἱ τρίχες σηκωθήκανε στὸ κεφάλι και στὸ πετσί μου. Τὸ αἷμα μου πάγωσε· πιάστηκε ἡ λαλιά μου. Ὅτε ἴχνος τσαρλατανισμοῦ ἢ τεχνάσματος. Δὲν χωροῦσε ἐδῶ οὔτε πονηρία, οὔτε ἐγγαστριμυθία. Τὰ χεῖλια τοῦ παιδιοῦ κινιούντανε, ὅταν μιλοῦσε, και τὰ μάτια του ἐφαίνοντο πὼς ἔψαχναν κάθε γωνιά τῆς ψυχῆς μου, μὲ μιὰ τέτοια ἔκφρασι, πού μ' ἔκανε νὰ σκέπτομαι πὼς ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο τοῦ Ἡγουμένου, τὰ μάτια του, τὸ βλέμμα του, πού κύτταζα!

«Δὲν χωροῦσε καμμιά ἀμφιβολία : τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχιδάμα εἶχε μπῆ ὅτὸ σῶμα τοῦ μωροῦ, και μὲ κύτταζε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἀπαλό του προσώπακι! Αἰσθάνθηκα τὸ νοῦ μου νὰ ἰλιγγιᾷ. Μ' ἔπιανε σκοτοδίνη.

«Τὸ μωρὸ ἀρχισε νὰ περπατᾷ !

«Και νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος μου! Τέλος ἔβαλε τὸ τρυφερό του χεράκι ἀπάνω μου. Στόχο του εἶχε μοναχὰ ἑμένα, τὸν ἀπιστο, μέσα σ' ὄλους τοὺς παρευρισκομένους! Τινάχτηκα ταραγμένος, σὰν νὰ μ' ἄγγιζε ἀναμμένο κάρβουνο· και μὴν μπορῶντας ν' ἀνθέξω περισσότερο στὴν ἀνέλπιστη και καταπληκτικὴ αὐτὴ σκηνή, ἔκρυψα μὲ τὰ χεῖρια μου τὸ πρόσωπό μου γιὰ νὰ μὴ βλέπω. Αὐτὸ διήρκεσε ἕνα-δυὸ λεπτά. Ὅταν ἀπέσυρα τὰ χεῖρια μου, ὁ «μικρὸς ἠθοποιὸς» εἶχε ξαναγίνει τὸ κλαψιάρικο παιδί, πού ἦταν και πρὶν. Και ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ξαπλώθηκε και πάλι ἀνήμπορο νὰ βασταχθῆ στὰ πόδια του, ἀπάνω στὴ ράχη του, και ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Ἡγούμενος εἶχε και πάλιν ἀνακτήσει τὴ συνηθισμένη του κατάστασι και φυσιολογία, καθὼς και οἱ ἄλλοι Λαμάδες. Και ἐπηκολούθησε συνομιλία.

* * *

«Δέκα μέρες επέερασαν ἔκτοτε καὶ καθημερινῶς παριστάμεθα μάρτυρες παρομοίων ἐκπληκτικῶν φαινομένων : καὶ ἔτσι ἐπεισθηκα πέρα γιὰ πέρα, πῶς τὸ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο τῆς μεταβιβάσεως τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὸ σῶμα ἐνὸς τελείου ἀνδρὸς στὸ γεμάτο ἀπὸ ζωὴ καὶ σφρίγος σωματάκι ἐνὸς μικροῦ, ποῦ τόσοι περιηγῆται καὶ ἐπισκέπται τοῦ Θιβέτ, ἐβεβαίωσαν, ἦταν πραγματικότης καὶ ὄχι ἀπάτη καὶ τσαρλατανισμὸς, ὅπως ἐπίστευα. Ἄρχισα νὰ ἐρωτῶ τὸν Ἠγούμενο γιὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ χίλιες δύο ἀπορίες. Ὁ ἀρχιλάμας ὅπως πάντοτε μὲ ὑπεκφυγὰς ἀπαντοῦσε, χωρὶς ποτέ του νὰ προδώσῃ τὰ φοβερὰ μυστήρια τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως. Καθὼς ὅμως ἦταν ἐξαιρετικὰ φιλάνθρωπος, βλέποντάς με μέσα στὴν ἀγωνία καὶ δίψα γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια, μοῦ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη σπουδαιότατη πληροφορία :

«Τὶ θὰ συνέβαινε τὸν ῥῶτησα χρησιμοποιώντας γιὰ διερμηνεὰ τὸν Σαμάν, ἂν, ὅταν τὸ μωρὸ μιλοῦσε, σὲ μιὰ στιγμή τρομου, φρίκης καὶ φρενίτιδος, νομίζοντας πῶς στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ εἶχα μπροστά μου τὸ Διάβολο, σκότωνα τὸ μωρὸ ;»

«Ὁ Ἠγούμενος μοῦ εἶπε τότε, πῶς μόνο τὸ μωρὸ θὰ ὑπέκυπτε, ἂν τὸ πληγμὰ δὲν προξενοῦσε ἀμέσως τὸ θάνατο. «Ἄλλ» ἂν τὸ κτύπημά μου, προσέθεσα, ἦτανε τόσο γρήγορο καὶ ἀποτελεσματικὸ, ὅσο ἡ ἀστραπή, τότε τί θὰ ἐπακολουθοῦσε ;»

«Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἀπάντησε ὁ Ἠγούμενος, θὰ μὲ σκότωνες καὶ μένα!».

Οἱ ἀνώτεροι πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ Θιβέτ ὀνομάζονται Χόμπιγκανς καὶ Σαμπερόν. Ὑψότερα ἀπὸ τὴς ἐξηγήσεις αὐτές, εὐκολὰ ὁ ἀναγνώστης θὰ καταλάβῃ τὴν ἀκόλουθη φοβερὴ ἀλήθεια. Τὸ τρομερὸ μυστικὸ, ποῦ περιβάλλει τὸ μυστήριον τῆς διαρκoῦς καὶ ἀδιακόπου μετενσαρκώσεως τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Λαμαϊσμοῦ, τοῦ Δαλαϊλάμα καὶ τῶν ἀνωτάτων Χόμπιγκανς καὶ Σαμπερόν, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων, ποῦ, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος, ὑποτίθεται πῶς, λίγες μέρες μετὰ τὴν παραμέρισι τοῦ θνητοῦ τῶν σαρκίου (ποῦ λόγω τῆς πολυχρονίας χρήσεως ἔχει χάσει τὴν ζωτικότητά του καὶ ἐξαθρωμένο, ἔχει πάψει νὰ εἶναι κατάλληλο ὄργανο), μετενσαρκώνονται μέσα σὲ τρυφερὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ ζωτικότητα, σφρίγος καὶ νεῖατα σώματα μωρῶν καὶ παρ' ὅλη τὴν ἀπιστία τῶν Εὐρωπαίων «σοφῶν», εἶναι πραγματικότης. Τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιά, μέσα στὰ σώματα τῶν ὀπιῶν θὰ κατασκηνώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ γέροντος Δαλαϊλάμα, προσλαμβάνουν ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴν, ὅλα τὰ χαρακτηριστικά, ὅλα τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, ὅλα τὰ φυσικά, ὅλες τὴς διαθέσεις καὶ τὴς κλίσεις, καθὼς καὶ ὅλη τὴ σοφία, τοῦ «ἀποθανόντος» καὶ ζοῦν μακρότατα ἔτη, ἂν δὲν συμβῇ κανένα ἀτύχημα.

7^{ον} Ὁ Παντογνώστης Γέρος, πού ποτές του δέν πεθαίνει.

Ἡ Μπλαβάτσκι διηγείται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία :

Τὴ βραδυὰ τῶν Χριστουγένων εἶχαν συναθροισθῆ πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι στὸν παλαιὸ πύργο ἐνὸς πλουσίου κτηματίου τῆς Φινλανδίας, γιὰ νὰ συνεορτάσουν γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο τῶν Χριστουγένων καὶ γιὰ νὰ συμβουλευθοῦν τὸν κλήδωνα καὶ τὰ λοιπὰ μυστικὰ σύνεργα, πού ἔχουν τόση μεγάλη διάδοσι, στὴν ἀπεραντὴ ἐκείνη χώρα τῶν πάγων, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν μυστηριωδῶν δασῶν. Μεταξὺ τῶν προσκαλεσμένων ἦταν καὶ ὁ γιατρός Ἐκλερ, ἕνας συνηθισμένος, κοινὸς ἄνθρωπος, μισογερμανδὸς ἀπὸ τὸν πατέρα, μισορωσσοσ ἀπὸ τὴν μητέρα. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἄνθρωπος, πού δὲν τὸν ἀψηφοῦσε κανεὶς βλέποντάς τον, ἦταν κοσμογυρισμένος καὶ στὰ πολλὰ του τὰ ταξίδια εἶχε ἰδῆ μὲ τὰ μάτια του πολλὰ παράξενα πράγματα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πιεζόμενος ἀπὸ τὴν παρέα νὰ τοῦς διηγηθῆ, ὅπως πάντα συνήθιζε, καμμιά ἱστορία, ἄρχισε νὰ τοῦς ἐξιστορῆ τὴν ἀκόλουθη ὑπερφυσικὴ περιπέτεια πού τοῦ συνέβη :

«Τῷ 1878—εἶπε—ἐξανασκαθίσαμε νὰ περάσουμε τὸ χειμῶνα στὰς Ν. Δ. ἀκτὰς τῆς Σπιτζβέργης. Κατὰ τοὺς συντόμους μῆνας τοῦ θέρους, εἶχαμε ἐπιχειρήσει νὰ φθάσουμε στὸν Πόλο. Γιατὶ κι ἡμεῖς, ὅπως τόσοι ἄλλοι, εἶχαμε αὐτὴ τὴ φιλοδοξία. Ὅπως ὅμως συνέβηκε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, συνέβηκε καὶ μὲ μᾶς: τὰ παγόβουνα, ἡ παγωνιά, οἱ τρικυμίες, οἱ ἀτέλειωτες νύχτες, (ὅπως εἶνε γνωστό, στὶς πολιτικὲς χώρες μῆνες ὀλόκληρους δὲν βλέπει κανεὶς τὸν ἥλιο), μᾶς παρέλυσαν κάθε ἡρωϊκὴ προσπάθεια καὶ θέλησι. Καὶ μὲ τὴν πολιτικὴ νύχτα, σφηνώθηκε καὶ τὸ καράβι μᾶς μέσα στοὺς πάγους, στὸν κόλπο τοῦ Μοῦσελ· καὶ ἔτσι βρεθήκαμε 8 ὀλόκληρους μῆνες ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον!...

»Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, πῶς στὴν ἀρχὴ μοῦ ἦρθε πολὺ ἄσκημος αὐτὸς ὁ ἀποκλεισμός. Ἡ κατάστασις μᾶς μάλιστα ἀπέβη τραγικὴ, ὅταν μιά θυελλώδη νύχτα ἡ καταιγὶς καὶ ἡ χιονοθύελλα παρέσυραν καὶ ἐξαφάνισαν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδιά μας καθὼς καὶ 40 ταράνδους (τὰ οἰκιακὰ αὐτὰ ζῶα πού ἀνθικαθιστοῦν στὶς πολιτικὲς χώρες τὶς ἀγελάδες, μοιάζουν σὰν ἐλάφια καὶ σύρουν καὶ τὰ ἔλκηθρα), ἀπὸ τὴν ἀγέλη τῶν ζώων, πού εἶχαμε γιὰ διατροφή μας! Ἀρχίζαμε μ' ἄλλους λόγους ν' ἀντιμετωπίζουμε τὸ θάνατο ἀπὸ πείνα. Διότι μὲ τοὺς ταράνδους ἐχάσαμε καὶ τὴν τροφήν «ἀντοχῆς» ἐναντίον τῆς πολιτικῆς παγωνιάς· γιατί στὶς παγωμένες ἐκείνες ἐκτάσεις ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀπαιτεῖ αὐξήσι τῶν θερμαντικῶν μονάδων καὶ στερεὰ τροφή. Πάντως ὅμως κατῶρθώναμε νὰ παρηγορηθοῦμε, ἐπειδὴ τὸ ρίξαμε στὶς φῶκες καὶ συνηθίσαμε νὰ καταπίνουμε καὶ νὰ τρῶμε τὰ ἄνοστα στὴν ἀρχὴ, πάχη τῶν.

»Φτιάξαμε καὶ δυὸ δωμάτια καὶ ἔτσι ἄρχισαν νὰ περνοῦν οἱ μονότονοι νύχτες καὶ μέρες, πού δὲν διακρινότανε ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη, μέσα στὸ συνεχές σκότος. Καὶ ἐνῶ εἶχαμε προβλέψει νὰ στείλουμε στὴν πατρίδα κατὰ τὸν Σεπτέμβριο ἕνα μέρος τοῦ πληρώματος, ἡ ἀπότομη παγωνιά καὶ βαρυχειμωνιά πρόωρα

πάγωσε τὸν κόλπο καὶ ἔτσι εἶχαμε πολλὰ στόματα νὰ θρέψουμε χωρὶς νὰ ἔχωμε τὰ ἀπαραίτητα τρόφιμα. Τὸ ρίξαμε λοιπὸν στὴν οἰκονομία, ὥστε νὰ ἀνθέξουμε ὅλο τὸ χειμῶνα, χωρὶς νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰτὶ καὶ οἱ φῶκες δύσκολα βρισκόντανε μέσα στὴν παγωνιά. Ἡ μόνη μας παρηγοριά ἦταν τὸ Βόρειον Σέλας, μὲ τὸ ἀπερίγραπτο κάλλος του.

»Μιὰ λοιπὸν ἀπὸ τίς φοβερὲς ἐκεῖνες νύχτες (ἴσως μάλιστα νὰ ἦταν καὶ μέρα, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιός ἂν εἶνε μέρα ἢ νύχτα ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Νοεμβρίου ἴσα μὲ τὰ μέσα τοῦ Ματίλις στὶς πολιτικὲς χῶρες), ξαφνικὰ παρατηρήσαμε μέσα στὶς μαγικὲς ἀκτῖνες τοῦ Βορείου Σέλας, κάποιον μαῦρο σημάδι ποὺ κουνιότατε.... Ὅσο πλησίαζε μεγάλωνε καὶ φαινόταν πῶς διασκορπιζότανε. Τὶ ἄρα γε νὰ ἦταν;.... Ἐμοιαζε σὰν κάπιο κοπάδι, σὰν ἕνας ὄμιλος ἀνθρώπων, ποὺ περπατοῦσαν ἀπάνω στὴ χιονισμένη ἐρημία... Ἀλλὰ ζῶα λευκά, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα γύρω μας. Τὶ λοιπὸν νὰ ἦσαν;... Ἀνθρώπινα ἄρα γε πλάσματα;....

»Δὲν μπορούσαμε νὰ πιστέψουμε τὰ μάτια μας! Μάλιστα, ἕνας ὄμιλος ἀπὸ ἀνθρώπους πλησίαζε. Καὶ ὁ ὄμιλος αὐτὸς ἀπεδείχθηκε στὸ τέλος πῶς ἦταν 50 κυνηγοὶ φωκῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς γνωστοῦ Νορβηγοῦ ναυτικοῦ, τοῦ Ματίλις. Καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀιχμαλωτισθῆ ἀπὸ τοὺς πάγους καθὼς καὶ μεῖς.

»— Πῶς λοιπὸν ξέρατε πῶς βρισκόμαστε ἐδῶ τοὺς ρωτήσαμε κατάπληκτοι διὰν ἐπλησίασαν.

»— Ὁ μπάρμπα-Κώστας, αὐτὸς ὁ γέρος ποὺ βλέπετε, μᾶς εἰδειξε τὸ δρόμο! > μᾶς εἶπαν ὅλοι τους, δείχνοντας ἕναν σεβάσμιο γέρο, μὲ κατάλευκα μαλλιά καὶ κάτασπρα γένεια.

»Ἐμεῖς βλέποντας τὸν γέρο ἐκεῖνο, σκεφτόμαστε πῶς καλύτερα θὰ ἔκανε νὰ ἔμεινε στὴν πατρίδα του, κοντὰ στὴ ζέστη, παρὰ νὰ βρίσκεται μέσα στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος στὴν ἀφιλόξενη ἐκεῖνη χώρα ὅπου καὶ νέοι ἀκόμη κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ μὴν ἐκφράσουμε τίς σκέψεις μας αὐτές, ἀπορῶντας πῶς ὁ μπάρμπα-Κώστας κατῶρθωσε νὰ μᾶς βρῆ μέσα στὸ βασιλεῖον τῶν λευκῶν ἀρκουδῶν.

»Ὅταν ἄκουσαν τὴν ἀπορία μας οἱ κυνηγοὶ καὶ ὁ Ματίλις ἐγέλασαν καὶ μᾶς ἐβεβαίωσαν πῶς ὁ «μπάρμπα Κώστας» ἤξερε ὅ,τι συνέβαινε στὴ γῆ! Καὶ προσέθεσαν μάλιστα: «Φαίνεται πῶς εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἔρχεσθε στὶς πολιτικὲς χῶρες, ἀφοῦ δὲν ξέρετε τὸν «μπάρμπα-Κώστα» καὶ ἀφοῦ ἐκπλήττεσθε ἀκούοντας τόσο γνωστὸ πρᾶγμα σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν πολιτικῶν χωρῶν!

»— Εἶνε τώρα 45 χρόνια, ποὺ κυνηγῶ καὶ τσακῶνω φῶκες στὶς πολιτικὲς θάλασσες εἶπεν ὁ Νορβηγὸς ἀρχηγὸς Ματίλις, καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἔχω γνωρίσει τὸν μπάρμπα-Κώστα ἀκριβῶς ὅπως τὸν βλέπω σήμερα. Δὲν ἔχει ἀλλάξει οὔτε τόσο δά. Καὶ διὰν ἤμουνα μικρὸ παιδάκι καὶ πῆγαινα στὸ σχολεῖό, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔλεγε τὸ ἴδιο γιὰ τὸν μπάρμπα Κώστα. Πῶς δηλαδὴ ὁ πατέρας του καὶ ὁ παπποῦς του εἶχαν γνωρίσει τὸν μπάρμπα Κώστα στὰ παιδικὰ τους χρόνια, χωρὶς κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν θυμᾶται ἀλλοιῶς, παρὰ μὲ ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι μαλλιά καὶ γένια κάτασπρα! Καὶ ὅπως οἱ πατέρες καὶ οἱ παπποῦδες μας τὸν ὠνόμαζαν

«ὁ γέρος ὁ παντογνώστης», ἔτσι καὶ μεῖς ἴσα μὲ σήμερα τὸν
ὀνομάζουμε !

»—Μ' ἄλλους λόγους θέλεις νὰ μᾶς κάνης νὰ πιστέψουμε πῶς
εἶνε διακοσίων χρόνων ; εἶπαμε γελῶντας.

»Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ πληρώματός μας ἐπλησίασαν
τότε τὸν «παντογνώστη γέρο» καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ὑποβάλλουν σὲ
χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις. Καὶ μὲ κατάπληξι μᾶς, εἶδαμε, πῶς, χω-
ρὶς νὰ μᾶς ἔχει καμμιάν ἄλλη φορὰ ἀντικρῦσει, ἤξερε ὀλονῶν
μας τὰ ὀνόματα, τὴν ἱστορίαν μας. Ὅλα μᾶς τὰ μυστικά !

»—Παπούλη μου, τὸν ρώτησα, γιὰ πὲς μας πόσο χρονῶν
εἶσαι ;

»—Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ξέρω, παιδιά μου! Ζῶ ὅσο ὁ Θεὸς ἔχει
προορίσει σὲ μένα νὰ ζήσω. Καὶ κουράστηκα μετρῶντας τώρα
τόσες ἑκατονταετηρίδες τὰ χρόνια μου !

—Καὶ πῶς ἤξερες, παπούλη μου, πῶς βρισκόμαστε ἐδῶ,
μέσα στὴ φοβερὴ σὺτὴ νύχτα;

»— Ὁ Θεὸς μὲ ὠδήγησε. Καὶ γὼ δὲ ξέρω πῶς τῶμαθα ! Γνώ-
ριζα ὅμως πολὺ καλὰ πῶς εἶχατε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Καὶ
ἦρθα μ' οὐτὰ ἐδῶ τὰ παλληκάρια !...

* * *

Βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, καθὼς καὶ ἀπὸ πολλῆς
ἄλλης ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν, πῶς ὑπάρχουν τεκμήρια τῆς πα-
ρουσίας ἀπάνω στὸν Πλανήτη μας, ἀνθρώπων, «ποὺ ζοῦν χωρὶς
νὰ πεθαίνουν» καὶ ποὺ κατώρθωσαν, ὄχι μόνον τὸ μυστικὸ τῆς
παρατάσεως τῆς ζωῆς νὰ ἔχουν βρῆ ἄλλ' ἀκόμα ν' ἀποκτήσουν
καὶ νὰ περιβληθοῦν τὴν παντογνώσταν καὶ μαντεία. Καὶ δὲν πρέ-
πει κανεὶς νὰ νομίζη πῶς αὐτὲς οἱ γνώσεις καὶ οἱ δυνάμεις κα-
τέχονται προνομιακῶς, ἀπὸ λίγους καὶ ἐξαιρετικοὺς ἀνθρώ-
πους : ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, ὅπως θὰ ἴδοῦμε, μπορεῖ νὰ τὶς ἀπο-
κτήσῃ!

8ον Οἱ Ἀθάνατοι Ἄνθρωποι !

Οἱ βίοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν περιέχουν σπουδαίας ἀπο-
καλύψεις, καὶ κυρίως, διὰ τὸ προκείμενον θέμα, οἱ βίοι τῶν
Μάγων, ὅπως ὁ Ὀρφεύς, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἢ ὁ
Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. Διότι καὶ οἱ τέσσαρες αὐτοί, ὅπως
ἡ ἱστορία ἀναφέρει, καὶ ὅπως τὰ ἀπόκρυφα ἀρχεῖα ἀναγράφουν,
κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀθανασία, νὰ ὑπερνικήσουν
δηλαδὴ τὸν θάνατον—ἀφοῦ πολλάκις καὶ εἰς διαφόρους ἐποχὰς
ἐνεφανίσθησαν, μετὰ τὸν «θάνατόν» των, εἰς τοὺς μαθητάς των.
Δὲν ἐδόθη ἀκόμη ἡ δέουσα προσοχὴ εἰς τοὺς κατωτέρω ἐκ-
πληκτικὸς στίχους τοῦ Ἐμπεδοκλέους, τοὺς ὁποίους ἴδωμεν
εἰς μετάφρασιν. Πρέπει δὲ νὰ ἔχη κανεὶς ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ὁ
Ἐμπεδοκλῆς ἦτο μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρα.

Ὁ Ἐμπεδοκλῆς κατήγετο ἀπὸ τὸν Ἀκράγαντα τῆς Ἴτα

λιας και έμυήθη εις όλα τὰ μυστήρια τῆς ἀποκρύφου Γνώσεως ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του Πυθαγόρα.

Ἴδου οἱ στίχοι ποὺ περιέχουν μέσα των τὸν τελικὸν στόχον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιδιώκη κάθε ἄνθρωπος: τὴν ἀθανασίαν δηλαδὴ καὶ παντοδυναμίαν. Τοὺς ἀπευθύνει ὁ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τοὺς συμπολίτας του:

«Φίλοι μου, ποὺ στοῦ Ἀκράγαντος τὸ μέγα ἄστυ οἰκεῖτε κ' εἰς τὰ ὑψώματα ζῶντες τῆς πόλεως μ' ἔργα ἀσχολεῖσθε κοινωφελῆ: χαιρετῶ σας! Ἐγὼ, παύσας νὰ θεωρῶμαι πλέον θνητὸς καὶ ἐφήμερος, ἀνὰ τὸν κόσμον πλανῶμαι ἤδη θεὸς καταστάς καὶ ἀθάνατος, τετιμημένος ὅπως μοῦ πρέπει, παντοῦ ὅπου φέρω τὸ βῆμα, κεκοσμημένος μὲ στέφανον καὶ μὲ τὰ ἔνσημα δόξης· ὅταν δὲ τύχη μὲ ταῦτα νὰ ἔρχωμαι μέσα στὰς πόλεις, μὲ σεβασμὸν μ' ὑποδέχονται ἄνδρες, γυναῖκες μύρσι, καὶ μ' ἐρωτοῦν ποῖον δρόμον ὀφείλουν νὰ ἀκολουθήσουν· ἄλλοι ζητοῦν νὰ τοὺς εἶπω τὰ μέλλοντα νὰ τοὺς συμβῶσι· ἄλλοι δὲ πάλιν τί φάρμακα πρέπει νὰ κάμουν ἀπαλλαγὴν κι' ἀπολύτρωσιν οὕτω προσφέρων εἰς πάντας!»

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν ὑπερανθρώπων αὐτῶν, ποὺ κατώρθωσαν νὰ καταστοῦν «ἐπίγειοι θεοὶ» καὶ νὰ εἰσαχθοῦν εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, εἶναι ἡ ἀδιάκοπος παροχὴ ὑπηρεσιῶν εἰς τοὺς συνανθρώπους των. Ὁμοίως ἡ «τελευτῆ» τοῦ βίου τῶν θείων αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι παραδοξοτάτη. Διότι μυστηριωδῶς ἐξαφανίζονται.

Περὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους π. χ. λέγεται ὅτι ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσε τοὺς μαθητὰς του εἰς θυσίαν καὶ συμπόσιον. Ἀκολούθως οἱ προσκεκλημένοι ἐκοιμήθησαν μετ' ἐκπλήξεώς των δὲ διεπίστωσιν τὴν ἐπομένην, ὅτι ὁ Ἐμπεδοκλῆς εἶχεν ἐξαφανισθῆ! Κάποιος ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Ἐμπεδοκλέους διηγήθη, πὼς κατὰ τὴν νύκτα ἄκουσε κάποιαν φωνήν, ποὺ καλοῦσε τὸν κύριόν του· ὁ δούλος ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ μετ' ἐκπλήξεώς του εἶδε μόνον φῶς ἐξ οὐρανοῦ, ἀνημμένας λαμπάδας καὶ τίποτε ἄλλο!

9ον Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς καὶ τὸ μυστικὸν τῶν Φακιρῶν καὶ Γυμνοσοφιστῶν τοῦ Θιβέτ.

Κατάπληξιν προξενοῦν ὅσα γράφει ὁ Φιλόστρατος περὶ τῆς «τελευτῆς» ἢ τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τοῦ Ἀπολλωνίου, ἡ ὁποία καὶ ἐπραγματοποιήθη εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ἱεροῦ τῆς Δικτύνης, εἰς Κρήτην. Λέγει, λοιπόν, ὁ Φιλόστρατος, ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος ἔφθασε κάποτε τὴν νύκτα καὶ ἐπομένως εἰς ἀκατάλληλον ὥραν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτό, ὅπου ἐφυλάσσετο ἀμύθητος πλοῦτος. Ἐπαγρυπνοῦσαν δὲ ἐπὶ τῶν θησαυρῶν αὐτῶν ἀγριώτατοι κύνες, ποὺ ἠμποροῦσαν νὰ τὰ βάλουν καὶ μὲ λέοντας. Παραδόξως, ὁ

μως, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀπολλωνίου οἱ κῆνες ὄχι μόνον δὲν ἠλάκτησαν ἢ ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἔσπευσαν φιλικώτατα νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ τὸν γλείφουν, ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ γνωστοτάτου προσώπου. Οἱ προϊστάμενοι τοῦ ἱεροῦ, ὑποθέσαντες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ληστοῦ, ποῦ εἶχε ρίψει τροφάς εἰς τοὺς κύνας διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ καταχθόνια σχέδιά του, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἔδεσαν. Ἀλλὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀπολλώνιος μυστηριωδῶς ἐλύθη ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ προσεκάλεσεν ἐκείνους, ποῦ τὸν ἔδεσαν διὰ νὰ εἶναι μάρτυρες τῶν συμβαινόντων. Καὶ τότε ἐπροχώρησε πρὸς τὰς θύρας τοῦ ἱεροῦ, αἱ ὁποῖαι, ὡς διὰ μαγείας, ἤνοιξαν διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Μόλις διήλθε διὰ τῶν θυρῶν ἐκλείσθησαν, ὡς καὶ πρότερον. Καὶ τότε ἠκούσθησαν ἔσωθεν φωναὶ παρθένων ἢ μᾶλλον ἀγγέλων, ποῦ ἔλεγον : «στεῖχε γὰρ, στεῖχε ἐς οὐρανόν». Τὸ ὅποιον σημαίνει : «εἶναι καιρὸς ν' ἀποχωρήσῃς τῶν ἐγκοσμίων καὶ νὰ μεταβῆς στὸν οὐρανόν»!

* * *

Καὶ τώρα εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποκαλύψωμεν ἕνα ἀπὸ τὰ διαφωτιστικώτατα τῶν μυστικῶν τῶν φακιρῶν καὶ τῶν γυμνοσοφιστῶν τοῦ Θιβέτ :

Διὰ νὰ ἡμπορέσῃ κανεὶς ν' ἀποκτήσῃ τὴν παντοδυναμίαν καὶ νὰ ἔχῃ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῶν ἐπιανωτέρων καὶ σπουδαιωτέρων δυνάμεων τοῦ πνεύματος, χρειάζονται ἰδιαίτεροι συνθήκαι, ὅχι ἐκεῖναι, ποῦ προσφέρει ἡ πλήρης παρακρούσεως καὶ ἀνηθικότητος γύρω μας Κοινωνία. Μὲ ἄλλους λόγους οἱ πραγματικοὶ φακίραι, γιόγκαὶ ἢ γυμνοσοφισταί, προφητῶν ἢ μάγοι, ἀπογορίζονται τῶν ἐγκοσμίων καὶ ὑποβάλλονται εἰς πολυετῆ ἐξάσκησιν, διαλογισμούς, μελέτας καὶ προσπαθείας.

Ὅταν δὲ φθάσουν εἰς τὴν παντοδυναμίαν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ ἀναμιχθοῦν μὲ τοὺς κοινούς θνητούς. Οἱ ἀθάνατοι μένουσιν μὲ τοὺς ἀθανάτους! Αὐτὸς εἶναι ὁ φοβερὸς νόμος. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον τόσον σπανίως παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ συναντῶμεν τὸν ἀνώτατον καρπὸν τῆς ἀνθρωπίνης προσπαθείας, τὴν τελικὴν βαθμίδα τῆς σοφίας καὶ παντοδυναμίας : τοὺς πραγματικούς δηλαδὴ θείους ἀνδρας. Καὶ τοῦτο, διότι ἕνας γυμνοσοφιστῆς, ἕνας ἀνθρωπος μὲ «ὑπερφυσικά» χαρίσματα, μὲ δυνάμεις δηλαδὴ ἐκπληκτικὰς καὶ θείας, παραμένων μέσα εἰς μίαν πλήρη παρακρούσεως, καὶ παραβιάσεως τῶν θείων νόμων κοινωνίαν, χάνει ὕστερα ἀπὸ ἕνα διάστημα τὰς δυνάμεις του αὐτάς. Ἐξαντλεῖται κατ' ἀνάγκην ἡ δυναμικότης του καὶ ἐξαφανίζονται τὰ ὑπερφυσικά του χαρίσματα καὶ ἡ ἐξασκουμένη ἐξουσία ἐπὶ τῆς φύσεως.

Ἐάν δὲ βλέπωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμφανιζομένους τοὺς θείους αὐτοὺς ἀνδρας—ἀν μᾶς ἐπισκέπτεται π. χ. ἕνας Ὀρφεύς, ἕνας Πυθαγόρας, ἢ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς ἢ μίαν Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ—τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς ἐκείνας περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ θεῖοι αὐτοὶ προφητῶν, ἀποστέλλονται εἰδικῶς πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς παράδοσιν καὶ ἀναζωπύρησιν τῆς λησμονουμένης ἢ παραμελουμένης Ἀποκρύφου Γνώσεως. Πρὸς εὐεργεσίαν δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἔρχονται.

Και ἀφοῦ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμὸν τῶν τότε ἢ ἐξαφανίζονται μυστηριωδῶς ἢ... προσποιούνται ὅτι ἀποθνήσκουν! Ἐνῶ πράγματι εἶναι... ΑΘΑΝΑΤΟΙ!. Διότι γνωρίζουν νὰ περιπίπτουν εἰς ἐκουσίαν νάρκην, λήθαργον καὶ καταληπτικὸν ὕπνον τόσο βαθύν, ὥστε τὸ σῶμά των νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς «πτῶμα»!.

* * *

Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐκεῖνος ποῦ συνετέλεσε περισσότερο δλὼν διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Γνώσεως καὶ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν, εἶναι ὁ Κρίστιαν Ρόζενκρόϋτς· ἀκολουθῶν δὲ μυστηριώδους κόμης Σαίν Ζερμαίν. Κατὰ δὲ τὸν 19ον αἰῶνα ἡ μεγίστη ἀκοκαλύπτρια τῶν μυστηρίων καὶ τῆς Ἰνδικῆς σοφίας Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ.

10^{ον} Ἡ καταληκτικὴ Ζωὴ τοῦ Κόμητος Σαίν—Ζερμαίν.

Ἴσως νὰ μὴ ὑπάρχη ἱστορία συνταρακτικώτερα καὶ μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὸ θέμα, ποῦ διαπραγματευόμεθα, ἀπὸ τὴν παραδοξοτάτην ζωὴν καὶ σταδιοδρομίαν τοῦ κόμητος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἢ μᾶλλον τοῦ κόμητος ντὲ Σαίν Ζερμαίν, (ὅπως εἶναι γνωστὸς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἱστορίαν), τῆς ὁποίας ἡ ἀφήγησις θὰ ἐπιχύσῃ ἀφθονώτατον φῶς ἐπὶ τῶν θεμάτων ποῦ διαπραγματευόμεθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐκπληκτικῶν διίσχυρισμῶν τῶν Ἀλχημιστῶν, ὅτι κατέχουν τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς χρυσοῦ, ἀδαμάντων, τῆς αἰωνίας νεότητος καὶ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου.

Τὸ καταληκτικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὅτι ἐνῶ ὁ Σαίν Ζερμαίν ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ἐπιβλητικώτατας φυσιογνωμίας τῶν αἰώνων, ἐνῶ ἡ ζωὴ του εἶναι συνυφασμένη καὶ συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης καὶ γενικώτερον τοῦ Πλανῆτου μας, κατὰ τὰς τελευταίας ἑκατονταετηρίδας, πολὺ ὀλίγοι, ἐπὶ τῶν δακτύλων μετρῶνται ἐκεῖνοι, ποῦ γνωρίζουν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ὄνομά του!

Ὁ μελετητὴς τῶν ἐγκοσμίων δὲν ἐκπλήσσει διὰ τὴν τοιαύτην ἄγνοιαν: ἀκριβῶς διότι τὰ σπουδαιότερα καὶ σημαντικώτερα γεγονότα, καθὼς καὶ αἱ πλέον συγκλονιστικαὶ ἀλήθειαι, παραμένουν ἄγνωστα εἰς τὸν πολλὸν κόσμον. Τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν ἔχει διατυπώσει ὁ δαιμόνιος τῆς Ἀγγλίας δραματογράφος, εἰς τὴν ἀκόλουθον παράδοξον φράσιν, ποῦ λέγει ὁ Ἀμλέτος εἰς τὸν φίλον του: «Ἐπάρχουν, ἀγαπητέ μου, Ὅράτιε, περισσότερα πράγματα εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ ὅσα ὀνειρεύεται ἡ φιλοσοφία σου!». Καὶ μεταξὺ τῶν παραδοξοτάτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὑπαινίσσεται εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην ὁ Σαίξπηρ, εἶναι καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον περικαλύπτει τὸν βίον τοῦ κόμητος ντὲ Σαίν Ζερμαίν. Ὁ ἐπιφανέστατος αὐτὸς ἀνὴρ καταλέγεται εἰς τὴν χορείαν τῶν θείων

ἐκείνων προσώπων, τὰ ὁποῖα κατὰ μακρὰς περιόδους ἀνεφάνησαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπως, διὰ τῶν σπανίων διανοητικῶν των χαρισμάτων, τῆς γοητευτικῆς καὶ σπινθηροβόλου ὀμίλιας των καὶ τῶν παραδόξων τρόπων τῆς ζωῆς των, καταπλήξουν καὶ θαμβώσουν τοὺς συγχρόνους των, ἀφ' ἑνός, καὶ σπείρουν ἀφ' ἑτέρου ἀφθονον τὴν εὐεργεσίαν διὰ τῶν πράξεών των καὶ τοῦ παραδειγματός των, γεννῶντες εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίων καὶ τῆς ἡδυπαθείας, τὸν ἔρωτα, ὅπως βαδίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς μεγαλουργίας των!

Θεωροῦμεν καθήκον μας, προτοῦ νὰ δώσωμεν τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα, τὰ συνυφασμένα μὲ τὴν ζωὴν τοῦ Κόμητος ντὲ Σαῖν Ζερμαίν, τὰ ὁποῖα ἔχομεν περισυλλέξει κατόπιν πολυετῶν μας μελετῶν καὶ ἀναζητήσεων, νὰ παραθέσωμεν ὅσα σχετικῶς ἀναφέρονται περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός εἰς τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν τῆς Βρεταννικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας:

Κόμης ντὲ Σαῖν Ζερμαίν. Γεννηθεὶς περὶ τὸ 1710 καὶ μυστηριωδῶς ἐξαφανισθεὶς περὶ τὸ 1780. Ἦτο γνωστὸς μὲ τὸ γερμανικὸν ὄνομα «Νιέρ Βούντερμαν»—ὁ ἄνθρωπος τῶν θαυμάτων· διάσημος Ροδοσταυρίτης, ὅστις κατεῖχε μερικὰ καταπληκτικῆς δυναμικότητος μυστικὰ καὶ ἐξήσκησε σημαντικὴν ἐπιρροὴν εἰς διαφόρους εὐρωπαϊκὰς Αὐλάς. Κανεὶς δὲν γνωρίζει τι σχετικῶς πρὸς τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του. Ὑπάρχουν ὑπόνοιαι περὶ τῆς βασιλικῆς του καταγωγῆς. Ἐγνώριζε σχεδὸν ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ ὠμίλει ὡς μητρικὰς του γλώσσας τὴν γερμανικὴν, ἀγγλικὴν, ἰταλικὴν, γαλλικὴν, πορτογαλικὴν καὶ ἰσπανικὴν. Ὁ Γκριμμ ἀναφέρει ὅτι ἦτο εἰς τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ποτὲ συνήνησεν. Ἦτο μουσικὸς συνθέτης καὶ ἑκτακτὸς βιολονίστας. Αἱ ἱστορικαὶ του γνώσεις ἦσαν ἀπέραντοι καὶ τὰ χημικὰ του κατορθώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίζετο ἡ μεγάλη του φήμη, ὡς θαυματουργοῦ, ἦσαν πραγματικὰ καὶ σπουδαιότατα. Διεδίδετο, ὅτι κατεῖχε τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς ἀδαμάντων καὶ τῆς χρυσοποιίας. Μεταξὺ τῶν σπουδαιοτάτων ἀνακαλύψεών του, ἦτο καὶ «τὸ ἐλιξίριον τῆς ζωῆς», διὰ τοῦ ὁποῦ ἠδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ ἐπιμηκύνῃ τὴν ζωὴν, καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ, ὡς ἐβεβαίωσεν, εἶχε κατορθώσει νὰ ζήσῃ 2.000 ἔτη! Κατόπιν πολυετοῦς ζωῆς του εἰς τὴν Περόλαν, ὁ Σαῖν Ζερμαίν ἀναφέρεται εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ὁρατίου Γοεδλπολ ὅτι εὐρίσκετο κατὰ τὸ 1743 εἰς Λονδίνον. Κατηγορήθη ἐκεῖ ὡς κατάσκοπος καὶ συνελήφθη, ἀλλ' ἀπελύθη, ἀποδειχθείσης τῆς ἀθωότητός του. Εἰς τὴν Αὐλὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεφανίσθη τῷ 1748, ἐξήσκησεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐξαιρετικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τούτου εἰς ἐμπιστευτικὰς ἀποστολάς. Ἐπεμβὰς εἰς τὰς γαλλο-αὐστριακὰς διενέξεις, ἐξηναγκάσθη τῷ 1760, ἐξ αἰτίας τῆς ἐχθρότητος τοῦ Δουκὸς τοῦ Σουαζέλ, ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀγγλίαν. Φαίνεται ὅτι παρέμεινε καὶ πάλιν εἰς τὸ Λονδίνον ἐπὶ ἕνα ἢ δύο ἔτη· πάντως ὁμοῦ τῷ 1760 ἀνευρίσκεται εἰς τὴν Πετρούπολιν, ὅπου διεδραμάτισε σπουδαῖον ρόλον καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνοδὸν ἐπὶ τοῦ Θρόνου Αἰκατερίνης τῆς Β'. Ἀκολούθως μετέβη εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου, συμφώνως πρὸς τὰ «Αὐθεντικὰ Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Καλλιόστρο ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ καὶ ἐμήθη τὸν Καλλιόστρο εἰς τὰς τελετάς του.

Ἐπανήλθεν εἰς Παρισίους ἀπὸ τοῦ 1770 μέχρι τοῦ 1774, καί, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη πλείστας γερμανικὰς Αὐλάς, ἐγκατεστάθη τέλος εἰς τὸ Σλέσβιγκ—Χολστάιν, ὅπου τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ ἑπαρχος Κάρολος τῆς Χέσ ἐξηκολούθησαν τὰς μελέτας καὶ ἐρεῦνας τῶν ἐπὶ τῶν «Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν». Ἀπέθανεν εἰς Σλέσβιγκ μετὰ τῶν ἐτῶν 1780—1785. Ὑπάρχουν, ὁμῶς, μαρτυρίαι, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἐθεάθη τῷ 1789 εἰς Παρισίους!..»

Ἐκ τῶν μεμετρημένων αὐτῶν δεδομένων τῆς Βρεττανικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, τὰ ὅποια βασιζονται ἐπὶ ἀπολύτως ἐξηκριβωμένων πληροφοριῶν καὶ στοιχείων, εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται τις ὅτι ὁ Κόμης ντὲ Σαίν Ζερμαίν ἀποτελεῖ πράγματι μίαν τῶν ἐκπληκτικωτάτων καὶ σημαντικωτάτων φυσιογνωμιῶν τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας. Ἡ πολυγλωσσία του καὶ ἡ εὐρυτάτη πολυμαθεία του εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς ἱκανότητός του νὰ... παρρατείνῃ κατὰ βούλησιν τὴν ζωὴν, ὡς ἰσχυρίζετο. Ὅσοι ἔχουν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἐκμάθησιν Ξένων Γλωσσῶν, γνωρίζουν ὅτι τὸ σύνηθες περιθώριον τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐκμάθῃ τις καὶ νὰ ὁμιλῇ ἀπταιστῶς τόσας γλώσσας, ὅσας ἐπισήμως βεβαιοῦται ὅτι ἐγνώριζεν ὁ Σαίν Ζερμαίν..

11^{ον} Ἡ ἀπέραντος γνῶσις τοῦ κόμητος ντὲ Σαίν Ζερμαίν.

Μιά ἀπὸ τὰς πλέον μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐπιβλητικὰς φυσιογνωμίας τῶν νεωτέρων αἰώνων εἶναι ὁ κόμης ντὲ Σαίν Ζερμαίν. Ὑπάρχει ἡ θεωρία ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τῆς τελειότητος, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ κατακτήσῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς Φύσεως, τῆς παντοδυναμίας καὶ παντογνωσίας, τῆς αἰωνίας νεότητος καὶ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου ἢ ἀπολυτρώσεως, ὀφείλει νὰ ἐμβανθῆνῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὰ τοῦ βίου τῶν ἀνδρῶν ἀκριβῶς ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων κυκλοφοροῦν φῆμαι καὶ δίδονται σαφεῖς ἀποδείξεις, ὅτι κατάρθωσαν νὰ κατακτήσουν τὴν ἐν τῷ «Παντὶ Ἀλήθειαν» καὶ ἔχουν εἰσέλθει εἰς ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς Φύσεως, τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, τῆς μακροβιότητος καὶ αἰωνίας νεότητος.

Ἡ μελέτη τῆς ζωῆς τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Πυθαγόρα, τοῦ Ἐμπεδοκλέους, τοῦ Λυκούργου, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἰαμβλίου, τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέως, τοῦ Πρόκλου, τοῦ Κρίστιαν Ροζενκρόυτς (Ἰδρυτοῦ τοῦ τάγματος τῶν Ροδοσταυριτῶν), τοῦ κόμητος ντὲ Σαίν Ζερμαίν ἢ τῆς Ἑλένης Πετρόβνας Μπλαβάτσκου, ἐπιβάλλεται διὰ πάντα διανοούμενον, ὁ ὁποῖος ἄπαξ διὰ παντός ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μυστήριον, πού τὸν περιβάλλει καὶ νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν πανσοφίαν, παντοδυναμίαν καὶ ἀπολυτρώσιν, πράγματα τὰ ὅποια ἀποτελοῦν καὶ τὸν τελικὸν στόχον καὶ σκοπὸν κάθε ἀνθρώπου!

Πρέπει καλῶς νὰ κατανοηθῆ ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν χωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἐνσάρκωτάς αὐτῆς. Ἡ μελέτη τοῦ βίου τῶν μεγάλων

ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισαν οἱ αἰῶνες καὶ ἡ ἱστορία εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς ὅπως ὁ εἰλικρινῆς ἀναζητητὴς τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως ἀνεύρη καὶ κατακτήσῃ ταύτην!

Δυσκόλως δὲ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εὑρῇ παράδειγμα πλησιέστερον πρὸς τὴν σημερινὴν ψυχασύνθεσιν, ὄχι τοῦ ἀσκητισμοῦ, ἀλλὰ τῆς πολυτελείας καὶ ἡδυπαθείας, ἀπὸ τὸν βίον καὶ σταδιοδρομίαν τοῦ κόμητος ντὲ Σαιν Ζερμαίν : Τὰ σημαντικώτατα γεγονότα τῆς σταδιοδρομίας του ἔχει περισυλλέξει ὁ Ἀμερικανὸς συνταγματάρχης Χένρυ Στήλ Ὀλκοττ, εἰς μίαν συντομωτάτην, ἀλλὰ περιεκτικὴν, ὅπως ἡ δυναμίτις, πραγματείαν του.

Ὁ κόμης ντὲ Σαιν Ζερμαίν—τονίζει—δὲν παρουσιάζεται εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς κανένας ἀσκητῆς, ἀποσυρμένος εἰς τὴν ἔρημον, στὸ μοναστήρι, ἢ στὴ ζούγκλα, ἄπλυτος, μὲ ρυτίδας ἀπὸ τὰς κακουχίας, ἀνυπόδητος, μονοχίτων, ἀξύριστος, μὲ ράκη, ζῶν χωριστὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν καὶ ἐστερημένος τῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς συνανθρώπους του. Τοῦναντίον μάλιστα, παρουσιάζεται οὗτος ἐν μέσῳ τῶν θαυμασιωτέρων βασιλικῶν αὐλῶν τῆς Εὐρώπης, ὑπερβαίνων κατὰ τὸ μεγαλεῖον, τὰς γνώσεις καὶ τὰ πλοῦτη καὶ τὰ μᾶλλον διακεκριμένα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς του. Παρουσιάζεται ὡς ἕνας ἀνθρώπος ἀνώτερος ὄλων ἀπ' ὅσους εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἐποχὴ του : βασιλεῖς, εὐγενεῖς, φιλοσόφους, πολιτικούς, ἀνθρώπους τῆς διανοήσεως καὶ τῶν γραμμάτων, τόσον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ χαρακτήρος του, ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν ἰδεῶν καὶ ἐπιδιώξεων του, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν πράξεων του καὶ τὴν βαθύτητα τῶν γνώσεών του, ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰ μυστήρια τῆς Φύσεως, ἀλλ' ὁμοίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν Φιλολογίαν καὶ τὴν σοφίαν ὄλων τῶν λαῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν!

Μίαν ἡμέραν τοῦ 18ου αἰῶνος παρουσιάσθη εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομά του—κανεῖς δὲν κατώρθωσε μέχρι σήμερον νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν καταγωγὴν του, οὔτε πόθεν ἤρχετο! Μυστηριωδῶς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν τῆς νεωτέρας Εὐρώπης, ὅπως μυστηριωδῶς ἐξηφανίσθη. Ὅλοι αἱ προσπάθειαι τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ὅπως ἐξιχνιάσουν τὴν προέλευσίν του, διαφόρων χωρῶν τῆς ἐποχῆς του, ἀπέτυχον τελείως, καὶ μέχρι σήμερον παραμένει ἄλυτον αἴνιγμα τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἐθνικότητός του. Πᾶσαι ἐν τούτοις αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαί, αἱ ἀσχοληθεῖσαι μὲ τὸν μυστηριώδη κόμητα, ὁμοφώνως παραδέχονται ὅτι οὐδεμίαν πράξις κακόβουλος, ἢ ἐγκληματικὴ πρόθεσις, ἀνεκαλύφθη ποτὲ ἐναντίον του, ἡ δὲ συνολικὴ του σταδιοδρομία ἦτο μιά συνεχῆς ἀλληλοδιαδοχὴ εὐεργεσίας καὶ προτροπῆς τῶν συνανθρώπων του πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν γνῶσιν καὶ ἐπιστήμην.

Ἄν καὶ ἔζη πολυτελέστατα καὶ ἦτο προφανές, ὅτι διέθετεν ἀνεξάντλητα πλοῦτη, κανεῖς δὲν ἠδύνατο νὰ πιστοποιήσῃ πόθεν προήρχοντο τὰ χρήματα ταῦτα. Δὲν εἶχεν οὐδεμίαν κατάθεσιν εἰς τὰς τραπέζας· δὲν ἐδέχετο χρήματα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν· δὲν ἀπήλαυεν οὐδεμιᾶς κρατικῆς ἐνισχύσεως ἢ συντάξεως· ἤρνεϊτο νὰ δεχθῇ οἷονδῆποτε δῶρον ἢ ὠφελήματα, ὅπως ἐγένετο εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ ΙΕ' ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνταμείψῃ διὰ τὰς προσφερθείσας ὑπὲρ τῆς Γαλλίας ὑπηρεσίας του. Τὴν αὐτὴν ὁμοίως ἀρνήσιν ἐπέδειξεν καὶ εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἄλλων Βασιλέων! Εἰς τοὺς πτωχοὺς

καὶ δυστυχεῖς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πιεζομένους, ὑπῆρξε πάντοτε ἡ προσωποποίησης τῆς Θείας Προνοίας. Μεταξὺ τῶν δημοσίων εὐεργεσιῶν του, ἦτο ἡ ἰδρυσις ἑνὸς νοσοκομείου εἰς Παρισίους καὶ ἀναμφιβόλως καὶ ἄλλων, ἀλλαχοῦ, διότι συστηματικῶς ἀπέφευγε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῶν πολλαπλῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν του.

* * *

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς Γκρίμμ εἰς τὴν περίφημόν του «Φιλολογικὴν Ἀλληλογραφίαν», περὶ τῆς ὁποίας ἡ Βρετανικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα ἀποφαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ «τὸ πολυτιμότεον τῶν ὑπαρχόντων μνημείων οἰασδήποτε φιλολογικῆς περιόδου», βεβαίως, «ὅτι ὁ Σαὶν Ζερμαὶν ἦτο ὁ τελειότετος καὶ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει». Ὡμίλει κτλ ἔγραφεν ὅλας τὰς γλώσσας, κατεῖχε τὴν συνολικὴν ἐπιστήμην, ἱστορίαν καὶ γνῶσιν. Ὑπάρχουν πολλαὶ εἰκόνες τοῦ κόμητος Σαὶν Ζερμαὶν. Καθὼς καὶ πολλαὶ περιγραφαὶ τῆς ἐμφανίσεώς του. Ὅλαι αἱ περιγραφαὶ αὗται τὸν παρουσιάζουν ὡς ἄνθρωπον ἀκτινοβολούσης ὑγείας καὶ σφριγηλῆς νεότητος. Οἱ τρόποι του ἀντεπροσώπευον τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐγενείας. Ὡμίλει μὲ τοιαύτην εὐχέρειαν τὰς γλώσσας καὶ μὲ τόσον αὐθεντικὴν προφοράν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνη κανεὶς ἂν ἦτο Ἄγγλος, Γάλλος, Γερμανός, Ἰταλός, Ἰσπανός, ἢ Πορτογάλος, Ρῶσος, Δανός ἢ Σουηδός. Παραλλήλως δὲ πρὸς τὰς γλώσσας αὐτάς, ἐγνώριζεν ὅλας τὰς Ἀνατολικὰς ἢ Ἀσιατικὰς. Ἦτο βαθύτατος γνώστης τῆς Σανσκριτικῆς, τῆς Ἑβραϊκῆς, τῆς Λατινικῆς, τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ τῶν Ἱερογλυφικῶν, καθὼς καὶ τῆς Ἀραβικῆς καὶ.. Θιβετικῆς!

12^{ον} Αἱ μεταθανάτιοι ἐμφανίσεις τοῦ κόμητος ντὲ Σαὶν Ζερμαὶν

Ματαίως θὰ προσπαθοῦσε κανεὶς ν' ἀνεύρη ἐκπληκτικώτερη ζωὴ ἀπὸ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ μυστηριώδους Κόμητος Σαὶν—Ζερμαὶν. Ἐπὶ σειρὰν...αἰώνων, ἔπαιξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζη, σπουδαιότατο ρόλο. Χρόνια τώρα ἔχουμε καταγίνει μὲ τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ἱστορίας του καὶ μπορούμε νὰ βεβαιώσουμε, πὼς ἔχουμε κατὰ ἕνα μέγα μέρος ἀποκαλύψει τὸν πέπλο, πὸν περιβάλλει τὴν παράξενη ζωὴ του. Ὅπως ἕνας Λυκοῦργος στέκει μιὰ ξεχωριστὴ καὶ ὑπέροχη φυσιογνωμία μέσα στὴν ἱστορίαν, ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου ὅπως ἕνας Ὀρφεύς, ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Θράκην, ἔρχεται καὶ συνταράζει ὀλόκληρην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδρύει τὰ «Μυστήρια τῆς Σαμοθράκης» καὶ τῆς «Ἐλευσίνας» καὶ θέτει τὰ ἀδιάσειστα θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης· ἔτσι καὶ ὁ Κόμης Σαὶν—Ζερμαὶν, ἐπὶ σειρὰν τώρα αἰώνων προσπαθεῖ, ἀκούραστος, νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καινούργια Εὐρώπη.

ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸν ὕλισμό, ἀπὸ τὴν ἡδυπάθεια καὶ βαρβαρότητα!

Μὲ τὴν καταπληκτικὴν τοῦ πολυγλωσσία· μὲ τὶς γνώσεις τοῦ τῶν ἀπέραντες· μὲ τὰ μυθικὰ τοῦ πλούτη καὶ τὴν ἀφθαστη θαυματουργικὴν τοῦ δεινότητα· μὲ τὴν ἀνεξάντλητη μαγνητικὴν τοῦ δύναμι καὶ μὲ τὴν ἀμάραντη ζωτικότητα καὶ αἰωνία τοῦ νεότητα, κατέπληξε τὶς Αὐλὲς τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν 18ον Αἰῶνα! Οἱ εὐγενεῖς, οἱ διπλωμάται, οἱ πλούσιοι, οἱ δυνατοὶ ἀνθημιλλῶντο ποῖος πρῶτος νὰ τὸν προσκαλέσῃ στὸ σπίτι του, στὰ σαλόνια του γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὶς θαυματουργὰς τοῦ δυνάμεις καὶ νὰ διηγηθῇ, μὲ ἀπαράμιλλη χάρι καὶ καταπληκτικὴ εὐφράδεια, λησμονημένους καὶ παράξενους ἱστορίας.

Στὶς κοσμικὰς, λοιπὸν, αὐτὰς συναναστροφὰς, πρὸ πάντων στὸ Παρίσι, ὁ μυστηριώδης αὐτὸς Κόμης ἐπεδείκνυε ἀνεξάντλητη σειρά σπανιωτάτων χαρισμάτων· ἔπαιζε θαυμάσια πολλὰ μουσικὰ ὄργανα· καὶ πολλὰς φορὰς ἐποίκιλλε τὴν μονοτονία τῆς συναναστροφῆς μὲ τὴν ἐκδήλωσι φαινομένων καὶ δυνάμεων, ποὺ ἦσαν τόσο μυστηριώδεις καὶ ἀκατανόητες!

Μιά μέρα, π. χ., παρεκάλεσε κάποιον ἀπὸ τὴν συναναστροφή νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃ τοὺς πρῶτους πενήντα στίχους ἑνὸς ποιήματος· ἐνῶ ἐκεῖνος ὑπηγόρευε, ὁ Σαιν-Ζερμαίν τοὺς ἔγραφε, μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια, ἀπάνω σὲ δύο κόλλες χαρτί, συγχρόνως! Ὅταν τέλειωσε, τὰ δύο φύλλα καὶ οἱ δύο γραφὲς ἦσαν τόσο πανομοιότυπες, ποὺ δὲν ὑπῆρχε καμμιά διαφορὰ καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὴν μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ ὡμορφιά τοῦ ἦταν ἀπερίγραπτη· οἱ τρόποι τοῦ εὐγενέστατοι· εἶχεν ἕνα ἐκπληκτικὸ ἀφηγηματικὸ ταλέντο· ἂν καὶ ἔπαιζεν ὅλα τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο διεκρίνετο περισσότερο, ἦταν τὸ βιολί· καὶ ἔπαιζε τὸσον ἐμπνευσμένα καὶ θεῖα, ποὺ κάποιος, ποὺ εἶχεν ἀκούσει τὸσον τὸν Κόμητα, ὅσο καὶ τὸν διασημότερο βιολονίστα τῶν αἰώνων, τὸν Ἰταλὸ Παγανίνι, ἐβεβαίωνε πῶς καὶ οἱ δύο παίζανε μὲ τὴν ἴδια δύναμι. Ὁ Σαιν-Ζερμαίν ἔλεγε συχνά, πῶς κατεῖχε καὶ ἐγνώριζε τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην τῶν ἤχων καὶ τῶν τόνων τόσο βαθειά, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά κανένα μουσικὸ μυστικὸν γι' αὐτόν!

* *

Κάποτε ὁ Σαιν-Ζερμαίν ἐδέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ διασημοῦ συγγραφέως Βαρῶνου Γκλάιχεν· ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἔμεινε ἀλησμόνητη γιὰ τὸν Βαρῶνο. Ὁ Κόμης τοῦ ἔδειξε δικά του ζωγραφικὰ ἔργα τέτοιας ἀξίας καὶ τέχνης, ποὺ ἦσαν ἐφάμιλλα μὲ τὰ ἔργα τοῦ Ραφαήλ καὶ τοῦ Μουρίλλου.

«Μὰ μοῦ ἔδειξε καὶ ἄλλα, καταπληκτικώτερα πράγματα», γράφει ὁ Βαρῶνος Γκλάιχεν στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του: δηλαδὴ, ἀπειρίαν διαμαντιῶν, μπριλλαντιῶν καὶ πολυτίμων λίθων, ἐκπληκτικοῦ χρώματος, μεγέθους καὶ τελειότητος. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἕνας «ὀπάλλιος» λίθος, ὀγκωδέστατος, καθὼς καὶ ἕνας σάπφειρος σὰν ἕνα μεγάλο αὐγὸ: ἔλαμπε καὶ ἀστραφετὸς τὸσον, ὅσον ὅλα τὰ ἄλλα διαμαντικά.

«Εἶμαι εἰδικὸς στὰ διαμάντια καὶ στοὺς πολυτίμους λίθους», γράφει ὁ Βαρῶνος Γκλάιχεν· «ὁμολογῶ, ὁμῶς, πῶς ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν συνήντησα καταπληκτικώτερο θησαυρὸ. Ποικιλία

και πλοῦτος, πού οὔτε οἱ μυθικοὶ θησαυροὶ τοῦ Κρόισου ἢ τῆς Χαλιμάς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ξεπεράσουν! Ὁ Κόμης ἐβεβαίωσε τὸν Βαρῶνον, πὼς εἶχε μάθει στὰ μακρυνὰ του ταξίδια στὶς Ἰνδίες καὶ στὸ Θιβέτ, νὰ «ἀναζωογονῆ» καθαρὸ κάρβουνο, μὲ ἄλλους λόγους «νὰ μετατρέπη τὸ ἀγενὲς κάρβουνο, σὲ διαμάντι καὶ μπριλλάντι»! Καὶ αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτερα μυστικὰ τῶν Ροδοσταυριτῶν, σὲ Τάγμα τῶν ὁποίων ἀνήκεν ὁ Κόμης.

* * *

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὸ Γάλλο πρεσβευτὴ τῆς Χάγης, τῷ 1780. ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ὁ Κόμης μὲ μιὰ σφυρηματιὰ ἔκαμε θρύμματα ἓνα θαυμάσιο διαμάντι, πού εἶχε κατασκευάσει μὲ ἀλχημικὰ μέσα! Καὶ πούλησε τὸ ὁμοίό του, πού ὁ ἴδιος τὸ εἶχε κατασκευάσει, σ' ἓναν ἀδαμαντοπώλη, γιὰ 5.500 χρυσὰ λουδοβίκια. Οἱ Ροδοσταυρίται, ἔχοντας μελετήσει τὴν Φύσι, καὶ ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν ἀρχή, πὼς, ὅ, τι ἡ Φύσις κατασκευάζει καὶ δημιουργεῖ, μποροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ κάνουν, ἐμελέτησαν, ἀνεζήτησαν καὶ βρῆκαν τὰ μυστικὰ τῆς «χρυσοποιίας», τῆς «ἀδαμαντοποιίας» καὶ τοῦ «ἐλιξιρίου τῆς ζωῆς καὶ τῆς αἰωνίας νεότητος». Καὶ μόνον ἓνας ἄπιστος Θωμᾶς μπορεῖ νὰ μὴ πιστεῦσῃ στὴ δυνατότητα καὶ πιθανότητα αὐτῆς τῆς θαυματουργικῆς ἱκανότητος τῶν Ροδοσταυριτῶν, πού ἄπειρα παραδείγματα ἐπιβεβαιώνουν καὶ ἱστορικὰ τεκμήρια ἀδιάσειστα.

* * *

Ὁ Κόμης Σαίν—Ζερμαίν συχνά, ὅταν ἡ διήγησις περιστρέφετο σὲ περασμένα γεγονότα, οἷασδήποτε ἐποχῆς, τὰ περιέγραφε μὲ τέτοια δύναμι καὶ παραστικότητα, ὥστε κανεὶς δὲν μπορούσε ν' ἀμφιβάλλῃ, πὼς εἶχεν ἰδῆ μὲ τὰ μάτια του τίς σκηνές, πού ζωγράφιζε, καὶ πὼς εἶχε ζήσει σὲ κείνα τὰ μακρυσμένα χρόνια. Ὁ Βαρῶνος Γκλάιχεν γράφει: «Περιέγραφε καὶ τίς πρᾶμικρότερες λεπτομέρειες, πού συνέβησαν πρὸ 200 ἢ 400 ἐτῶν, τοὺς τρόπους καὶ τίς χειρονομίες τῶν ὁμιλιτῶν, τὸ δωμάτιο καὶ τὴν θέσι, πού ἐκάθηντο, μὲ τέτοια ἔκφρασι καὶ παραστατικότητα, πού ἦταν κανεὶς βέβαιος, πὼς ἦταν παρὼν σὲ κείνες τίς σκηνές κατὰ τοὺς περασμένους αἰῶνας»!

Ὁ συγγραφεὺς κ. Δεκλαιρέρ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀπέραντη μνήμη τοῦ Κόμητος, γράφει: «Μποροῦσε ἐκ στήθους νὰ ἐπιναλάβῃ λέξι πρὸς λέξι, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε κόμμα, τὸ περιεχόμενο ὁλοκλήρου βιβλίου, πού εἶχε διαβάσει πολλὰς ἡμέρας ἢ ἑβδομάδες πρὶν! Μποροῦσε νὰ γράψῃ συγχρόνως καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, μὲ τὸ ἓνα, ἓνα καινούργιο ποίημα, πού συνέθετε ἐκείνη τὴν στιγμή καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολὺπλοκα καὶ λεπτὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα! Ἀπὸ ἐκεῖνα μάλιστα τὰ ἔγγραφα, πού ἐξασφαλίζουν τὴν ζωὴ σὲ χιλιάδες ὑπάρξεων! Πολλοὶ ἀξιοπίστοι μάρτυρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (18ος Αἰὼν) ἐπιβεβαιοῦν καὶ προσεπιμαρτυροῦν τίς καταπληκτικὰς αὐτὰς ἱκανότητες τοῦ Κόμητος. Μποροῦσε νὰ διαβάξῃ κλειστὰ γράμματα καὶ μάλιστα προτοῦ ἀκόμη νὰ φθάσουν στὰ χέρια του.

Μυστηριωδῶς ἐξηφανίσθη κατὰ τὸ 1783 μ. Χ. Εἶπαν πὼς πέθανε. Ἄλλ' ἂν καὶ ἦταν γνωστότατος σ' ὅλες τίς Αὐλὰς τῆς Εὐ-

ρώπης, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐπίσημη ἀπόδειξις πὼς πέθανει. Καί ὅμως χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία, μετὰ τὸν «θάνατόν» του, παρουσιάστηκε τῷ 1785 στὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας. Ὁμοίως παρουσιάστηκε τῇ βραδυᾷ τοῦ θανάτου των, σὲ πολλὰ ἱστορικά πρόσωπα, ποὺ εἶχαν παίξει σημαντικώτατο ρόλο στὶς Αὐλὲς καὶ στὴν πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης: Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πὼς παρουσιάστηκε στὴν Πριγκήπισσα τῆς Λαμπάλλ, λίγες ὥρες πρὶν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν· καθὼς καὶ στὴ μαιτρέσσα Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' ἐνῶ περίμενε νὰ τῆς κόψη ἡ γκιλλοτίνη τὸ κεφάλι τῷ 1793. Ἡ Κόμησσα τοῦ Ἀδεμάρ, ποὺ πέθανε τῷ 1822, ἄφηκε ἓνα χειρόγραφο, εἰς τὸ ὁποῖον βεβαιώνει, πὼς εἶδε πολλὰς φορὰς τὸν Σαὶν—Ζερμαὶν μετὰ τὸ 1793. Δηλαδή: κατὰ τὴν δολοφονία τῆς Βασιλίσσης (16ῆ Ὀκτ. 1793)· κατὰ τὴν 9ην Νοεμ. 1799· τὴν ἐπομένη τοῦ θανάτου τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἀγκέν (1804)· τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1813, καὶ τὴν παραμονὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Δουκὸς τοῦ Μπέρρι (1820).

Ὁ Γκράφερ, στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του γράφει, πὼς ἄκουσε τὸν Κόμητα Σαὶν—Ζερμαὶν, νὰ λέγῃ: «Πρέπει ν' ἀποχωρήσω ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια. Πρέπει νὰ ἀναπαυθῶ. Θὰ μεταβῶ στὰ Ἰμαλάια καὶ στὸ Θιβέτ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ 85 χρόνια, ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀμερικὴ καὶ ὁ Κόσμος θὰ μὲ ξαναἰδοῦν!»

Καὶ ἡ προφητεία του... ἐξεπληρώθη! Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ φαινομένου, θὰ ἐπανέλθωμεν ἐν συνεχείᾳ.

Ἡδὴ μετὰ τὰ τῆς ζωῆς τοῦ Σαὶν Ζερμαὶν ἐπιβάλλεται νὰ προβοῦμε στὴ συστηματικὴ ἀποκάλυψιν τῶν συνταρακτικῶν μυστικῶν τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς αἰωνίας νεότητος, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Φακίροι τῶν Ἰνδιῶν καὶ οἱ Γυμνοσοφισταὶ ἢ Γιόγκαι τοῦ Θιβέτ. Ὑπομιμνήσκομε πὼς ὅλα τὰ μυστικὰ αὐτὰ περιστρέφονται γύρω στὶς ἐκπληκτικὰς συνήθειες καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ληθάργου καὶ τῆς «ἀναγεννήσεως» τοῦ ΦΙΔΙΟΥ! Ἀπὸ αὔριον θ' ἀρχίσουμε τὴν ἀποκάλυψιν τῶν μυστικῶν αὐτῶν, ποὺ τόσον ἐνδιαφέρουν ὄλους μας καὶ ἰδιαίτερος τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους—γιατὶ σχετίζονται μὲ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀθανασία!

13^{ον} Ὁ ἐκούσιος ἐνταφιασμὸς τῶν Φακιρῶν καὶ ἡ νεκρανάστασις των.

Τὰ μεγαλύτερα μυστικὰ τῆς θαυματουργίας τῶν Φακιρῶν καὶ τῶν Γιόγκι ἢ Γυμνοσοφιστῶν τοῦ Θιβέτ, εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὴν ἐπιστήμην τῆς θεληματικῆς, προσωρινῆς ἀνακοπῆς τῶν κινήσεων καὶ λειτουργίας τῶν κυριωτέρων ζωτικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κυρίως τῆς ἀναπνοῆς, τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς κυκλοφορίας. Ὁ θεληματικὸς, ὁ ἐκούσιος αὐτὸς χωρισμὸς τῆς

ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀποτελεῖ τὴν κλεῖδα, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀνοίγονται ὄλα τὰ μυστικά, ὄλα τὰ μυστήρια τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, τῆς Αἰωνίας Νεότητος καὶ τῆς Ὑγείας.

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν προεισαγωγὴν—οὕτως εἰπεῖν—τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς αἰωνίας νεότητος, ὡς καὶ τῶν τελουμένων, διδασκομένων καὶ παραδιδομένων εἰς τὰ μυστήρια τῆς «Ἐλευσίνος» καὶ τῆς «Σαμοθράκης», θεωροῦμεν καθήκόν μας νὰ δώσωμεν σήμερον ἐκτενεῖς περιγραφὰς τοῦ ἔκουσίου ἐνταφιασμοῦ καὶ τῆς νεκραναστάσεως τῶν Φακίρων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοῦ Θιβέτ.

Συμφώνως, λοιπόν, πρὸς τὰς ἀδιαφειλονεικίτους καὶ ἀδιασέστους μαρτυρίας ἀπείρων Εὐρωπαϊῶν δημοσιογράφων, συγγραφέων, Ἑγγλῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἐπιστημόνων, εἶναι σήμερον ἀποδεδειγμένον, ὅτι οἱ Φακίραι δύνανται, κατόπιν μακρᾶς διαίτης, προετοιμασίας καὶ ἀναπαύσεως, νὰ καταστήσουν τὰ σώματά των ἱκανά, ὅπως ἐνταφιασθοῦν, εἰς βάθος δύο μέτρων ὑπὸ τὸ ἔδαφος, δι' ἀπεριόριστον χρονικὸν διάστημα. Ὁ Σέρ Κλώντ Οὐέιτ εἶναι αὐτόπτης μάρτυς εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Μαχαραγιᾶ Ροῦντζικ Σίγκ, τοῦ ἐπὶ ἑξ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας ἐνταφιασμοῦ τοῦ σώματος ἐνὸς φακίρου, ἐντὸς μιᾶς θήκης, τοποθετηθείσης ἐντὸς τῆς γῆς, εἰς βάθος τριῶν μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφος. Διὰ νὰ ἐκμηδενισθῆῖ κάθε ἴχνος ἀπάτης, ὁ προσωρινὸς αὐτὸς τάφος ἐφρουρεῖτο ἀπὸ δύο λόχους στρατιωτῶν καὶ κάθε δύο ὥρας ἤλλασαν τέσσαρες φρουραί, νυχθημερόν, αἱ ὁποῖαι ἐφρούρουσαν τὰ ἀνάκτορα ἀπὸ κάθε δυνατὴν ἐπιδρομὴν.

«Ὅταν ἀνοίξαμεν τὸν τάφον, γράφει ὁ Σέρ Κλώντ, εἶδαμεν ἕνα σῶμα, κλεισμένον μέσα σ' ἕναν σάκκον ἀπὸ ἄσπρο λινό, δεμένον μ' ἕνα σχοινί, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Καὶ τότε ὁ ὑπηρέτης ἄρχισε νὰ χύνη ζεστὸ νερὸ στὸ σῶμα γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν.., νεκρανάστασιν! Αἱ κνῆμαι καὶ οἱ βραχίονές του ἦταν ρυτιδωμένοι καὶ ἄκαμπτοι, τὸ πρόσωπο ὀλοστρόγγυλο, τὸ κεφάλι γεμμένο στὸν ὦμο, ὅπως συμβαίνει μ' ἕνα πτώμα. Καὶ τότε προσεκάλεσα τὸν ἰατρόν, πού με περιποιεῖτο, νὰ ἔλθῃ καὶ ἐξετάσῃ τὸ σῶμα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπραξε· παρ' ὄλας του, ὄμως, τὰς προσπάθειάς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ οὔτε ἴχνος παλμοῦ ἢ κυκλοφορίας αἵματος. Οὔτε ἡ καρδιὰ ἐλειτούργει, οὔτε οἱ πνεύμονες. Σφυγμὸς πουθενά: οὔτε στοὺς κροτάφους, οὔτε στὸ μετακάρπιον. Κάποια θερμότητα μόνον διεπίστωσε στὴν περιφέρεια τοῦ ἐγκεφάλου, πρᾶγμα πού δὲν συνέβαινε σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ σώματος».

Ἡ νεκρανάστασις τοῦ Φακίρου ἐπετεύχθη κατόπιν λουσίματος μὲ ζεστὸ νερὸ, κατόπιν ἐντριβῶν καὶ ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ τοὺς ρώθωνας τοῦ βαμβακιοῦ καὶ τοῦ κηροῦ. Κατόπιν ἐπηκολούθησαν ἐντριβαὶ τῶν ματιῶν μὲ ἕνα εἶδος βουτύρου· ἀλλὰ τὸ ἐκπληκτικώτερον μέσον, πού συνετέλεσε στὴν τελικὴν «νεκρανάστασιν» ἦταν ἡ τοποθέτησις, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἐνὸς ζεστοῦ σιταρένιου παξιμαδιοῦ. Μετὰ τὴν τοποθέτησιν, διὰ τρίτην φοράν, τοῦ παξιμαδιοῦ αὐτοῦ, τὸ σῶμα συνεσπάσθη δυνατὰ, τὰ ρουθούνια συνεστάλησαν, ἡ ἀναπνοὴ ἐπανελήφθη καὶ τὰ μέλη ἀνέκτησαν τὴν φυσικὴν

των κατάστασιν. Ἀλλὰ οἱ παλμοὶ μόλις ἀκόμη καθίσταντο αισθητοί. «Τότε ἐχρίσθη ἡ γλῶσσα μὲ βούτυρον, οἱ ὀφθαλμοὶ διεστάλησαν καὶ ἀνέκτησαν τὸ φυσικὸν τοὺς χρώμα. Καὶ τότε ὁ Φακίρης ἀνεγνώρισε τοὺς πέριξ εὐρισκομένους καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ».

Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν ταφὴν τοῦ Φακίρου, ὄχι μόνον εἶχαν κλεισθῆ ἑρμητικῶς τὰ ρουθούνια καὶ τ' αὐτιά, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἡ γλῶσσα εἶχε κατὰ τοιοῦτον τρόπον πιεσθῆ, κατὰ τὴν ρίζαν τῆς, ὥστε ἐρμωστεγῶς νὰ κλείωνται ὄλαι αἱ εἴσοδοι καὶ νὰ μὴ καθίσταται δυνατὴ ἡ εἰσοδὴ ἀέρος.

Ἡ μεγάλη συγγραφεὺς Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ γράφει, ὅτι τοῦτο γίνεται ὄχι μόνον διὰ τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀναπνευστικῶν καὶ πεπτικῶν ὀργάνων ἀπὸ τὰ διάφορα ζωῦφια, ποὺ προκαλοῦν τὴν σήψιν καὶ τὴν φθοράν. Τὰ ζωῦφια ταῦτα προκαλοῦν τὴν ἀποσυνθετικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν ὀργανικῶν ἰσθμῶν τοῦ σώματος ποὺ διατελεῖ ὑπὸ προσωρινὴν ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας τῶν ὀργάνων του, ὅσην ἐξασκοῦν καὶ ἐπὶ τοῦ συνήθους κρέατος τοῦ ἐκτιθεμένου εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Ὑπάρχουν ἐπὶ πλέον τοποθεσίαι, εἰς τὰς ὁποίας κατηγορηματικῶς ἀρνοῦνται οἱ Φακίραι νὰ ἐνταφιασθοῦν. Τέτοια μέρη εἶναι αἱ Νότιοι Ἰνδοὶ, ὅπου βρίθουν τὰ ἄσπρα μερυήγκια. Τὰ ἔντομα αὐτὰ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι οἱ ἐπικινδυνωδέστεροι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀγαθῶν του: εἶναι τόσον ἀδηφάγα, ποὺ τρῶνε ὅ,τι βροῦν μπροστά των, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὰ μέταλλα. Δὲν ὑπάρχει κανένα εἶδος ξύλου, ποὺ νὰ μὴ κατατρώγουν! Στὶς φοβερὰς στρατιὰς τῶν ἐντόμων αὐτῶν, δὲν μποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν οὔτε τὰ τοῦβλα, οὔτε ἡ ἀμμοκονία. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς των ἠμπορεῖ νὰ κατασκαφῆ καὶ καταφαγωθῆ καὶ χονδρὸς ἀκόμη τοῖχος. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἕνας Φακίρης, ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ἔχη φθάσει εἰς μεγάλον βαθμὸν ἀγιότητος καὶ ὅσον δὴποτε καὶ ἂν εἶναι στερεὸν τὸ προσωρινόν του φέρετρον, δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ νὰ ταφῆ σὲ τέτοια ἐπικίνδυνα μέρη, διότι ὑπάρχει κίνδυνος, κατὰ τὴν... «νεκρανάστασι» του, νὰ εὕρῃ τὸ σῶμά του φαγωμένο, ἴσα με τὸ τελευταῖόν του κοκκαλάκι!

* * *

Εἶναι, λοιπόν, ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἕνας φαινομενικὰ νεκρὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ ταφῆ δι' ἀπεριόριστον χρονικὸν διάστημα, χωρὶς νὰ σβυσθῆ ἡ ζωὴ του, ἐφ' ὅσον τὸ πρόσωπον αὐτὸ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ταφῆς εὐρίσκειται εἰς τὴν κατάστασιν τῆς «προσωρινῆς ἀνακοπῆς τῆς λειτουργίας ὄλων του τῶν ὀργάνων». Ἡ κατάστασις αὕτη ὀνομάζεται «ἐκστασις». Δηλαδή, πρόκειται περὶ τῆς καταστάσεως ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Φακίρης, ὁ Γιόγκι ἢ ὁ Γυμνοσοφιστῆς τοῦ Θιβέτ, θεληματικῶς χωρίζει τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὸ σῶμα, ὁπότε αὕτη, ἐλευθέρᾳ τῶν δεσμῶν τῆς φυλακῆς τῆς (διότι τὸ σῶμα εἶναι πραγματικὴ εἰρκτὴ τῆς ψυχῆς) ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀοράτους κόσμους καὶ μὲ τὴν «ἐν τῷ Παντί Ἀλήθειαν». Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ Γυμνοσοφισταὶ τῶν Ἰνδιῶν, καθὼς καὶ οἱ Σοφοὶ καὶ οἱ Προφῆται τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος (Ὅμηρος, Ὀρφεύς, Ἡσίοδος, Πυθαγόρας, Ἐμπεδοκλῆς,

Πλάτων, Πλούταρχος, Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, Πλωτίνος, Πορφύριος, Πρόκλος κλπ), ἀπέκτιν τὴν πραγματικὴν γνῶσιν καὶ ἐπιστήμην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς σημερινοὺς «σοφοὺς», ποὺ περιμένουν νὰ μάθουν ἀπὸ τὰ βιβλία τὴν...ἀλήθειαν καὶ ἐπιστήμην! Ἄλλ' ὁ Ἡράκλειτος, πρὸ 2.500 ἐτῶν ἀνεφώνει: «ὄφθαλμοὶ εὐπιστότεροι ὤτων»!

14^{ον} Χριστιαν Ρόζενκρόϋτς ὁ μυστηριώδης ἰδρυτὴς τοῦ Τάγματος τῶν Ροδοσταυριτῶν.

Ἐὰν ἡ Εὐρώπη κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ Μεσαιῶνος καὶ ἀπὸ τὴν φρικτὴν δρᾶσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, τοῦτο ὀφείλεται εἰς δύο παράγοντας: εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον διεδίδοντο εἰς τὴν Δύσιν καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν συστηματικὴν καὶ παντοδύναμον δρᾶσιν τοῦ μυστηριώδους Τάγματος τῶν Ροδοσταυριτῶν! Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις παρέδιδεν εἰς βασανιστήρια καὶ κατεδίκαζεν εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον πάντας τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν Γνῶσιν καὶ τὴν Ἐπιστήμην! Ἐνα ἀδιάψευστον παράδειγμα τῆς συστηματικῆς καταδίωξεως τῆς Γνώσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, εἶναι ἡ καταδίωξις τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ σοφώτατος Γαλιλαῖος ἐπειδὴ εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν κίνησιν τῆς γῆς περὶ τὸν ἀξονά της. «Καὶ ὅμως κινεῖται!», ἐπανελάμβανε μὲ τόλμην ὁ μέγας ἐκεῖνος Ἰταλὸς ἐπιστήμων!

Ἐνας λοιπὸν, κατὰ πολὺ σοφώτερος τοῦ Γαλιλαίου ἀνὴρ, ὁ Γερμανὸς Χριστιαν Ρόζενκρόϋτς, ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν τοῦ μυστηριώδους Τάγματος τῶν Ροδοσταυριτῶν, ποὺ κύριον σκοπὸν του εἶχε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸν σκότος καὶ τὴν τυραννίαν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ νὰ ἀνοίξῃ διὰ τὸν Δυτικὸν Πολιτισμὸν τὴν περίοδον τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς Ἐπιστήμης! Καὶ ἤρχισε τὴν συστηματικὴν ἀνεύρεσιν τῶν προσώπων ἐκεῖνων εἰς τὰ ὁποῖα θὰ μετέδιδε τὰ φοβερὰ μυστικὰ καὶ τὴν ἀπόκρυφον γνῶσιν, ποὺ κατεῖχε. Μεταξὺ τῶν συγκλονιστικῶν αὐτῶν μυστικῶν εἶναι «τὸ ἐλιξίριον τῆς αἰωνίας νεότητος καὶ ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου» καὶ τῆς «χρυσοποιΐας» ἢ τῆς κατασκευῆς χρυσοῦ, εἰς συντριπτικὰς ποσότητας.

Ἄλλὰ ποῦ καὶ πῶς ὁ Χριστιαν Ρόζενκρόϋτς ἤντησε τὴν σοφίαν αὐτήν, τὴν γνῶσιν καὶ παντοδυναμίαν, πρὸ τῆς ὁποίας παραμένουν ἔκπληκτοι πάντες ὅσοι ἠδυνήθησαν ὑπὸ τῆς Τύχης νὰ γνωρίσουν τὴν ὑπαρξιν τοῦ Τάγματος τῶν Ροδοσταυριτῶν καὶ τῆς πανσθενοῦς, εὐεργετικῆς καὶ ἀπολυτρωτικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας;

Τὸ Τάγμα τῶν Ροδοσταυριτῶν ἰδρύθη περὶ τὰ μέσα τῆς 13ης Ἐκατονταετηρίδος. Ὑπάρχει ἕνα μυστηριώδες χειρόγραφον, ποὺ διασώζεται μέχρι σήμερον εἰς τὴν ἀρχικὴν Στοάν, ποὺ ἰδρυσεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστιαν Ρόζενκρόϋτς. Τὸ παράδοξον αὐτὸ χειρόγραφον εἶναι γραμμένον μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, κρυπτογραφικῶς, καὶ μόνον ἕνας ποὺ εἶναι συνειθισμένος νὰ λύη τοὺς πλέον δυσλύτους γρίφους εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Τὰ μυστικά, όμως, πού ἐγκλείονται εἰς τὸ χειρόγραφον αὐτό, εἶναι τόσον πολύτιμα, πού ἀξίζει τὸν κόπο καὶ ἔτη ὀλόκληρα νὰ διαθέσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πολυτιμοτάτου αὐτοῦ θησαυροῦ.

Μία παράδοξος, ἀπίστευτος καὶ ἀπροσδόκητος τύχη ἠθέλησε νὰ περιέλθῃ καὶ εἰς χεῖράς μου ἕνα ἀντίγραφον τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου χειρογράφου πού περιέχει ὄλα τὰ μυστικά τῶν Ροδοσταυριτῶν. Ἐπιφλασσοῦμεθα προσεχῶς ὄχι μόνον νὰ περιγράψωμεν τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦτο χειρόγραφον, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσωμεν εἰς μετάφρασιν τὰ σπουδαιότατα τῶν μυστικῶν του, εἰς τὰ προσεχῆ μας βιβλία.

Σήμερον περιοριζόμεθα εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίες, σχετικῶς πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστιαν Ρόζενκρόυτς καὶ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῦ κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐκπληκτικὴν σοφίαν καὶ τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις καὶ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐπέπρωτο νὰ συντελέσουν, ὥστε ν' ἀπαλλαγῇ ἡ Εὐρώπη τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἡ νέα περίοδος τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῶν Ἐπιστημῶν, αἵτινες καὶ ἐξήσκησαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Εὐρώπης.

* * *

Αἱ πληροφορίες αὗται προέρχονται κυρίως ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν χειρόγραφον, ἀναφέρον ὅτι ὁ Ρόζενκρόυτς προτοῦ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ μυστήρια τῆς Φύσεως καὶ εἰς τὰ χαρίσματα καὶ δυνάμεις τοῦ Πνεύματος, εἶχεν, εἰς τὴν πατρίδα του Γερμανίαν, τὴν φήμην τοῦ «γόητος», δηλαδὴ ἐξήσκει τὴν ἀπαισίαν «γοητεῖαν» (ὅπως τὴν ὠνόμαζαν οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες), ἢ τὴν «Μαύρην Μαγείαν», ὅπως καλεῖται σήμερον ἡ φοβερὰ καὶ ἐπικατάρατος τέχνη διὰ τῆς ὁποίας, ἀφοῦ προηγουμένως πωλήσῃ κανεὶς τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Σατανᾶν, συμμαχεῖ μὲ τὰς στρατιάς τῶν δαιμόνων, διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τοὺς ἀνόμους σκοπούς του. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ρόζενκρόυτς ἐξηκολούθει νὰ ἐξασκῇ τὴν «Μαύρην Μαγείαν», εἶδε ἕνα θειότατον δράμα ἕνα ἄγγελος τοῦ ἀπεκάλυψε ὀλόκληρον τὴν κακουργίαν καὶ ἀπανθρωπίαν, πού εἶχε διαπράξει, ἀσυνειδήτως, γινόμενος ὄργανον τῶν ἀοράτων «Μαύρων Μάγων», πού εἶναι γνωστοὶ εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν μὲ τὸ ὄνομα: «Οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Σκιᾶς», καὶ περὶ τῶν ὁποίων θὰ διηγήσωμεν ἄλλοτε.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Ρόζενκρόυτς ἠλλάξεν. Ἐγκατέλειψε τελείως τὴν κατηραμένην τέχνην του, μετηνόησε καὶ ἀνέλαβε, πρὸς ἐξαγνισμὸν του νὰ μεταβῇ πεζῇ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον Τάφον. Τόση μεγάλη ἦτο ἡ μετάνοιά του ὥστε ὑποστηρίζεται σχετικῶς ὅτι παρουσιάσθη ἐνώπιόν του αὐτὸς ὁ Χριστός, ὅστις καὶ τοῦ μετέδωσε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν γνῶσιν. Διότι ὁ Ρόζενκρόυτς προωρίζετο διὰ τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸ ἀπαισίον σύστημα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Ρόζενκρόυτς ἐξηφανίσθη καὶ κανεὶς δὲν ἤκουσε περὶ αὐτοῦ. Ἀμέσως ὅμως ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται οἱ «Ροδοσταυρίται», τὰ μέλη δηλαδὴ τοῦ τάγματος.

πού ίδρυσεν. Ἡ δύναμις καὶ ἡ παντογνωσία των κατέπληξαν ἔχι μόνον τὴν Δύσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀνατολήν. Προσεπέθησαν νὰ συνδυάσουν εἰς τὴν διδασκαλίαν των ὀλόκληρον τὴν Ἀπόκρυφον Γνώσιν. Κατέστησαν περίφημοι διὰ τὴν ἀγνότητα τῆς ζωῆς των καὶ διὰ τὰς μυστηριώδεις δυνάμεις, πού κατεῖχον, καθὼς καὶ διότι εἶχον τελείαν γνώσιν «τοῦ μυστικοῦ τῶν μυστικῶν»! Ἐνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους Ροδοσταυρίτας ἦτο ὁ καταπληκτικῆς σταδιοδρομίας κόμης Σαίν Ζερμαίν, πού συνετάραξε, ὡς εἶδομεν, μὲ τὰ θαύματά του τὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὁ Καλλιόστρο καθὼς καὶ ἡ Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσου κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα.

15^{ον} Ἐνα μυστηριώδες χειρόγραφον πού περιέχει ὀλόκληρον τὴν Ἀπόκρυφον Γνώσιν.

Μιά παράδοξη τύχη συνετέλεσε νὰ προμηθευθῶ, ἀπὸ τὸ Βερολίνον, τὸ πολυτιμότεον χειρόγραφον, τῶν Ροδοσταυριτῶν. Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ ἔχει ἐκδοθῆ τὸ 1785 στὴν Ἀλτόνα τῆς Πρωσίας. Εἶναι γραμμένον σὲ παλιὰ, παράξενη, γερμανικὴ γλῶσσα τοῦ Μεσαιῶνος, ἀνακατωμένη μὲ λατινικὰς λέξεις καὶ φράσεις. Στὴν προμετωπίδα του ὑπάρχει τὸ Σύμβολον τῶν Ροδοσταυριτῶν : Ὁ μέγας χρυσοῦς Σταυρὸς μὲ ἓνα κατακόκκινον ῥόδον. Στῆ μέση, μέσα σὲ κύκλον ἀπὸ ἐκθαμβωτικὰς ἀκτῖνες εἶναι ὁ Χριστὸς, μὲ τὸν φωτοστέφανόν Του. Καὶ ἀπὸ κάτω ὑπάρχουν αὐτὰς οἱ φράσεις, παρμένες ἀπὸ τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τοῦ σοφοῦ Σολομώντος : «Ἐγὼ ῥόδον τοῦ πεδίου, κρίνον τῶν κοιλάδων».

Ὁ τίτλος τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ δὲν εἶναι λιγώτερον ἐκπληκτικὸς καὶ παράδοξος : ἡ μετάφρασις του ἔχει ὡς ἑξῆς «Οἱ Διδασκαλῆς τῶν Ροδοσταυριτῶν τοῦ 16ου καὶ 17ου Αἰῶνος. Ἡ ἀπλὸ Ἀλφαβητάριον γιὰ νέους μαθητὰς, πού καθημερινῶς σπουδάζουν καὶ προσεύχονται γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ Χάρματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μὲ πολλὰς εἰκόνες, πού βαθμιαίως καὶ προοδευτικῶς εἰσάγουν τὸν μελετητὴν μέσα στὰ ἐκπληκτικὰ μυστήρια τῆς Φύσεως καὶ τῆς Θεῆς Δημιουργίας. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔχει συντάξει ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς τοῦ Τάγματος τῶν Ροδοσταυριτῶν»!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα καὶ πιὸ ὠφέλιμα βιβλία πού πέσανε στὰ χέρια μας κατὰ τὴν πολυετῆ παραμονή μας καὶ ἀναζήτησι στὶς μεγαλύτερες βιβλιοθήκας τῆς Δύσεως—εἶναι τὸ βιβλίον αὐτό. Γιατὶ περιέχει μέσα στὶς σελίδες του, πού εἶναι γεμάτες ἀπὸ ὠραιότατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα αἰνίγματα καὶ γρίφους, ὀλόκληρη τὴ λεγομένη «Ἑρμητικὴ» καὶ «Ροδοσταυρικὴ Παράδοσις»: δηλαδὴ, ὅλα τὰ μυστικὰ περὶ Ἀλλημιστῶν, «Ἐλιξίριον τῆς αἰωνίας νεότητος», τῆς «ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου» κλπ.

Στην πρώτη τὴν σελίδα ὑπάρχει μίᾳ εἰκῶν, ποὺ παριστᾷ ἕνα σοφὸν καταγιγνόμενον μὲ τὰς μελέτας του. Τρία σκαλοπάτια ὀδηγοῦν στὴν αἴθουσα τῆς Σοφίας : καὶ κάθε σκαλοπάτι φέρει καὶ ἕνα λατινικὸ ρητό : τὸ πρῶτο, μεταφραζόμενο, σημαίνει : Ἄρχη σοφίας, φόβος Κυρίου»· τὸ δεύτερο : «Γνῶθι σαυτόν»· καὶ τὸ τρίτο : «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου» ! Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπάρχει ἀνὰ μίᾳ κολῶνα. Στὸ κιονόκρανο τῆς μιᾶς κἀθεται ἕνας γυμνὸς ἄνδρας· στὴν ἄλλη, μίᾳ γυμνῆ γυναῖκα, ποὺ δίνουε τὸ χέρι. Ἡ εἰκῶν αὐτὴ ἀποκαλύπτει πολλὰ πράγματα. Κατορθώνει, δηλαδή, νὰ φθάσῃ κανεὶς στὴν Ἀλήθεια, στὸ Φῶς, στὴν Ἐπιστήμη, ἀγαπῶντας ἐξ ὅλης καρδίας τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίοντου. Συγχρόνως ὁμοῦ (καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀρχίζουν οἱ ἄγνωστες ἀποκαλύψεις) πῶς τὸ Σύμπαν στηρίζεται ἀπάνω σὲ δύο ἀρχές : τὴν θετικὴ ἢ ἐνεργητικὴ (ποὺ παριστάνει ὁ ἄνδρας), καὶ τὴν ἀρνητικὴ ἢ παθητικὴ (ποὺ παριστάνει ἡ γυναῖκα). Τὸ Πνεῦμα, δηλαδή, καὶ ἡ Ὑλῆ. Ἡ μελέτη τοῦ ἑαυτοῦ μας, μᾶς ἀποκαλύπτει ὅλα τὰ μυστήρια.

Μὰ ἡ πιὸ ἀποκαλυπτικὴ ἀπὸ ὅλες τὶς σελίδες, εἶναι ἡ 13ῃ σελίς. Γιατὶ σ' αὐτὴν εὐρίσκεται διατυπωμένο τὸ «μυστικὸ τῶν μυστικῶν» ! Ἐνα χέρι κρατᾷ ἕνα χρυσοῦ Μαγνήτη ! Ὁ βραχίον εἶναι κρυμμένος μέσα σ' ἕνα σύννεφο. Ἀπὸ τὰ δάκτυλα ὑπάρχει μίᾳ ἐκροὴ ἐνὸς Μαγνητικοῦ Ρεύματος ! Καὶ ἀπὸ κάτω ὑπάρχουν οἱ ἐξῆς παράδοξες ἐξηγήσεις :

«Ἐπάρχει στὸν ἄνθρωπο, στὴ Φύσι, στὸ Σύμπαν μίᾳ ζωτικωτάτῃ οὐσίᾳ ἢ δύναμει. Ἡ πρώτη αὐτὴ οὐσία εἶναι ἐρμαφρόδιτος. Ζῆ μέσα στὴ φωτιά, ὅπως ὁ μυθικὸς Φοῖνιξ. Ὁ ἀέρας στὴν κοιλία του τὴν φέρνει. Ἡ οὐσία αὐτὴ εἶναι ὅπως ὁ πελεκᾶνος ποὺ μὲ τὸ αἷμά του ἀναζωογονεῖ τὰ μικρὰ παιδιὰ του. Εἶναι ὁ νέος Ἴκαρος, ποὺ εἶναι πνιγμένος μέσα στὸ νερὸ τῆς θαλάσσης, μὰ ποὺ μπορεῖ νὰ πετάξῃ ἴσα μὲ τὸν οὐρανὸ. Πατέρας του εἶναι ἡ φωτιά, ὁ ἄνεμος ἢ μητέρα του ἡ γῆ, ἢ παραμύνα του. Ἡ Φύσις μέσα της κλείνει τὴν παντοδύναμη αὐτὴ οὐσία. Ἴσα μὲ σήμερα ὁμοῦ κανένας ἀμαθὴς οὔτε τὴν ἔχει ἰδῆ, οὔτε τὴν ἔχει γνωρίσει !

Μὲ ἄλλους λόγους : «τὸ μυστικὸν τῶν μυστικῶν» ὑπάρχει. Καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ ἀποκαλύπτει. Γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁμοῦ κανεὶς ὅλα του τὰ μυστήρια χρειάζεται πολυετὴς προσπάθεια καὶ ἔρευνα, ἀπόφασις καὶ θέλησις ἀτσαλένια. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀπελπίζεται ὁ ἀναγνώστης τοῦ χειρογράφου, κάτω ἀπὸ τὴ σελίδα αὐτὴ ὑπάρχει σὲ λατινικὴ μετάφρασι ἢ ἀρχαία ἐλληνικὴ παροιμία «τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰγαθ' οἱ Θεοί» : δηλαδή, ὅλα τὰ ἀγαθὰ οἱ θεοὶ τὰ παραχωροῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔναντι κόπων καὶ μόχθων !

* * *

Ἐνα ἀπὸ τὰ φοβερὰ μυστικά, ποὺ ἀποκαλύπτει ἡ 13ῃ αὐτὴ σελίς εἶναι... ὁ Μαγνητισμὸς ! Ὁ λεγόμενος «Ζωϊκὸς Μαγνητισμὸς» ! Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ γνωρίζει τὰ μυστικά του.

Ὅτι πράγματι ὁ «μαγνητισμὸς» εἶναι συνδεδεμένος μὲ ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ Ἀνθρώπου, τῆς Φύσεως, τοῦ Σύμπαντος, ἀποδεικνύει ὁ Ὁρθὸς Λόγος : ἡ Γῆ μας περιστρέφεται περὶ τοὺς δύο πόλους τοῦ Σύμπαντος. Πελώριος μαγνήτης εἶναι καὶ ἡ Ἰδία. Καθὼς καὶ ὁ ἄνθρωπος. Θετικὸς πόλος τὸ κεφάλι, τὰ πό-

δια ἀρνητικός. Γι' αὐτό καί όταν κοιμᾶται κανεὶς πρέπει τὸ σῶμά του νὰ τὸ ρυθμίζῃ σύμφωνα μὲ τὸ μαγνητικὸν ρεῦμα τῆς Γῆς, ἂν θέλῃ νὰ κρατῇ τὴν ὑγεία του καὶ ζωτικότητά του.

Τὸ μυστικόν, ποῦ ἐφύλαξαν, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ δὲν τὸ ἀπεκάλυψαν παρὰ μόνον μὲ ὑπαινιγμούς, μὲ μύθους καὶ ἀλληγορίες, εἶναι ὁ... Μαγνητισμός! Εἰς τὰ «Ἐλευσίνια» καὶ τῆς «Σαμοθράκης» τὰ Μυστήρια, εἰς τὸ «Μαντεῖον τῶν Δελφῶν» καὶ τὰ τῆς «Κυβέλης» μὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, ἀπεκαλύπτοντο διεξοδικῶς καὶ ἐμπράκτως ὅλα τὰ φοβερὰ μυστικὰ τοῦ «Μαγνητισμοῦ» καὶ «Ὑπνωτισμοῦ». Γι' αὐτὸ ὁ Ἀπόλλων ἦταν συγχρόνως ἰατρός τῶν Σωμάτων καὶ τῶν Ψυχῶν! «Οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι» (ὅπως τὸ ἀποκαλύπτει καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ παραδόξου βιβλίου τῶν Ροδοσταυριτῶν) ἦσαν οἱ Ἱεροφάνται τῶν διαφόρων Ἱερῶν καὶ Ναῶν, ποῦ κατεῖχαν ὅλας τὰς θεραπευτικὰς καὶ μαγικὰς ἐπιστήμας καὶ ἐπετέλουν πραγματικὰ θαύματα! Διότι σπουδαιότατον ρόλον παίζουν στὴ μαγνητικὴ θεραπεία τὰ χέρια καὶ τὰ δάκτυλα.

Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ Εὐαγγέλιον δὲν κάμει ἀποκαλυπτικωτάτην μνείαν τοῦ μαγνητισμοῦ, ἐκεῖ, ποῦ γίνεται λόγος περὶ μιᾶς γυναίκης, ποῦ ἄγγισε τὸ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ;

«Γυνὴ τις οὕσα ἐν ρύσει αἵματος ἔτη δώδεκα ἤψατο τοῦ ἱματίου τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἐπιστραφείς ἐν τῷ ὄχλῳ, ἔλεγε: «Τίς μοῦ ἤψατο τῶν ἱματίων;»

Τόσον ἡ Ἀρχαία Ἑλληνική, ὅσον καὶ ἡ Χριστιανικὴ μας Παρακαταθήκη εἶναι πλήρεις ἀπὸ τῆς συγκλονιστικώτερας καὶ εὐεργετικώτερας ἀλήθειας. Ἀρκεῖ, μιὰ γιὰ πάντα, νὰ καταλάβουμε, πῶς εἶναι ἀξία, τόσο τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ὅσο καὶ τὰ Χριστιανικὰ μας συγγράμματα, καὶ πρὸ πάντων ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, μεγαλυτέρας προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ!

16^{ον} Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος ὑπνωτιστὴς καὶ μαγνητιστὴς.

Διὰ ν' ἀντιληφθῇ τις ὅλα τὰ μυστήρια «τῆς αἰωνίας νεότητος» καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ὑπερνήκσεως τοῦ θανάτου, εἶναι ἀπαραίτητον ν' ἀνατρέξῃ προηγουμένως εἰς τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις καὶ τὰ τεκμήρια, ποῦ πείθουν ἀδιασείστως περὶ τῆς δυνατότητος καὶ εὐλογοφανείας τῶν ὑποστηριζομένων.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι μεταξὺ τῶν πλέον ἐκπληκτικῶν σημείων καὶ τῶν σπουδαιωτάτων καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι καὶ ὁ λήθαργος, ὁ ὕπνος, ἡ νάρκη, ἡ ὕπνωσις, ἡ κατάληψία. Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἂν ἡ Εὐρωπαϊκὴ ψυχολογία καὶ ἰατρικὴ εὐρίσκονται εἰς τόσον μεγάλην καθυστέρησιν, ἐν παραβολῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὲ τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰνδικὴν ψυχολογίαν καὶ ἰατρικὴν, τοῦτο προέρχεται ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι εὐρί-

σκονται ακόμη αὐται εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῶν ἀναζητήσεων, ἀνερευνήσεων καὶ ἐξιχνιάσεων τῶν ἐπὶ τοῦ πρωταρχικοῦ τούτου σημείου, τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τοῦ γήρατος καὶ τῆς νεότητος, τῆς ὑγείας καὶ τῆς νόσου!

Οἱ μῦσται παραδέχονται, καὶ εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὸ μέγιστον τῶν μυστικῶν, τὸ σχετικὸν μὲ τὴν ὑπερνίκησιν τοῦ θανάτου καὶ τὴν αἰώνιαν νεότητα, εἶναι ἡ πλήρης καὶ βαθυτάτη γνῶσις τοῦ μυστηρίου τοῦ ὕπνου καὶ τῆς κατὰ βούλησιν — καὶ ὄχι ἀκουσίως — παροδικῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ σώματος, ὑπὸ τῆς ψυχῆς. Περὶ τὸ σημεῖον τοῦτο περιστρέφονται ὅλα τὰ μυστήρια. Ὁ χωρισμὸς δηλαδὴ — ὁ ἐκούσιος καὶ ἐνσυνείδητος — τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον μυστικὸν τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως.

Οἱ σοφοὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Μυστηρίων, ἀποκαλοῦνται ὄφεις. Ἀκριβῶς διότι, ὅπως οἱ ὄφεις, περιπίπτουν καὶ αὐτοὶ εἰς ἐκούσιαν «νάρκην», καταληψίαν, ὕπνωσιν, λήθαργον.

* * * BENIAMIN * * *

Ὅπως παρατηρήσαμεν εἰς ἕνα μας κεφάλαιον, ἡ νάρκη, ἡ ἀκίνησις αὕτη, ἡ ἐνσυνείδητος κατάπαυσις τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπνοῆς, τῆς καρδίας καὶ τῆς κυκλοφορίας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἀκουσίων καὶ ἐκούσιων λειτουργιῶν τοῦ σώματος, ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην «ἐκστασιν», (μίαν δηλαδὴ ἀνωτάτην ψυχικὴν κατάστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ψυχὴ, ἐλευθερουμένη τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, λαμβάνει γνῶσιν τῶν «οὐρανίων πραγμάτων», ἢ ἀκριβέστερον «τῶν ἀοράτων κόσμων», (τοὺς ὁποίους ὑπαινίσσεται τὸ «Πιστεύω» μας, τὸ ἐμπερικλείον, εἰς τοὺς περιεκτικωτάτους καὶ θεῖους τοῦ κόλπου, αὐτὴν ταύτην τὴν ἐν τῷ Παντὶ Ἀλήθειαν).

Ὅμοίως ἐτονίσσαμεν, ὅτι ἡ Φύσις ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸν τῆς μακροβιότητος διὰ τοῦ ὄφους καὶ τῆς χελώνης, τὰ ὁποῖα περιπίπτουν εἰς κατάστασιν «νάρκης», «ληθάργου», πλήρους — ἀλλὰ προσωρινῆς — ἀκινήσεως τῶν ζωτικῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος των, πράγμα τὸ ὁποῖον συντελεῖ ὥστε τὰ ἔρπετά ταῦτα νὰ εἶναι μακροβιώτατα.

Τότε, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ εὐρωπαϊκὴ ψυχολογία καὶ ἱατρικὴ θὰ ἐπιτελέσῃ καταπληκτικὰς προόδους καὶ θὰ γνωρίζῃ τὴν πραγματικὴν θεραπείαν ὄλων τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν νόσων, ὅταν μελετήσῃ ὅλας τὰς ιδιότητος τῆς «ὑπνώσεως» τοῦ «ὑπνου», τῆς «ὑπνοβασίας», τῆς «νάρκης», τῆς «καταληψίης», τοῦ «ληθάργου».

Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος καὶ ἀποκαλυπτικώτατος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ σύμβολον τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ πατρὸς τοῦ θεοῦ τῆς ἱατρικῆς, Ἀσκληπιοῦ, εἶναι ὁ ὄφεις δι' αὐτὸ καὶ ἡ θεὰ Ὑγιεία συμβολίζεται πάντοτε μὲ τὸν ὄφιν καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἱατρικῆς εἶναι τὸ «Κηρύκειον» τοῦ Ἑρμοῦ περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλεῖ ὁ Ὅμηρος, καὶ ἀποκαλύπτει ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς περιστρέφονται περὶ τὸν ὕπνον, εἰς τὸ Ω τῆς Ὀδυσσεύσεως.

Κανεὶς μέχρι σήμερον δὲν ἀπεκάλυψε τὴν συνταρακτικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὸ «Κηρύκειον» τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑποκρυπτομένην ἔννοιαν τῶν σχετικῶν στίχων τοῦ Ὁμήρου. Εἶναι ἀνάγκη ὁμῶς κάθε φιλόσοφος, κάθε ψυχολόγος

καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, κάθε Ιατρὸς νὰ ἔχη πάντοτε παρόντας τοὺς ἀκολούθους στίχους τῆς Ὀδυσσεΐας, τοὺς ὁποίους λέγει ὁ Ὅμηρος, κατὰ τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρμῆς παραλαμβάνει τὰς ψυχὰς τῶν φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς μισητῶν καὶ τὰς ὀδηγεῖ, ἀπὸ τὰ μέγαρα εἰς τὰ ὁποῖα ἐφνεύθησαν, εἰς τὸν Ἄδην, ἢ «τὸν λειμῶνα τοῦ ἀσφοδέλου».

«Τότε ὁ Ἑρμῆς τὶς ψυχάς, ὁ Κυλλήνιος, φώναξεν ἔξω, κί' εἶχε στὰ χέρια του τὴ μαγικὴ του τὴ ράβδο, ποῦ εἶναι ἀπὸ χρυσοῦ καμωμένη, μὲ ἀφθαστὴ χάρι' μὲ αὐτὴνα ὁποῖων ἀνθρώπων θελήσει τὰ μάτια κοιμίζει ἀμέσως καὶ ὅσους εἶναι σὲ ὕπνο γλυκὸ βυθισμένοι ξυπνάει ; Αὐτὴ τὴ ράβδο κουνιῶντας τὸν δρόμο ἀρχίζει νὰ δείχνῃ εἰς τὶς ψυχάς, στίς εὐρέτες καὶ μοῦρες τοῦ Ἄδου ἐκτάσεις κί' ἀφοῦ ἀφήκανε πίσω τοὺς καὶ τὴ Λευκάδα τὴν Πέτρα καὶ τοῦ βαθῦ Ὠκεανοῦ τὶς ροές, φθάσαν τέλος στὸ Δῆμο τῶν ὄνειράτων, στίς Πύλες τοῦ Ἥλιου, κί' ἀμέσως κατόπιν στοῦ ἀσφοδέλου ἐμπῆκαν τὴ Χώρα, οἱ ψυχὰς ὅπου μένουν, τῶν πεθαμένων τὰ εἶδωλα...»

Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτὰς θὰ ἔπρεπε νὰ τονισθῇ ὅτι κατὰ τοὺς διδασκάλους τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ «τὸ μυστικὸν τῶν μυστικῶν», τῶν «Μυστηρίων τῆς Ἐλευσίνας, τῶν «Μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης» καὶ τοῦ «Μαντείου τῶν Δελφῶν» εὐρίσκεται εἰς τὸ «Κηρύκειον» τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῶν μαγικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων. Ὁ Ἑρμῆς λοιπὸν, περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται ὁλόκληρος ἡ λεγομένη «Ἑρμαϊκὴ Παράδοσις», δὲν εἶναι ἄλλος ἢ «Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος τῆς Αἰγυπτιακῆς Θεολογίας καὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν Μυστηρίων». Εἶναι ὁ θεὸς «Θεῦθ», περὶ τοῦ ὁποῖου κάμνει λόγον ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Φαῖδρον του».

Ὁ Ἑρμῆς λοιπὸν ὁ Τρισμέγιστος ἦτο τελειότατος γνώστης τῶν μυστηρίων τοῦ... ὕπνου ἢ ὑπνωτισμοῦ. Ἦτο, μὲ ἄλλους λόγους τέλειος ὑπνωτιστὴς καὶ μαγνητιστὴς. Ἐγνώριζε δηλαδὴ πῶς νὰ ἐπιτελῇ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ψυχῆς. Ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης οὗτῃς (τῆς αἰωτάτης πασῶν τῶν ἐπιστημῶν), ἐβασιζόντο ὅλαι αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὅλα τὰ μαντεῖα καὶ ὅλα τὰ μυστήρια. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ὄφεις, εἶναι πανταχοῦ παρών.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐγκλειομένη εἰς τοὺς ἀφθάστου ἀποκαλυπτικότητος στίχους τοῦ Ὀμήρου, εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ εἶναι ἀρκετὴ ν' ἀποδώσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Νεωτέραν Ἑλλάδα τὴν προτέραν τῆς δόξαν καὶ σοφίαν. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος προσέτρεχον εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ ξένοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες σοφίαν καὶ Ιατρειάν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν, τοῦτο ἀκριβῶς προήρχετο διότι οἱ ἱεροφάνται καὶ ἱερεῖς τῶν μυστηρίων τῆς «Ἐλευσίνας», τῆς «Σαμοθράκης», τῶν Ἀσκληπιείων, ἦταν τέλειοι γνώσται τῶν μυστηρίων τοῦ ὕπνου, τοῦ χωρισμοῦ δηλαδὴ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος.

Ἐν τῇ συνεχείᾳ θὰ προσκομίσωμεν καὶ ἄλλα τεκμήρια καὶ ἀποδείξεις ἀδιασειστὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

17^{ον} Ὁ μαγνητισμός καί ὁ ὑπνωτισμός

Ὁ μέγας μας ποιητής κ. Κωστής Παλαμᾶς, μέ προφητική διαίσθησι, σιτὸ ἀριστούργημά του τὸν «Τάφος», ἀφιερώνει ἓνα ὠραῖο ὕμνο στὰ... χέρια :

«ᾧ χεράκια λατρευτά,
σάρκας ἀφρός, μιά στάλα
ποῦ τ' ἄλυσσοδέματα
γεννᾶτε τὰ μεγάλα !

Κ' εἶστε σὰ νὰ ξέρετε
χιλία κρυφούλια μάγια
κ' ἔχετε ἓνα χαίδεμα
σὰν εὐλογία τρισάγια !

Χέρια ποῦ στὰ γέρικα
κεφάλια τὰ χιονᾶτα,
τάλαφρό σας τᾶγγισμα
δίνει ξανά τὰ νειᾶτα !»

Ὅσοι ἔχουν παρευρεθῆ σὲ πειράματα «ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ», κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ μαγνητιστὴς ἰατρός προσπαθεῖ νὰ «χωρίσῃ», τὴν ψυχὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ τὸ σῶμα, (ὅπως συμβαίνει κατὰ τὸν ὕπνο), θὰ διεπίστωσαν πῶς αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μέ τίς λεγόμενες πάσες, δηλαδή μέ τὴν συνεχῆ κίνησι τῶν χειρῶν τοῦ ἰατροῦ κατὰ μῆκος τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς. Βλέπει λοιπὸν κανεὶς πῶς πράγματι τὰ χέρια καὶ τὰ δάκτυλα, ὅπως λέγει τὸ ποίημα, ἔχουν θαυματουργές δυνάμεις, ἀφοῦ ἐπιτελοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα : τὸν χωρισμὸ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα !

Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά, δὲν εἶναι πράγματι περίεργο τὸ ἔθιμο τῆς χειραψίας, ποῦ εἶναι διαδεδομένο σ' ὅλον τὸν κόσμον. Μήπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὀμηρικὴ ἐποχὴ, δὲν καλωσῶριζαν τοὺς «ξένους» μέ χειραψία ; Λές καὶ μέ τὴ χειραψία μεταδίδουμε τὸν μαγνητισμὸ καὶ ἠλεκτρισμὸ μας στοὺς φίλους μας. Καὶ μήπως τὰ χεῖδια δὲν ἔχουν καταπραϋντικὴ ἐπίδρασι στὰ μικρὰ καὶ στοὺς ὀργισμένους ;

Μὰ καὶ ὅσοι ἔχουν πειραματισθῆ μέ τὸν Πνευματισμὸ δὲν ἔχουν διαπιστώσει πόσο τὸ ἄγγισμα τῶν χειρῶν, σιτὸ τραπεζάκι, εἶναι συντελεστικὸ στὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα ;

Ἀπὸ τίς παρατηρήσεις αὐτὲς βλέπει κανεὶς πῶς ὁ μαγνητισμὸς καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι συνδεδεμένοι μέ τὰ μεγαλύτερα μυστήρια τῆς ζωῆς.

Μήπως πάλι δὲν ὑπάρχουν παραδείγματα ἀνθρώπων, ποῦ πλησιάζοντας τὸ δάκτυλό τους (κυρίως τὸν δείκτη), σ' ἓνα ἀνοικτὸ μπέκ ἀεριόφωτος τὸ ἀνάβουν ; Δηλαδή ὁ ἠλεκτρισμὸς, ποῦ ἐκτοξεύεται ἀπὸ τὸ δάκτυλο, δημιουργεῖ ἠλεκτρικὸ σπινθῆρα καὶ προξενεῖ τὴν ἀνάφλεξι. Γιατὶ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς παράγει

συνεχῶς μαγνητισμὸ καὶ ἠλεκτρισμὸ. Ἄλλὰ ἠλεκτρισμὸ ὄχι σὲ τόσην ἐντατικὴ ποσότητα, ὅσο συμβαίνει μὲ τὶς θαλάσσιες δράκαινες, τὶς μουδιάστρες ἢ μαργωτῆρες.

Ἄπὸ τὰ παραδείγματα αὐτὰ βλέπει κανεὶς πῶς τὰ φαινόμενα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ μαγνητισμοῦ εἶναι στενώτατα συνδεδεμένα. Μήπως ἄλλωστε τὶς μεγαλύτερες ποσότητες τοῦ ἠλεκτρισμοῦ δὲν τὶς παράγει σήμερα ἢ ἐπιστήμη μὲ τὴν περιστροφή τῆς μπομπίνας στὸ «μαγνητικὸ πεδίο»; Καὶ μήπως τὸ σίδερο, γύρω στὸ ὁποῖο ὑπάρχει περιτυλιγμένο σύρμα, δὲν μετατρέπεται σὲ μαγνήτη, ὅταν ἀπὸ τὸ σύρμα περνᾷ ἠλεκτρισμὸς;

Ἴσα μὲ σήμερα ἢ Ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο τῆς μουδιάστρας: ἀπὸ ποῦ δηλαδὴ προέρχεται ἡ δύναμις αὐτὴ γιατί ὁ Εὐρωπαῖος ἐπιστήμων καταγίνεται μὲ τὰ βιβλία περισσότερο καὶ μὲ τὴ μηχανή, παρὰ μὲ τὴ Φύσι! Καὶ γι' αὐτὸ οὔτε τὸ μυστικὸ τῆς πτήσεως τῶν πουλιῶν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ, οὔτε τῆς... μύγας!

Ἐνα πρᾶγμα εἶναι βέβαιον: πῶς τόσο τὰ ἠλεκτρικὰ φαινόμενα τῶν ψαριῶν καὶ τῶν ζώων, ὅσον καὶ ὁ φωσφορισμὸς τῶν, εἶναι δημιουργήματα χημικῆς ἐνεργείας.

* * *

Καὶ τώρα, μὲ τὰς ἐξηγήσεις αὐτάς, εὐκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ κατανοήσῃ τί ἐτελοῦντο, τί ἐδιδάσκοντο καὶ τί παρεδίδοντο στὰ «Μυστήρια» τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὁ Ὀρφεὺς ποῦ ἱδρυσεν τὰ «Μυστήρια τῆς Σαμοθράκης» καὶ τῆς «Ἐλευσίνος»—καὶ ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας,—ἦταν τελειὸς γνώστης τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ἐξέλεξε λοιπὸν κατάλληλα πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεύθη τὰ φοβερὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ. Καὶ ἔτσι τὰ δύο αὐτὰ κέντρα κατέστησαν γνωστὰ σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ οἱ ἀσθενεῖς εὕρισκαν εἰς αὐτὰ τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ ὅλες τὶς ἀσθένειες.

Ὁ μέγας μαγνητιστὴς τῆς Γερμανίας σοφὸς Σβάιγγερ ὑποστηρίζει σοφώτατα πῶς οἱ μῦθοι ἔχουν τὴν ἐξήγησιν τοὺς στὰ φυσικὰ φαινόμενα. Δηλαδὴ οἱ μῦθοι συμβολίζουν, καὶ ὑποκρύπτουν καὶ ἀλληγοροῦν μυστικὰ τῆς Φύσεως, ποῦ οἱ Μεμυημένοι καὶ Ἱεροφάνται ἐκράτησαν τοιοῦτοτρόπως μακρὰν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀναξίων, πάντοτε ὁμῶς στὴ διάθεσιν ἐκείνου, ποῦ ἔχει ἐξαγνίσει τὴν ψυχὴν του καὶ μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ συμβολιζόμενον.

Ἡ ἱστορία λοιπὸν τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ—τῆς ἐπιστήμης δηλαδὴ τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου—τῆς Εὐρώπης, ἀρχίζει μὲ τὰ μυστήρια τῆς Σαμοθράκης. Αὐτὰ εἶναι στενώτατα συνδεδεμένα μὲ τοὺς «Καβείρους», τοὺς «Κορύβαντας», τοὺς «Διοσκούρους» (=Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης) καὶ μὲ τοὺς «Ἰδαίους Δακτύλους». Ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνόματα εἶναι συνώνυμα καὶ ὑποκρύπτουν τὰ μυστήρια τοῦ Μαγνητισμοῦ καὶ τοῦ Ὑπνωτισμοῦ. Οἱ σοφώτατοι ἱερεῖς τῶν Μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης εἶχον ἕνα σιδηροῦν δάκτυλον, ἐλκόμενον καὶ ἀποθούμενον ὑπὸ μαγνητικῶν, φυσικῶν δυνάμεων. Ὁ δάκτυλος αὐτὸς ἐπετελεῖ ἐκπληκτικώτατα θαύματα, ἐπαναφέρων τὰ προσβεβλημένα ὄργανα τῶν ἀσθενῶν εἰς τὴν κανονικὴν τοὺς κατάστασιν.

Ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ μυθολογία, ἦσαν δύο ἀδελφοί. Ὁ Ζεὺς ἐναλλάξ ἐχάρισεν εἰς αὐ-

τούς τὴν ἀθανασίαν : δηλαδή, ἐπὶ ἕνα διάστημα ζῆ ὁ Κάστωρ (ὁπότε ὁ Πολυδεύκης εἶναι νεκρός)· ἄλλοτε πάλιν ὁ Πολυδεύκης ζῆ καὶ ὁ Κάστωρ εἶναι νεκρός. Ὁ μῦθος αὐτὸς τῶν Διοσκούρων ὑποκρύπτει ὁλόκληρο τὸ μυστήριον τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ἡ διαφορὰ μεταξύ μαγνητισμοῦ καὶ ὑπνωτισμοῦ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὁ μὲν μαγνητισμὸς μαγνητίζει ἕνα ἄλλο πρόσωπο, ἐνῶ συνήθως ὁ ὑπνωτιζόμενος ὑπνωτίζει τὸν... ἑαυτὸν του !

Οἱ δύο λοιπὸν Διόσκουροι συμβολίζουν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ὄταν ὑπνωτίζεται τὸ σῶμα, ἡ ψυχὴ ἐλευθέρα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος, ζῆ τὴν πραγματικὴ τῆς τῆ ζωῆ. Αὐτὸ δὲ ἀποτελεῖ τὴ λεγομένη «ἐκστασι», πού εἶναι ἡ πιὸ γλυκεῖα κατάστασι τοῦ Ἱεροφάντου καὶ τοῦ σοφοῦ. Ὄταν ἐπανέρχεται ἡ ψυχὴ στὸ σῶμα, εἶναι σὰν νὰ μπαίνη μέσα στὸν τάφο: ἀποθνήσκει τρόπον τινά, ἐνῶ τὸ σῶμα ἐπανακτᾷ τὴ ζωὴ... Αὐτὴ τὴ φοβερὴ σοφία περιέχουν οἱ ἑλληνικοὶ «μῦθοι» !

Ἄλλὰ μήπως καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ φιδιοῦ δὲν ὑποκρύπτει τὴν αὐτὴν ἀλήθεια ; Ἡ θεὰ Ὑγεία συμβολίζεται πάντα μὲ ἕνα φίδι. Ὁ Ἀπόλλων, ὁ θεὸς τῆς Ἰατρικῆς, καθὼς καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ αὐτὸς συνοδεύεται ἀπὸ ὄφιν : τὸ σύμβολον τῆς νεκραναστάσεως !

18^{ον} Ἡ «Μαύρη Μαγεία»

Παράλληλα πρὸς τοὺς ἐπιστημονικῶς ἐργαζομένους καὶ κατόχους τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως γιὰ τὴν προαγωγὴ τῆς εὐημερίας καὶ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη τάξις, ἀπαισία καὶ ἐγκληματικὴ : ἡ τάξις τῶν Μαύρων Μάγων, πού ἦσαν γνωστοὶ στὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα μὲ τὸ ὄνομα : «Γόητες». Ἡ ἀπαισία αὐτὴ τέχνη ὀνομάζεται «γοητεία» ἢ «Μαύρη Μαγεία». Τὴν καταχθονίαν αὐτὴν «τέχνην» ἐξασκοῦσαν οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες τῆς Θεσσαλίας, πού ἦταν γνωστοτάτη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα γιὰ τὴν γοητεία τῆς καὶ πού ἐφημίζετο πὼς εἶχε κληρονομήσει τὰ φοβερὰ μυστικὰ τῆς Μαγείας τῆς Καταραμένης Ἡπείρου : τῆς Ἀτλαντίδος, πού καταδικάσθηκε στὸν καταποντισμὸ, γιὰ τὸ τέλος εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀπέραντον συνεργεῖον Μαύρης Μαγείας !

Ἄν οἱ Μαῦροι Μάγοι ἀπηνῶς ἀφίνονται νὰ ἐξασκοῦν τὴν ἐγκληματικὴ τους τέχνη, ἡ Θεία ἐν τούτοις Δίκη τοὺς παρακολουθεῖ καὶ ἔρχεται στιγμῆ, πού βαρεῖα καταπίπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι τους ὁ πέλεκυς τῆς Νεμέσεως καὶ τῆς τιμωρίας. Ἡ παράδοσις πράγματι ἀναφέρει πὼς οἱ Γόητες ἢ Μαῦροι Μάγοι δὲν μποροῦν νὰ πεθάνουν, ἀλλὰ ψυχομαχοῦν ἐπὶ μέρες, ἑβδομάδες, μῆνες, σὲ φοβερὴ ἀγωνία. Καὶ μόνον ὅταν μεταδώσουν τὰ ἀπαισία καὶ φοβερὰ μυστικὰ των σὲ ἄλλον ἄνθρωπο πού εἶναι διατεθειμένος νὰ παραλάβῃ τὴν ἀπαισία κληρονομία μποροῦν νὰ πεθάνουν ! Ἄλλως ἐξακολουθεῖ τὸ ψυχομάχημα καὶ ἡ ὀδυνηρὴ ἀγωνία !

Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί τραγικὸ τέλος συνήθως περιμέ-

νει τούς παραστρατημένους αυτούς αναζητητάς τῆς παντοδυναμίας καὶ τῆς γνώσεως, παραθέτουμε κατωτέρω τίς τελευταῖες στιγμὲς ἐνὸς Μαύρου Μάγου. Ἡ ἱστορία αὐτὴ βρίσκεται στὴν τεσσαρακοστὴ δευτέρα σελίδα τοῦ συνταρακτικοῦ ἔργου τῆς Ἑλένης Πετρόβνας Μπλαβάτσου, ποῦ ἐπιγράφεται : «Ἴσις ἀποκαλυμμένη» (δεύτερος τόμος) :

«Υπάρχει μιὰ βάθειά ριζωμένη παράδοσις κυρίως μεταξὺ τῶν Ρώσσων καὶ τῶν Σλαυϊκῶν Χωρῶν, δηλαδή, πὼς ὁ μαῦρος μάγος ἢ γόης δὲν μπορεῖ νὰ πεθάνῃ παρὰ ἀφοῦ μεταδώσῃ σὲ κάποιον ἄλλον, τὴ «μαγικὴ λέξι», μὲ τὴν ὁποία κατορθώνει νὰ πραγματοποιῆ τίς ἄνομες ἐπιθυμίες του. Καὶ ἡ παράδοσις αὐτὴ εἶναι τόσο βάθειά ριζωμένη στὴν καρδιά τοῦ λαοῦ, ποῦ δὲν ὑπάρχει ἕνας στὴ Ρωσία, ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχη ἀκούσει ! Καὶ μὲ τὴν παράδοσι αὐτὴ εἶναι συνδεδεμένα μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ συνταρακτικὰ μυστικά.

Κανεὶς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς ὁ μάγος ἢ ἡ μάγισσα, ὁ γόης ἢ ἡ γόησσα πράγματι δὲν μποροῦν ν' ἀποθάνουν παρὰ ἀφοῦ μεταδώσουν σὲ κάποιον ἄλλον τὴ φοβερὴ, μυστηριώδη «μαγικὴ λέξι !» Ἡ λαϊκὴ λοιπὸν πεποίθησις εἶναι πὼς, ἂν δὲν τὴν μεταδώσῃ σὲ κάποιον ἄλλον ἄνθρωπο, ὁ μάγος ἢ ἡ μάγισσα θὰ περνᾷ κατάκοιτος καὶ ὑποφέροντας μαρτύρια, τίς μέρες, τίς ἐβδομάδες, τοὺς μῆνες, τὰ χρόνια—χωρὶς νὰ βγῆ ἢ ψυχὴ του ! Καὶ ἂν μάλιστα κατορθώσῃ καὶ ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ τὴν μεταδώσῃ εἰς ζῶντας, θὰ ἐξακολουθῆ, μετὰ τὸν θάνατό του, νὰ περιτριγυρίζῃ βρυκολακισμένος ἀπάνω στὴ γῆ, καὶ δὲν θὰ βρίσκῃ ἡσυχία, μέχρις ὅτου μεταδώσῃ τὴν τρομερὴ «μαγικὴ λέξι» σὲ ζωντανὸ ἄνθρωπο !

Δὲν ξέρουμε πὼς οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ ἐξακριβώσουν καὶ νὰ διαπιστώσουν μόνοι τους ἂν εἶναι ἀληθινὴ ἢ ὄχι ἡ παράδοσις αὐτὴ. Ἀλλὰ ὅσον μᾶς ἀφορᾷ μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια εἶδαμε μιὰ περίπτωσι, ποῦ εἶχε τόσο τραγικὸ καὶ μυστηριώδες τέλος, ποῦ θὰ ἄξιζε νὰ τὴ διηγηθούμε, γιὰ νὰ ἔχη κανεὶς ἰδέα τοῦ πράγματος :

Ἕνας γέρος, ἑκατὸ χρονῶν κι' ἀπάνω, κτηματίας στὴν κυβερνητικὴ περιφέρεια τῆς Σεβαστουπόλεως, ποῦ φημιζότανε πὼς ἦτανε μαῦρος μάγος καὶ γιατρός, εἶχε διαδοθῆ πὼς πολλὲς τώρα μέρες ψυχομαχοῦσε, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ πεθάνῃ ! Ἡ εἶδησις ξαπλώθηκε σὰν ἀσπραπὴ γοργή, καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ γέρος εἶχεν ἐγκαταληφθεῖ στὴν τύχη του, κατάμονος, γιὰτι καὶ οἱ πιὸ στενοὶ συγγενεῖς του, κατατρομαγμένοι ἔφυγαν ἀπὸ κοντὰ του, γιὰ νὰ μὴ δεχθοῦν τὴν ἐξαιρετικὰ ἀνεπιθύμητη κληρονομία. Τέλος διεδόθηκε στὸ χωριὸ πὼς ὁ μαῦρος μάγος ἔστειλε μῆνυμα σ' ἕναν συνάδελφό του, ποῦ ἦτανε λιγώτερο ἐμπειρὸς στὶς μαγικὲς τέχνες, γιὰ νὰ ῥθῆ καὶ νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴ «μαγικὴ λέξι», μὲ τὴν ὁποία πραγματοποίησε ὅλες τοῦ τίς ἐπιθυμίες. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε πάγει τὸ μῆνυμα, εἶπε πὼς ὁ συνάδελφος αὐτοῦ τοῦ μάγου, ἂν καὶ ζοῦσε ἀρκετὰ μακριά, θ' ἀρχόταν ὠρισμένως τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ.

Συνέπεσε κατ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νὰ βρίσκεται στὸ χωριὸ κάποιος νέος γιατρός φρεσκοβγαλμένος ἀπὸ τὸ «Πανεπιστήμιο». Εἶχε ἐρθῆ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ μείνῃ μερικὲς μέρες μὲ τὸν διοικητὴ τοῦ χωριοῦ. Ὅταν λοιπὸν ἀκούσε ὁ νεαρὸς γιατρός τὰ συμβαίνοντα μὲ τὸ μαῦρο μάγο, ἄρχισε νὰ γελᾷ σαρκα-

στικά, και να οίκτειρη την «εὐπιστία» και «ἀφέλεια» και «δαισι-
δαιμονία» τῶν χωρικῶν. Ὁ διοικητὴς τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὸν φι-
λοξενοῦσε, ἦτανε καλὸς ἄνθρωπος και τὸν κατέστησε προσεκτι-
κὸ, πὼς ὑπάρχουν και «ἀόρατα» πράγματα, ὅπως τὸ «Πιστεύω»
μας παραδέχεται. Ὁ σκεπτικιστὴς ὁμως νεαρὸς γιατρὸς γέλασε
δυνατώτερα και γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του, ἐπε-
σκέφθηκε τὸ μαῦρο μάγο, ποὺ ψυχομαχοῦσε, τὸν ὑπέβαλε σὲ
«ἰατρικὴ ἐξέτασι» και ἀπεφάνθη πὼς δὲν θὰ μπορούσε νὰ βραστά-
ξῃ ζωντανὸς περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες. Καὶ ἀπο-
φασισμένος ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀβάσιμον τῆς «δαισιδαιμονίας», πῆρε
τὰ μέτρα του γιὰ νὰ ἀργοπορήσῃ και νὰ κρατηθῇ ὅσο τὸ δυ-
νατὸ πρὸς πολὺν καιρὸ στὸ γειτονικὸ χωριὸ ὁ ἄλλος μαῦρος
μάγος, ποὺ ὁ ἄρρωστος γέρος εἶχε προσκαλέσει.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα, πρωτὶ-πρωτὶ τέσσερα πρόσωπα πῆγαν
στὸ σπίτι τοῦ γέρου μάγου, ποὺ ψυχομαχοῦσε γιὰ νὰ διαπιστώ-
σουν τὸν θρίαμβο τοῦ ἀπιστοῦ και σκεπτικιστοῦ νεαροῦ γιατροῦ:
ὁ διοικητὴς τοῦ χωριοῦ, ἡ κόρη του, ὁ νεαρὸς γιατρὸς και ἐ-
κείνη, ποὺ γράφει τὴ διήγησι αὐτῆ. Ὁ ψυχομαχῶν γέρος περι-
μενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ρθῇ ὁ ἐλευθερωτὴς του και ὅσο
παρατεινότανε ἡ ἀργοπορία τοῦ ἐρχομοῦ του, τόσο και ἡ ἀγω-
νία του γινότανε και πρὸς μεγάλη. Προσπαθήσαμε νὰ πείσουμε
τὸν γιατρὸ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἄρρωστο, ἀπὸ χριστιανικὴ ὑ-
ποχρέωσι και ἀνθρωπισμό. Ὁ νεαρὸς γιατρὸς ὁμως ὑποδέχτη-
κε μὲ γέλια τὴ σύστασί μας. Κρατῶντας μὲ τὸ ἓνα του τὸ χέρι
τὸ σφυγμὸ τοῦ γέρου μάγου, ἔβγαλε μὲ τ' ἄλλο τὸ ρολόγι του,
και, λέγοντας (γαλλικὰ, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβῃ ὁ γέρος) πὼς
σὲ λίγο ὅλα θὰ τελείωναν, παρέμεινε ἀπορροφημένος στὸ ἐ-
παγγελματικὸ του πείραμα. Ἡ σκηνὴ ἦτανε ἐπιβλητικὴ και ἀ-
νατριχιαστικὴ. Ξάφνου ἡ πόρτα ἀνοίξε! Ἐνα μικρὸ παιδί μπῆκε
μέσα, και τρέχοντας στὸν γιατρὸ, ποὺ τὸ εἶχε στείλει γιὰ τὸ
σκοπὸ αὐτὸ, τοῦ εἶπε μεγαλοφώνως πὼς ὁ ἄλλος μάγος, ποὺ
ἀνεμένετο ἦτανε τυφλὸς στὸ μεθύσι στὸ γειτονικὸ χωριὸ και
ὅτι, σύμφωνα μὲ τίς διαταγὰς ποὺ εἶχε δώσει ὁ νεαρὸς γιατρὸς
μόνον αὔριο θὰ μπορούσε νὰ ρθῇ γιὰ νὰ πάρῃ τὴ «μαγικὴ λέξι»
ἀπὸ τὸ μαῦρο μάγο!

Ὁ νεαρὸς γιατρὸς, ποὺ δὲν περιμενε μπροστὰ στὸ γέρο
ποὺ ψυχομαχοῦσε ν' ἀκούσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τεχνάσμα-
τός του, βρέθηκε σὲ εὐκολοεξήγητη ἀμηχανία, και ἐτοιμαζότανε
κάτι νὰ πῇ στὸν ψυχορραγοῦντα γέρο, ὅποτε... ταχὺς σὰν τὴν
ἀστραπὴ ὁ μαῦρος μάγος τράβηξε τὸ χέρι του, ποὺ κρατοῦσε ὁ
γιατρὸς, και σηκώθηκε στὸ κρεβάτι του. Τὰ βαθουλωτὰ μάτια
του ἔβγαζαν φωτιές. Τὰ κιτρινόασπρα γένεια του και οἱ τρί-
χες του, ποὺ πέφτανε γύρω στὸ κερωμένον πρόσωπό του, τοῦ
προσέδιδαν μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα δευτερό-
λεπτο, τὰ μακρὰ, γεμᾶτα ἀπὸ νεῦρα μπράτσα του, σφίξανε
γερὰ τὸ λαιμὸ τοῦ νεαροῦ γιατροῦ, καθὼς ὁ γέρο μάγος, μὲ
ὑπερφυσικὴ δύναμι, ἔσερνε πάντα και πρὸς κοντὰ στὸ πρόσωπό-
του τὸ κεφάλι τοῦ ἐπιστήμονος. Τὸν κρατοῦσε λὲς σὲ σιδερέ-
νιες ντανάλιες ἀκίνητο και καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐπιθύ-
ριζε σι' αὐτί! Τί τοῦλεγε, δὲν μπορούσαμε ν' ἀκούσουμε. Ὁ ἀ-
πιστος και σκεπτικιστὴς γιατρὸς μάταια προσπαθοῦσε νὰ ξεφύ-
γῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Μὰ δὲν ἦτανε ἄλλως τε ἀ-
νάγκη νὰ προσπαθῇ πολὺ, γιατί τὰ λόγια ποὺ εἶχε νὰ μεταδώ-

ση ὁ γέρο-μάγος ἄρχισαν νὰ κάνουν τὴ φοβερὴ τους ἐνέργεια. Καὶ ἀμέσως τότε τὰ ἀτσαλένια χέρια τοῦ γέρου ἀφήκανε νὰ ξεφύγῃ ὁ γιατρός καὶ τότε ὁ μαῦρος μάγος ἔπεσε σὰν ἓνα βαρὺ μολύβι ἀπάνω στὸ κρεβάτι του, νεκρός! Ἀπάνω στὰ ἀπολιθωμένα χεῖλια του εἶχε ἀπομείνει ἓνα παράδοξο καὶ σατανικὸ γέλιο—γέλιο καταχθονίου θριάμβου καὶ ἱκανοποιημένης ἐκδικήσεως! Ἀλλὰ ὁ γιατρός... φαινότανε πιδ ὠχρὸς καὶ κερωμένος, πιδ ἀπαίσιος καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν μαῦρο μάγο, τὸν πεθαμένο. Παράξενα ἀτένιζε γύρο του, μὲ μιὰν ἔκφρασι φρίκης καὶ ἀπογνώσεως, πὺ δὺσκολα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ περιγράψῃ. Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν ἀπολύτως ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις μας, ὤρμησε σὰν δαιμονισμένος ξέω ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ χάθηκε γρήγορα μέσα στὰ δάση. Ἀμέσως στείλαμε ἀνθρώπους γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν. Ὁ διοικητὴς ἔστειλε χωροφύλακες. Ὅλο τὸ χωριὸ ἐτέθηκε σὲ ἀναζήτησί του. Δὲν μπόρεσαν πουθενὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὅταν ἐπλησίαζε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ἀκούστηκε κάποια ἐκπυρσοκρότησις στὸ δάσος. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα βρέθηκε τὸ πτώμα του. Εἶχε αὐτοκτονήσει. Μιὰ σφαῖρα εἶχε ἐνοφηνωθῆι στὸ κρανίο του.

Τὶ συνετέλεσε ὥστε ν' ἀποφασίσῃ ν' αὐτοκτονήσῃ; Τὶ μαγικὴ ἐπίδρασι ἐξήσκησε στὸ πνευμά του ἡ φοβερὴ «λέξι» τοῦ ψυχorraγοῦντος μαῦρου μάγου; Ποιὸς μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι;...».

18^{ον} Τὰ θεραπευτικὰ καὶ μυητικὰ κέντρα, ποῦ ἱδρυσεν ὁ Ὀρφεύς.

Ὡς θὰ ἔχη διαπιστώσει ὁ ἀναγνώστης, καταβάλλομεν συνεχῆ καὶ συστηματικὴν προσπάθειαν ἀποκαλύψεως ὄλων τῶν πηγῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὰς πολυετεῖς μας ἐρεῦνας καὶ μελέτας περιήλθον εἰς γνῶσιν μας καὶ αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως». Προτοῦ προβῶμεν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν μεγίστων ὑπνωτιστῶν καὶ μαγνητιστῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπόδειξιν τοῦ ἀνωτάτου τῶν θησαυρῶν, πὺ ἡμπορεῖ ἓνας Εὐρωπαῖος νὰ ἀποκτήσῃ, θεωροῦμεν καθήκόν μας νὰ δώσωμεν σήμερον σύντομον, ἀλλὰ καὶ περιεκτικὴν ἰδέαν τῶν τελουμένων εἰς τὰ «Ἐλευσίνια Μυστήρια». Ἡ πλήρης κατανόησις τῶν σχετικῶν μὲ αὐτὰ, ἀποτελεῖ τὴν «Χρυσὴν Κλεῖδα τῆς Γνώσεως», πὺ μᾶς ἀνοίγει διὰπλατὰ τὰς θύρας, τὰς ὀδηγούσας εἰς ὄλα τὰ μυστικὰ τῆς «Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου», τῆς «ἀθανασίας», τῆς «παντοδυναμίας καὶ Παντογνωσίας». Εἰς σειρὰν βιβλίων μας θὰ ὀμιλήσωμεν ἐν ἑκτάσει περὶ αὐτῶν.

Εἶδομεν ἤδη ὅτι πολὺ πρὸ τοῦ Ὀμήρου, ὁ Ὀρφεύς ἦτο ἐκεῖνος ὅστις ἀνέλαβεν ὅπως μεταδώσῃ τὴν Ἀπόκρυφον Γνῶσιν,

εις ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέρους κύκλους ἀνά τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν ἰδρυσιν τῶν μυστικῶν κέντρων καθ' ὅλην τὴν χώραν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σημαντικώτατα ἦσαν τὰ «Μυστήρια τῆς Σαμοθράκης» καὶ τῆς Ἐλευσίνας. Πολυτιμώτατος καὶ λεπτομερῆς κατάλογος τῆς ἐξαιρετικῶς εὐεργετικῆς καὶ πολυμόρφου δράσεώς του, εὐρίσκεται εἰς τὰς πρώτας δύο σελίδας τοῦ ἀφθάστου ἀποκαλυπτικότητος ἔργου του, «Ὀρφεὺς Ἀργοναυτικά». Εἰς τοὺς 50 ἢ 60 ἐκείνους πρώτους στίχους τοῦ θεοπνεύστου αὐτοῦ ἔργου ἀποκαλύπτονται τόσον τὰ σπουδαιότατα τῶν μυθικῶν κέντρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὅσον καὶ τὰ κύρια σημεῖα περὶ τὰ ὁποῖα περιστρέφεται ἡ «Ἀπόκρυφος Γνώσις».

Εὐθύς δὲ ἐξ ἀρχῆς μᾶς ἀποκαλύπτει δύο λησμονημένας περιόδους τῆς ἀνθρωπότητος, ἑκατομμυρίων ἐτῶν μεγαλοουργοῦ ἱστορίας, ἐπιστήμης καὶ πολιτισμοῦ οὐρανογείτονος! Μᾶς ἀποκαλύπτει δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν ἀφ' ἑνὸς τῶν Λεμουρίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν Ἀτλαντίνων. Ἡ ἱστορία τῶν πρώτων ἔχει διαρκέσει ἑκατομμύρια ἔτη, ἡ δὲ κολοσσιαία ἡπειρος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔζων οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι, κατὰ τὴν συντέλειαν τοῦ οὐρανογείτονος ἐκείνου πολιτισμοῦ, κατέστράφη διὰ πυρός.

Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐλάχιστα λείψανα διεσώθησαν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ.

Ἐπηκολούθησαν σεισμοὶ τρομεροὶ καὶ νέα διαμόρφωσις τοῦ πλανήτου μας. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ γῆ μας διεσκευάσθη καὶ διεμορφώθη πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ λεγομένου «τετάρτου γένους», τῶν Ἀτλαντίνων, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἦσαν γίγαντες. Τὰ ὄρια τῆς ζωῆς τῶν γιγάντων αὐτῶν ἦσαν κατὰ πολὺ ἀνώτερα τῶν σημερινῶν. Οὗτοι εἶναι οἱ Κύκλωες περὶ τῶν ὁποίων κάμνει μνείαν ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ὀδύσειάν του. Διότι, καλῶς πρέπει νὰ ἐννοηθῆ, ὅτι τὰ Ἐπη τοῦ Ὀμήρου περιέχουν ὀλόκληρον τὴν ἀπόκρυφον γνώσιν καὶ ἔχουν περισώσει πλεῖστα ὅσο μυστικὰ τῆς ἱστορίας τοῦ πλανήτου μας. Τὸ δὲ περιεργον εἶναι, ὅτι ἐλάχιστα μέχρι σήμερον, ἐκ τῶν Ἑλληνιστῶν ἀντελήφθησαν ὅτι «ἡ Καλυψὼ», περὶ τῆς ὁποίας κάμνει μνείαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ Ὀδύσεια, δὲν εἶναι ἄλλη ἢ ἡ ὑπὸ τῶν ὑδάτων κατακαλυφθεῖσα Ἀτλαντίς! Ἀλλὰ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου, μὲ ὅλας τὰς σχετικὰς ἀδιασείστους ἀποδείξεις, θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σειράν τοῦ περὶ Ἐλευσινίων Μυστηρίων βιβλίου μας.

Ἐνα λοιπὸν μέρος τῆς «ἀποκρύφου γνώσεως» ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς λησμονημένης ἱστορίας τοῦ πλανήτου μας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τοῦ ὁποίου τμῆμα ἀποτελεῖ ἡ γῆ.

Κατόπιν ὁ Ὀρφεὺς μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυστικὰ κέντρα τῆς Φρυγίας, «τὰ ὄρη τῆς Κυβέλης». Τοιοῦτος εἶναι ὁ σεβασμὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πρὸς τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης καὶ πρὸς τὰ «Κυβέλεια Μυστήρια», ὥστε πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πλέον ἢ πεπεισμένος, ὅτι ἐπὶ μακροτάτους αἰῶνας μετεδίδοντο ἐκεῖ, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, τὰ μυστικὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, μαγνητισμοῦ καὶ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου. Ἡ Φρυγία προσέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἕνα ἐκ τῶν τριῶν θεμελιωδῶν τρόπων τῆς μουσικῆς, ὡς ἀποκαλύπτει ἡ φράσις: «φρυγιστὶ ἀρμονία» ἢ συναντᾷ κανεὶς συχνὰ εἰς τὰ ἀρχαῖα συγγράμματα. Εἶναι ἀφάνταστος ἡ ἐπίδρασις τῶν Μυστηρίων τῆς Κυβέλης ἐπὶ τῆς Μικρᾶς

Ἄσας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς ὁ πανδαμάτωρ Χρόνος ἐπέθηκε τοιαύτην λήθην ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὥστε μόλις ὑποτρέμει ἀμυδρά ἀνάμνησις τῶν ἐκεῖ τελουμένων, διδασκομένων καὶ παραδιδομένων συνταρακτικῶν Μυστηρίων.

Ἀκολούθως ὁ Ὀρφεὺς μᾶς ἀποκαλύπτει ἄλλα σπουδαιότατα μηθικά κέντρα : τὰ «ὄργια τῶν Ἰθαίων Δακτύλων» καὶ «τὴν πελωρίαν καὶ ἀπλετον ἰσχὺν τῶν Κορυβάντων» ! Τὴν παντοδυναμίαν, δηλαδή, τῶν μεμνημένων εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Ὑπνωτισμοῦ καὶ τοῦ Μαγνητισμοῦ. Περαιτέρω μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βάκχου, τῆς Λήμνου, τῆς Σαμοθράκης ! Ἀναμνήσεις καὶ περὶ τούτων ὑποτρέμουμεσαι μᾶς ἔχουν παραμίνει.

Ἄλλὰ καὶ περὶ τῶν παρὰ τὸ Ταίναρον Μυστηρίων κάμνει ὁ Ὀρφεὺς λόγον, πρᾶγμα ποῦ ρίπτει τελείως νέον φῶς ἐπὶ τῆς μυστηριώδους Σπάρτης !

«Ἄλλα δέ σοι κατέλεξ' ἄπερ εἴσιδον ἠδ' ἐνόησα,
Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοτίνην ὁδόν, Ἄϊδος εἰσω,
ἡμετέρη πλίσυνοσ' κιθάρη, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο...»

(Καὶ ἔχω ψάλλει σὲ ἄλλα μου ἔργα ἐκεῖνα, ποῦ εἶδα ὅταν ἐπῆγα στὸ Ταίναρο, μέσα στὸ σκότιο δρόμο, ἀκολουθώντας τὸν οἴστρο τῆς Μούσας καὶ νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τοῦ Ἄδῃ τὰ μαῦρα βασίλεια, τὴν Εὐρυδίκη, ποῦ ἦταν γιὰ μένα ἡ μόνη ἀγάπη ἐλπίδα καὶ πόνος).

Κατόπιν ἀπαριθμεῖ ὁ Ὀρφεὺς ὄλα τὰ εἶδη τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως»: τὴν οἰωνοσκοπεῖαν· τὴν θυτικὴν ἢ τὴν διὰ τῶν σπλάγγων μαντεῖαν· τὴν ἐπιστήμην τῶν ὀνείρων ποῦ ἐξυμνεῖ καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰωσήφ· τὰς πορείας τῶν ἀστρῶν ἢ τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὸν λεγόμενον «καθαρμόν», ποῦ εἶναι σήμερα τελειωτικῶς λησμονημένος. Τὶ εὐεργετικὴ, ὅμως, δυναμικότης ἐγκλείεται εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτήν, ποῦ προσέφερον ὁ Ὀρφεὺς εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἀποδεικνύει ὁ ἀκόλουθος, πολυσήμαντος στίχος του:

«ἀγνοπόλον τε καθαρμόν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ».

(Τὸν καθαρμόν τοὺς ἐχάρισα, ποῦ τὴν ψυχὴν καθαρίζει, κ' εἶναι πηγὴ διαρκῆς εὐλογίας καὶ κέρδους μεγάλου).

* * *

Ἕνας, ποῦ μελετᾷ τὰ ἔργα τοῦ Ὀρφέως, καθὼς καὶ τὸν Βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὑπὸ τοῦ Φιλοστράτου, σχηματίζει ἀμέσως μίαν τελείως διάφορον ἰδέαν καὶ περὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ περὶ τῆς σημερινῆς «προόδου» καὶ «ἐπιστήμης». Μὲ ἄλλους λόγους ἀποκαλύπτεται διὰ τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Φιλοστράτου ἡ πραγματικὴ ἀποστράπτουσα ἀπὸ παντοδυναμίαν, σοφίαν καὶ κάλλος Ἑλλάς, τῆς ὁποίας ἡ ἀνωτάτη της φροντίς καὶ μέριμνα εἶναι «νὰ ἀποκρύψῃ διὰ τῶν ἐπιτὰ σφραγίδων τῆς Ἀποκαλύψεως» μακρὰν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς τῶν βεβήλων, τὴν παντοδύναμον Ἀπόκρυφον Γνώσιν καὶ Ἐπιστήμην! Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν κατωρθώσαμεν ἴσα μὲ σήμερον νὰ κατανοήσωμεν τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐπιστήμην! Πρέπει νὰ θεωρῆται εὐτυχὴς καὶ προνομιούχος ὁ Νεώτερος Ἕλλην, διότι κατέχει τὴν αὐτὴν σχεδὸν γλῶσσαν καὶ κατοικεῖ τὴν αὐτὴν Γῆν, μὲ τοὺς μεγάλους ἐκείνους προγόνους του, ποὺ εἶχαν μετατρέψει σχεδὸν κάθε σπιθαμὴν τῆς πατρώας γῆς εἰς κέντρον ἐπιστήμης καὶ μεταδόσεως τῶν μυστικῶν τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου!

19^{ον} Οἱ «Ἀδελφοὶ τῆς Σκιᾶς»

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας ἀπεκαλύψαμεν ὅτι ὑπάρχει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἓνα παντοδύναμον, πάνσοφον καὶ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν λοιπὴν ἀνθρωπότητα Τάγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς Ἱεροφάντας, ἀπὸ τοὺς κατόχους δηλαδὴ τῆς θείας καὶ Ἀποκρύφου Γνώσεως, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ κατὰκτησούν τὴν ἐν τῷ Παντὶ Ἀλήθειαν καὶ Ἀθανασίαν. Τὸ τάγμα αὐτὸ ἀποτελεῖ τοὺς ἥρωας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Τὴν ἀδελφότητα αὐτὴν γνωρίζουν ὅλοι οἱ μεμυημένοι εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ ἀρχαίου Κόσμου: ὁ Ἡσίοδος τοὺς ἀποκαλεῖ «δαίμονας ἐσθλοὺς», (= ἀγαθοὺς δηλαδὴ δαίμονας) καὶ «Φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων».

Περὶ αὐτῶν ὁμοίως κάμνει μνείαν καὶ ὁ Λύσις, ὁ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρα, εἰς τὰ «Χρυσᾶ του Ἐπη». Τέλος ὁ Ἡρόδοτος, ὁ μέγας ἐκεῖνος περιηγητὴς καὶ ἐπισκέπτης ὁλοκλήρου τοῦ τότε γνωστοῦ πολιτισμένου κόσμου, μᾶς ἀποκαλύπτει, ὅτι ὑπῆρχεν ἀπόλυτος κοινότης Μυστηρίων καὶ Θεοτήτων εἰς τὰς χώρας, ποὺ ἐπεσκέφθη καὶ ποὺ ἐγνώριζεν. Μὲ ἄλλους λόγους οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος ἐλατρεύοντο καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Φοινίκην ἢ Περσίαν. Ὅμοίως τὰ τελούμενα, διδασκόμενα καὶ παραδιδόμενα εἰς τὰ «Ἐλευσίνια Μυστήρια» ἦσαν, ὡς ὁ ἴδιος διεπίστωσε, ταύτόσημα μὲ τὰ τῶν Μυστηρίων τῆς Σαΐδος ἢ τῆς Μέμφιδος τῆς Αἰγύπτου. Καὶ τοῦτο, διότι ὀπισθεν ὅλων τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν Μυστηρίων τοῦ ἀρχαίου Κόσμου, ὡς καὶ πάσης ἐποχῆς, εὐρίσκεται ἡ «Ἀδελφότης τῶν Φυλάκων Ἀγγέλων» τῆς ἀνθρωπότητος: οἱ «Ἡρωες Ἀγαθοὶ» τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν, οἱ «Νιρμαννακάγια» τῆς Σανσκριτικῆς καὶ Θιβεικῆς φιλολογίας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων «Φύλακες τῶν Μυστηρίων!» Τὰ φοβερά μυστικὰ τῆς Μυήσεως ἐπιφυλασσόμεθα εἰς προσεχῆ μας βιβλία νὰ τὰ ἀποκαλύψωμεν, ἐφ' ὅσον μᾶς εἶναι δεδομένον καὶ ἐπιτραμμένον νὰ πράξωμεν τοῦτο.

Παραλλήλως ὁμοίως πρὸς τὴν Ἀδελφότητα ἢ τὸ Τάγμα τῶν Ἱεροφαντῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι κατέχουν τὴν τιμιωτάτην παρακαταθήκην τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως» (τοῦτο δ' ἀποτελεῖ τὰ «Ἅγια τῶν Ἁγίων», ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτουν οἱ πρῶτοι στίχοι

της «Διηγήσεως τοῦ Λόεγκριν» τοῦ θεοπνεύστου Βάγνερ), ὑπάρχει μία ἄλλη Ἀδελφότης, ἕνα ἄλλο Τάγμα: «Ἡ Ἐταιρία ἢ τὸ Τάγμα τῶν Ἀδελφῶν τῆς Σκιᾶς, τοῦ Ὀλέθρου καὶ τῆς καταστροφῆς!»

* * *

Οἱ «Ἀδελφοὶ τῆς Σκιᾶς», κύριον σκοπὸν τῶν ἔχουν πῶς νὰ μεταδώσουν τὴν «Ἀπόκρυφον Γνώσιν» εἰς τοὺς ἀνισορροπούς καὶ ἡδυπαθεῖς!

Καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου ἀκριβῶς τούτου διεξάγεται μέγας ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο τούτων Ταγμάτων. Οἱ ἀγνοὶ Ἱεροφάνται τῶν Μυστηρίων, προτοῦ νὰ προβοῦν εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν φοβερῶν μυστικῶν τῆς Μυήσεως, ὑποβάλλουν τοὺς ὑποψηφίους διὰ τὴν «Ἀπόκρυφον Γνώσιν» εἰς συστηματικὴν «κάθαρσιν» καὶ «ἐξαγνισμόν». Συνηθίζουν δηλαδὴ τοὺς «νεοφύτους» νὰ κυριαρχοῦν ἐπὶ τῶν παθῶν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κτήνους, Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς «Ἀδελφοὺς τῆς Σκιᾶς», ποὺ ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τῶν μουμένων.

Ὁ μέγιστος τῶν Ἱεροφαντῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁ Ὀρφεύς, ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων ἀναφωνεῖ:

«Λαλήσω οἷς θέμις ἐστίν' θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις!».
(Στοὺς δικαιοῦχους ν' ἀκούσουν τὸν λόγον μου, θὰ ὁμιλήσω κλείσατε δ' ἐρμητικῶς στοὺς λοιποὺς ἀναξίους τὴν θύραν!)

Συναφῆς καὶ ἡ ἀποκαλυπτικωτάτη φράσις: «μὴ δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσίν!»

Ὡστε ὁ οὐσιωδέστατος καὶ κυριώτατος ρόλος τῶν Ἱεροφαντῶν εἶναι νὰ μεταδίδουν τὰ μυστικὰ τῆς «Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου» εἰς μόνους τοὺς ἀξιούς· νὰ ἐπαγρυπνοῦν δὲ νυχθημερόν, ὅπως μὴ διαδοθῇ ἡ «Γνώσις» καὶ τὰ «Ἁγία τῶν Ἁγίων» εἰς τοὺς «βεβήλους» ἢ «ἀναξίους».

Ἴδου τί ἀποκαλύπτει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ μεγάλη διδάσκαλος τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως» Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ:

«Ἡ πεπολιτισμένη Ἀνθρωπότης, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν φυλάσσεται ἐπιμελῶς ὑπὸ τῶν ἀοράτων φρουρῶν της, ὑπὸ τῶν «Νιρμανακάγιας», εὐρίσκεται ἐν τούτοις, λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν της, ὑπὸ τὴν κατοποιδὸν ἐπίδρασιν τῶν «Ἀδελφῶν τῆς Σκιᾶς», τοῦ Ταγματος δηλαδὴ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀντιστρατεύεται τὰς εὐεργετικὰς διὰ τὴν Ἀνθρωπότητα προσπάθειας τῶν Ἱεροφαντῶν καὶ Προστατῶν αὐτῆς. Οἱ «Ἀδελφοὶ τῆς Σκιᾶς» ἀποτελοῦνται τόσον ἀπὸ τοὺς ζῶντας, Μαύρους Μάγους καὶ Γόητας, ὅσον καὶ ἀπὸ θανόντας τοιοῦτους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀποτελοῦν τὴν στρατιάν τῶν δαιμόνων. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον, παρ' ὅλας τὰς προφυλάξεις συχνότατα ἀποκαλύπτονται φοβερὰ μυστικὰ εἰς ἐντελῶς βέβηλα καὶ ἀνάξια πρόσωπα διὰ τῆς προσπάθειας τῶν «Μαύρων Ἀδελφῶν» καὶ τῆς ἐπενεργείας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ «ἐμπνέουν» τοὺς διαφόρους ἀναξίους διὰ τοιαῦτα μυστικὰ ἐφευρέτας μὲ ὅλας τὰς ἰδέας ἐκεῖνας καὶ φοβερὰ μυστικὰ τοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ θανάτου.....»

Ἐπάρχει ἕνα παραδοξότατον, πολυτιμώτατον καὶ ἀποκαλυπτικώτατον βιβλίον: εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν θρησκευτικὴν.

θεολογικήν και αποκρυφιστικήν βιβλιογραφίαν ως τὸ «Βιβλίον τοῦ Ἐνώχ». Ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καταφαίνεται ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὸ ὀλόκληρος ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ δύναται δικαίως νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν Θεογονίαν καὶ τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέραι τοῦ Ἡσιόδου (τοῦ ἀποκαλύπτοντος τὰ Πέντε Γένη τοῦ Ἀνθρώπου) καὶ μὲ τὰς Στάντζας τοῦ Τζυάν, τῆς Μπλαβάτσου, αἱ ὁποῖαι περιέχουν εἰς τοὺς μαγικούς τιν κόλπους, ὀλόκληρον τὴν Κοσμογονίαν καὶ Ἀνθρωπογονίαν. Εἰς τὸ «Βιβλίον τοῦ Ἐνώχ», διεξοδικώτατα γίνεται λόγος περὶ τῆς λεγομένης «βεβηλώσεως τῶν Μυστηρίων» καὶ τῶν φρικτοτάτων καὶ ὀλεθρίων συνεπειῶν, πού ἐπηκολούθησαν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Βεβήλωσις τῶν μυστηρίων σημαίνει μετὰδοσις τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως εἰς τοὺς ἀναξίους!

Ἴδου μερικαὶ ἀποκαλυπτικαὶ φράσεις ἐκ τοῦ συνταρακτικοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ βιβλίου:

«Καὶ ἐγένετο, ὅταν ἐπληθύνθησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐγεννήθησαν αὐτοῖς θυγατέρες ὠραῖαι καὶ καλαί. Καὶ ἐθεάσαντο αὐτάς οἱ ἄγγελοι υἱοὶ οὐρανοῦ, καὶ ἐπεθύμησαν αὐτάς καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους: «Δεῦτε, ἐκλεξώμεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ γεννήσωμεν ἑαυτοῖς τέκνα. Καὶ ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας καὶ ἤρξαντο εἰσπορεύεσθαι πρὸς αὐτάς καὶ μιάνεσθαι ἐν αὐταῖς καὶ ἐδίδαξαν αὐτάς φαρμακείας καὶ ἔπαιδάς καὶ ριζοτομίας καὶ ἀστρολογίας καὶ σελιναγωγίας καὶ σημειωτικά καὶ ἀστεροσκοπίαν...»

Μὲ ἄλλους λόγους... κατεπροδόθησαν τὰ μυστικά τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως. Καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ πτώσις!

20^{ον} Τὸ μυστηριώδες τᾶγμα τῶν Μεμνημένων

Μεταξὺ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τοῦ 19ου Αἰῶνος, εἶναι ὁ Γερμανὸς μουσικοσυνθέτης, ποιητὴς καὶ φιλόσοφος Ριχάρδος Βάγνερ, τοῦ ὁποῦ τοῦ μελοδράματα ἀποτελοῦν ἕναν τῶν πολυτιμοτάτων θησαυρῶν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὁ θεῖος αὐτοῦ μουσικὸς εἶναι εἰσηγμένος εἰς ὄλα τὰ μυστήρια τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ. Καὶ ὄλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀφθάστου δυναμικότητος καὶ θείας ἐμπνεύσεως ἔργα του, μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ μυστήρια τοῦ ἀποκρύφου κόσμου καὶ τὰ τελικὰ πεπρωμένα (τὸν «μέλλοντα αἰῶνα») τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδή, ὅτι ὑπάρχει μία καλῶς καθωρισμένη τάξις προσώπων, πού ἔχουν κατορθώσει νὰ ἀποκτήσουν τὴν «ἀθανασία» καὶ τὴν «αἰώνιαν νεότητα», πού εἶναι πεπρωτικισμένοι μὲ ὑπερφυσικά χάρισματᾶ καὶ δυνάμεις, πού ζοῦν μακρὰν τῶν «θνητῶν» ἀνθρώπων καὶ πού μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις μᾶς ἐπισκέπτονται. Ἡ ζωὴ των, μεταξὺ τῶν θνητῶν, εἶναι μία διαρκῆς εὐεργεσία καὶ

προσπάθεια διαδόσεως τοῦ Φωτός, καὶ ἀποκαλύψεως τῶν μυστικῶν τῆς ὑπερνηκήσεως τοῦ Θανάτου.

Ἐκεῖνο ἐκ τῶν ἔργων του, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ριχάρδος Βάγνερ μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ μυστηριώδες αὐτὸ «Τάγμα τῶν Μεμνημένων», «τὴν Ἀδελφότητα, δηλαδή, τῶν Ἀθανάτων», εἶναι ὁ Λόεγκριν ἐκεῖ δὲ ἀκριβῶς, ποῦ γίνεται ἡ ἀποκάλυψις τῶν «Ἡλυσίων Πεδίων», ὅπου (συμφώνως καὶ πρὸς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Παράδοσιν) διαμένουν οἱ «Ἀθάνατοι», εἶναι ἡ γνωστὴ διήγησις τοῦ Λόεγκριν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Γκράλ (Gralszählung) τῆς Χώρας, δηλαδή, τῶν Ὑπερανθρώπων. Ἡ διήγησις αὕτη ἀρχίζει μὲ τοὺς ἐξῆς, ἐν μεταφράσει, στίχους:

- «Εἰς μακρυνὴν κί' ἀπρόσιτη στὰ βήματά σας Χώραν,
- > κεῖται μιά πόλις, μ' ὄνομα: «Ὅρος τῶν Λυτρωμένων!»
- > μέσα σ' αὐτὴν εὐρίσκεται πολῦτιμο δοχεῖο,
- > ποῦ ἔχει καταπληκτικὴ, θαυματουργὴ εὐλογία:
- > Οἱ κάτοικοι τῆς τὸ φρουροῦν μὲ περισσὴ φροντίδα!»

Τὸ δοχεῖον αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ συνολικότης τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως», τῆς θείας παρακαταθήκης, ποῦ μόνον εἰς τοὺς ἀξιολογούς μεταδίδεται.

Προφανῶς ὁ Βάγνερ ὑπονοεῖ τὴν Χώραν ἐκείνην, ποῦ ἐπεσκέφθη πρὸ 1.900 ἐτῶν ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν, καὶ ἡ ὁποία ἔκτοτε, μέχρι σήμερον, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ, εἰς τὰς γενικὰς τῆς γραμμᾶς, ὅπως ἐκεῖνος τὴν ἔχει περιηγηθῆ καὶ ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Φιλόστρατος, εἰς τὸν βίον τοῦ θειοτάτου ἐκείνου ἀνδρός. Εἰς τὴν Χώραν αὐτὴν, ὡς εἶδομεν, ἀπεσύρθη καὶ ὁ Κόμης Σαίν Ζερμαίν, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὴν βαρυτάτην ἀποστολὴν του εἰς τὰς Αὐλάς τῆς Εὐρώπης, κατὰ τὸν 18ον Αἰῶνα, προσπαθήσας νὰ μετριάσῃ τὰ δεινά, ποῦ θὰ ἐξαπέλυεν ἡ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκραγεῖσα Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Ἀπὸ τὴν προαναφερθεῖσαν Χώραν ἐξυπονοεῖται ὅτι ἐξώρμησεν, ἀποσταλεῖς, ὁ ἀθάνατος Λόεγκριν καὶ εἰς αὐτὴν ἐπιστρέφει, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του καὶ τὴν παράβασιν τῆς ὑποσχέσεως τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξορκίσει οὐδέποτε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς «προελεύσεως» καὶ «καταγωγῆς» τοῦ συζύγου της, διότι... δὲν ἐπιτρέπεται οἱ Ἀθάνατοι νὰ καθιστοῦν γνωστὰ τὰ φοβερὰ μυστικὰ τῆς Μνήσεως εἰς τὸν βέβηλον κόσμον». Εἰς αὐτὴν, ὁμοίως, τὴν Χώραν, ἀπεσύρθησαν, μετὰ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισίν των, τόσοι ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὅσον καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ μαθητὴς του Ἐμπεδοκλῆς. Ἀπὸ τὴν Χώραν ὁμοίως αὐτὴν ἀπεστάλη, κατὰ τὸν 18ον Αἰῶνα, ἡ μεγάλη ἀποκαλύπτρια τῶν «Ἐλευσίνων Μυστηρίων», τῆς «Σαμοθράκης», τῶν «Σαβαζίων» καὶ «Διονυσίων» Ἐλένη Πετρόβνα Μπλαβάσκυ, ὅπως ἡ ἴδια ἀποκαλύπτει (διότι παρέμεινεν εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν εἴκοσι ὀλόκληρα ἔτη μνηθεῖσα εἰς ὄλα τὰ Μυστήρια τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου τοῦ Θιβέτ) καὶ ὅπως τὸ διακηρύσσουν καὶ διαλαλοῦν τὰ ἀποκαλυπτικώτατα ἔργα της, — τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν γραφῆ παρὰ ἀπὸ ἀνθρώπου κατόχου ὑπερφυσικῶν δυνάμεων. Ἄλλως τε ἡ ἴδια ἀποκαλύπτει τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀλήθειαν, προτάσσουσα εἰς τὸ θεμελιωδέστατον τῶν συγγραμμάτων της, τὴν «Μυστικὴν Διδασκαλίαν», τὴν ἀκόλουθον φράσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης: «ἡ ἐμὴ

Διδαχή οὐκ ἔστιν ἐμή, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με». («Ἡ Δίδα-
σκαλία αὐτή, πού σᾶς μεταδίδω, δὲν εἶναι δικιά μου, ἀλλὰ
ἐκείνου, πού μ' ἔστειλε σέ σᾶς»).

Κατά τὰς θεωρίας τῶν ἀποκρυφιστῶν τὸ «Τάγμα τῶν Με-
μυημένων» ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν τυχῶν ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπό-
τητος· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ φιλανθρωπία τῶν ἀθανάτων αὐτῶν
ὥστε ἀδιαλείπτως φροντίζουν περὶ τῆς εὐημερίας καὶ ἀφυπνί-
σεως αὐτῆς, εἴτε ἐμφανῶς ἀποστέλλοντες τοὺς προφῆτας καὶ
σοφοὺς ἄνδρας, εἴτε καὶ δι' ἄλλων τρόπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπο-
πίπτουν εἰς τὴν ἄμεσον ἀντίληψίν μας.

Περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ τάγματος τῶν ἀθανάτων αὐτῶν ἄν-
δρῶν, ἡ ἀρχαία Ἑλλάς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν τρέφει. Συνεχῶς
ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν ὁ Ὅμηρος· αὐτὸ δὲ ὑπαινίσσεται ἡ «Ἀμβρο-
σία» καὶ τὸ «Νέκταρ». Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπροκαλύπτως ὁμιλεῖ
περὶ αὐτῶν εἰς τὰ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι».

Ἴδου δὲ καὶ οἱ σχετικοί, ἐν μεταφράσει στίχοι του :

«Τῶν δαιμονίων καὶ θείων ἀνδρῶν εἶναι τοῦτο τὸ γένος,
πού παραμένει ἀπάνω στὴ γῆ καὶ ἀγρυπνεῖ καὶ φυλάσσει
καὶ προστατεύει, φωτίζον, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, πού
| θνήσκουν :
οἱ παμμακάριστοι οὗτοι ἀθάνατοι κί' ἅγιοι ἄνδρες,
τὴν Ἀρετὴν προαγάγουν, πατάσσουντες τὴν ἀδικίαν».

Συμφώνως πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Ἑλένης Πετρόβνας
Μπλαβάτσκου, ἡ ὁποία συνέζησεν ἐπὶ μακρότατα ἔτη μετ' αὐτῶν,
ἡ ἀδελφότης αὕτη τῶν ἀθανάτων, κατέχει συνεχῶς ἀπὸ ἑκατομ-
μυρίων ἔτων, ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς δημιουργίας τῆς ψυχῆς καὶ
τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ζωῆς καὶ τῆς φύσεως. Πα-
ραλλήλως πρὸς τὴν ζῶσαν σοφίαν, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἡ συ-
νολικότης τῶν ἀδελφῶν τοῦ παντοδυνάμου, πανισχύρου καὶ παν-
σόφου αὐτοῦ τάγματος, διαθέτουν οἱ ἀθάνατοι αὐτοὶ ἀπεράν-
τους καὶ ἀφθάστου περιεκτικότητος βιβλιοθήκας, πρὸ τῶν ὁ-
ποίων καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ μέγιστα βιβλιοθήκαι τῆς Δύσεως
ὄχιον καὶ θεωροῦνται ἀσήμαντοι. Ὡς γνωστὸν ἡ μεγίστη τῶν
ἐπὶ τῆς γῆς βιβλιοθηκῶν εἶναι ἡ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, κα-
θὼς καὶ ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων καὶ ἡ τοῦ Βατικανοῦ.

Αἱ βιβλιοθήκαι ὁμοίως τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, ὅπως βεβαίως ἡ
Μπλαβάτσκου καὶ ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ ἔργα της, περιλαμβάνου-
ν εἰς τριπλοῦν ὅλα τὰ συγγράμματα πού ἐγράφησαν μέχρι
σήμερον, ἀφ' ὅτου ἀνεκαλύφθη ἡ ἰδεογραφικὴ γραφὴ καὶ ἡ συν-
ῆθης τοιαύτη! Δὲν ὑπάρχει ἔστω καὶ ἓν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν
σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχει διασωθῆ, ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ
τῆς Γῆς ἀπεσταλμένων τοῦ Τάγματος αὐτοῦ τῶν Μεμυημένων.
Πρέπει δὲ ἐνταῦθα νὰ σημειωθῆ ὅτι μεταξὺ τῶν συγγραμ-
μάτων αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ πλείστα ὄσα, περιέχοντα φοβερὰ
μυστικὰ, τὰ ὁποῖα ἀτιμωρητὴ ἠδύναντο οἱ τότε ἄνθρωποι,
νὰ μελετοῦν καὶ ἀναγινώσκουν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπικινδυ-
νωδέστατα, ὅταν ἡ ἀνθρωπότης ἤρχισε νὰ ρέπη πρὸς τὸ ὕλισμὸν
μετὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν κατάκτησιν· καὶ ἐδόθησαν τότε διαταγαὶ
ὑπὸ τοῦ Τάγματος τῶν Μεμυημένων ν' ἀρχίσουν τὴν συστηματι-

κὴν περισυλλογὴν καὶ καταστροφὴν τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται διατὶ ἀπωλέσθησαν ταῦτα. Βαθμιαίως ὁμοῦς τὰ βιβλία ταῦτα ἐπαναδίδονται εἰς τὴν Εὐρώπην.

21^{ον} Ὀρφεύς, ὁ ἰδρυτὴς τῶν Μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης καὶ τῆς Ἐλευσίνας

Ἐκ τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ θεωρεῖται ὁ Ὀρφεύς, ὁ ἰδρυτὴς τῶν Μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης καὶ τῆς Ἐλευσίνας. Καὶ τοῦτο, διότι προσέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπην τὴν Ἐπιστήμην τῆς Ἀθανασίας : τὰ μυστικὰ δηλαδὴ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ Θανάτου καὶ τῆς κατακτήσεως τῆς ἐν τῷ Παντὶ Ἀληθείας. Ὅτι δὲ πράγματι ὑπάρχει ἡ Ἐπιστήμη αὕτη ἀποδεικνύει ἡ ἀτελεύτητος σειρά τῶν Ἀθανάτων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος : Ὀρφεύς, Μουσαῖος, Εὐμολπος, Λῖνος, Λυκοῦργος, Ὀμηρος, Ἡσίοδος, Πυθανόρας, Ἐμπεδοκλῆς, Πλάτων, Πλούταρχος, Ἀμμόνιος Σακκάς ὁ Θεοδίδακτος, Πλωτίνος, Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος, Πρόκλος, Συριανός, Ὀλυμπιόδωρος, μετὰ τῶν ἄλλων ! Τοὺς κατορθώσαντας νὰ φθάσουν εἰς τὴν παντογνώσιν καὶ παντοδυναμίαν οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπεκάλουν ἐπιγείους «Θεούς» : Καὶ αὐτοὶ εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν ὁ Λυκοῦργος, ὁ μυστηριώδης τῆς Σπάρτης νομοθέτης, ὁ μνηθεὶς εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωτισμοῦ, τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ τῆς ἀστρολογίας εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων τῆς Σαΐδος καὶ τῆς Μέμφιδος, ἐπεσκέφθη τὸ «Μαντεῖον τῶν Δελφῶν» (τὸ συστηματικὸν αὐτὸ κέντρον τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς θεραπείας τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν νόσων διὰ τῆς θείας ἐπιστήμης τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπως δώσῃ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν θείαν ἐκείνην νομοθεσίαν, ποῦ προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν τοῦ Κόσμου κατὰ τὰς τελευταίας τρεῖς χιλιετηρίδας, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον, ἀποκαλυπτικωτάτην προσφώνησιν :

«Ἦκεις, ὦ Λυκοῦργε, ἐμοὶ ποτὶ πλοῖνα νηὸν
Ζηνὶ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Δίξω ἢ σε Θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον ;
ἄλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον Θεὸν ἔλπομαι, ὦ Λυκοῦργε !»

(«Ἦλθες Λυκοῦργε, πρὸς τὸν πλήρη πλούτου καὶ κάλ[λους] ναὸν μου,
ἀγαπητὸς εἰς τὸν Δία, ὡς κ' εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀθανάτους.
Ὡς πρὸς Θεὸν ἢ πρὸς ἄνθρωπον πρέπει νὰ δώσω μαντεῖαν;
Ἄλλ' ὡς Θεὸν μᾶλλον, κρίνω, Λυκοῦργε, νὰ σὲ προσ-
[φωνήσω !]»)

Ὡστε καλῶς πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι τὸ ἀνώτατον Ἰδαῶ-

δες, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔτεινεν ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς, ἦτο ἡ Ἀθανασία. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος, ὁ Ὀρφεύς καὶ ὁ Ἡσίοδος, συνεχῶς περὶ Ἀθανάτων ὁμιλοῦν, περὶ τῆς Νήσου τῶν Μακάρων, περὶ τῶν Ἠλυσιῶν Πεδίων καὶ περὶ Νέκταρος καὶ Ἀμβροσίας. Περὶ τῆς «Ἀδελφότητος δηλαδή τῶν Ἀθανάτων», περὶ τῶν «Κατόχων καὶ Φυλάκων τῆς Ἀποκρύφου Γνώσεως», περὶ τῶν «Ἱεροφαντῶν», τῶν γνωστῶν τῶν μυστικῶν τῆς «Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου». Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον, ἐξ ὄλων τῶν Χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ Χώρα τῶν Ἀθανάτων, τόσον δηλαδή τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν, ὅσον καὶ τῶν Ἐπιγείων! Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ἄλλως τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ὁ Ὀρφεύς, ὁ μέγιστος τῶν ἐκπολιτιστῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐγκαθίδρυσε τὰ Μυστήρια τῆς Σαμοθράκης καὶ τῆς Ἐλευσίος, τῶν ὁποίων ὁ κύριος καὶ πρωταρχικὸς στόχος ἦτο ἡ μετάδοσις τῶν μυστικῶν τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς θεοποιήσεως.

Εἰς πάντα, ὅστις θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πραγματικὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, συνιστῶμεν τὴν μελέτην τῶν «Ἀργοναυτικῶν» τοῦ Ὀρφέως ὅπου ἀπαριθμεῖ ὁ μέγας αὐτὸς ὑπνωτιστὴς καὶ μαγνητιστὴς ὅλα τὰ μυστικὰ κέντρα τῆς μεγάλης μας Πατρίδος, ὅπου μετεδίδοντο τὰ φοβερὰ μυστικὰ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου! Ὁμοίως συνιστῶμεν τὸν πρὸς τοὺς Θεοὺς Ὑμνον τοῦ Ὀρφέως, ἕκαστος στίχος καὶ λέξις τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἀποκάλυψιν καὶ μίαν συνταρακτικὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ὁ ἀναζητητὴς τοῦ μυστικοῦ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου, δὲν πρέπει νὰ παραμελήσῃ τὴν μελέτην τῶν λεγομένων «Λιθικῶν», ὅπου ἀπακαλύπτονται αἱ «μαγνητικαὶ» ἰδιότητες τῶν πολυτίμων λίθων.

Τὰ «Ὀρφικὰ Ἀποσπάσματα», τὰ περισυλλεγένητα μὲ στοργὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἀφάνταστον ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ σοφοῦ Ὀττο Κέρν : «Orphicorum Fragmenta» (*), ἀποτελοῦν ὁμολογουμένως μίαν ἐξαιρετὸν πηγὴν.

Ἐκεῖνος ποῦ μᾶς διέσωσε μίαν ἀποκαλυπτικωτάτην εἰκόνα τῶν παμμεγίστων ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς συνολικῆς γνώσεως τοῦ Ὀρφέως, εἶναι ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ὁ μεμυημένος αὐτὸς πολυτιμώτατος συγγραφεὺς : Ὁ Διόδωρος, λοιπόν, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους καὶ περιγράφων πῶς κατώρθωσεν οὗτος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἀθανασίαν, παντογνώσιαν καὶ παντοδυναμίαν, λέγει τὰ ἑξῆς : «Παραλλήλως πρὸς τοὺς ἄθλους τούτους ὁ Ἡρακλῆς, κατανοήσας ὅτι θὰ ἐβοηθεῖτο τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς ἐν τῷ Παντὶ Ἀληθείας, μυσούμενος, ἐφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μετέσχε τῶν ἐν Ἐλευσίῃ Μυστηρίων, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν προΐστατο τῆς «τελετῆς» ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρφέως, Μουσαῖος».

«Καὶ ἀφοῦ ἐμνήσθημεν περὶ τοῦ Ὀρφέως, δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ κάμωμεν μίαν μικρὰν περὶ αὐτοῦ παρέκβασιν : Αὐτὸς μὲν, λοιπόν, ἦτο υἱὸς τοῦ Οἰάγρου, Θράξ δὲ τὸ γένος, διεκρίθη

(*) «Ὀρφικὰ ἀποσπάσματα».

δὲ κατὰ πολὺ πάντων τῶν μνημονευομένων ἐπὶ παιδείᾳ, μελωδία καὶ ποιήσει. Διότι συνέταξε ποιήματα θαυμαζόμενα ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ θεσπέσιον τῆς μουσικῆς. Μέχρι τοιοῦτου μάλιστα σημείου ἠδοκίμησεν, ὥστε νὰ λέγεται περὶ αὐτοῦ, ὅτι διὰ τῆς μελωδίας του κατῶρθωνε νὰ μαγεύῃ καὶ νὰ καταθέλῃ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους. Ἀσχοληθεῖς δὲ περὶ τὴν παιδείαν καὶ μαθὼν τὰ μυθολογούμενα περὶ τῆς θεολογίας, ἀπεδήμησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς Ἰνδίας καὶ ἐκεῖ μαθὼν καὶ πλεῖστα ἄλλα διδάγματα καὶ ἐπιστήμας, κατέστη ὁ μέγιστος τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς θεολόγος καὶ ὡς ποιητής, καὶ ὡς μουσικὸς καὶ ὡς τελεστής (= ὑπνωτιστής, μαγνητιστής, θεουργός). Συνεξεστράτευσεν δὲ καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας· καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτος, ποῦ ἔτρεφε πρὸς τὴν γυναῖκά του Εὐριδίκην, ἐτόλμησε παραδόξως νὰ καταβῆ καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου· καὶ τόσον παντοδύναμος ἦτο ἡ μελωδία, ἡ ἐξερχομένη τῆς λύρας του, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ βασίλισσα τοῦ Ἄδου Περσεφόνη, ψυχαγωγηθεῖσα, κατεπίσθη νὰ συνεργήσῃ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Ὀρφέως καὶ ἐπέτρεψεν ὅπως τὴν ἀποθανοῦσαν σύζυγόν του, ἀναγάγῃ ἐκ τοῦ Ἄδου ἀκριβῶς ὅπως ἔπραξε πρὸ αὐτοῦ ὁ θεὸς Διόνυσος· διότι καὶ περὶ ἐκείνου λέγεται, ὅτι ἀνήγαγεν ἐκ τοῦ Ἄδου τὴν μητέρα του Σεμέλην καὶ μετέδωσεν εἰς αὐτὴν τὴν Ἀθανασίαν, μετονομάσας αὐτὴν Θυῶνην !...»

Ἀπὸ τὴν ἀποκαλυπτικωτάτην καὶ περιεκτικωτάτων αὐτὴν περικοπὴν ἐξηγεῖται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἦτο εἰς τῶν μεγίστων ὑπνωτιστῶν καὶ μαγνητιστῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισεν ἡ Οἰκουμένη. Εἶχεν εἰσέλθει εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, διότι τοῦτο σημαίνει «ἡ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου κάθοδος!». Καὶ ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς μεταδόσεως τῆς Ἀθανασίας, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ Διόνυσος, ἡ προσωποποίησις τοῦ Ἱεροφάντου καὶ τοῦ «Θεοπάτορος» τῶν Ἐλευσινίων, περὶ τῶν ὁποίων θὰ διηγήσωμεν διεξοδικῶς ἐν τῇ συνεχείᾳ τῶν ἐκδόσεών μας.

22^{ον} Ὁ Σαίξπηρ, ἡ μυθολογία καὶ αἱ θεωρίαι περὶ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγίστους Ροδοσταυρίτας εἶναι ὁ μέγας τραγωδὸς τῆς Ἀγγλίας· ὁ Σαίξπηρ. Τὰ δράματά του σχεδὸν σὲ κάθε σελίδα καὶ σὲ κάθε σκηνή, ἀποκαλύπτουν τὴν ἰδιότητά του αὐτὴν. Διαρκῶς καταγίνεται μὲ τὰ μεταθανάτια καὶ προσπαθεῖ παντοιοτρόπως ν' ἀφυπνίσῃ τοὺς θεατὰς του, εἰς τὴν κατανόησιν, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ μυστήρια καὶ ὅτι ὑπάρχουν ἀπάνω στὴ Γῆ καὶ οἱ πραγματικοὶ σοφοί, ποῦ ἔφθασαν στὴν παντογνωσία καὶ παντοδυναμία.

Ὁ «Μάκβεθ», ὁ Χάμλετ», ὁ «Ἰούλιος Καίσαρ», εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἐμφανίσεις φαντασμάτων, ποὺ προκαλοῦν τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη. Στὸν Βασιλέα Λήρ παρουσιάζεται ὁ Σαίξπηρ τέλειος γνώστης τῆς ἀστρολογίας.

Ἡ «Τρικυμία» του, μᾶς παρουσιάζει τὸν ἀνώτατο καὶ ἐπιβλητικώτερο ἀπὸ ὄλους του τοὺς ἥρωες: τὸν Πρόσπερο ποὺ ἦτανε συγχρόνως Βασιλεύς, Προφήτης καὶ Μάγος! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Πρόσπερο—ὁ μέγας Ὑπνωτιστῆς καὶ Μαγνητιστῆς—ἀποκαλύπτει πὼς ὑπάρχουν κάποια μυστηριώδη βιβλία, ἀφάνταστης ἀξίας, στοὺς ἀκολουθούσους περισπούδαστους στίχους του :

«Ἐνας Ναπολιτᾶνος ἄρχοντας, ὁ Γκόντζαλος, εὐγενικιά ψυχῇ, γνωρίζοντας πόσην ἀγάπη εἶχα στὰ βιβλία μου, μὲ τόμους μ' ἐφωδίασεν, ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη μου, ποῦχαν, γιὰ μένα, ἀξία περισσότερη ἀπ' ὅσων εἶχε τὸ βασιλεῖό μου, ὀλόκληρο!»..

* * *

Ἐνα ἀπὸ τὰ μαγικά αὐτὰ βιβλία, μὲ συνταρακτικῆς ἀποκαλυπτικότητος περιεχόμενον, εἶναι καὶ τὰ «Ἀργοναυτικά» τοῦ.. Ὀρφέως! Τὸ παράδοξον ὅμως εἶναι πὼς τὸ ποίημα αὐτὸ παρά τὴν ἀφθαστὴ σπουδαιότητά του, δὲν ἔχει ἴσα ἕμῃ σήμερα ἐπισπάσει τὴν προσοχὴν ποὺ τοῦ ἀξίζει, γιὰτὶ κανεὶς ἀκόμα δὲν κατενόησε, ὅτι μέσα στὸ βιβλίο αὐτὸ περικλείονται ὅλα τὰ μυστικά τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ μαγνητισμοῦ!

Μὲ ἄλλους λόγους δὲν κατενοήθη, πὼς ὁ Ὀρφεὺς ὁ Ἰδρυτῆς τῶν Μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης» καὶ τῆς «Ἐλευσίνας» ἦταν ὁ μέγιστος τῶν Ὑπνωτιστῶν καὶ Μαγνητιστῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ πὼς αὐτὸς ἦτανε ὁ θεμελιωτῆς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος τῶν Ἀσκληπιείων καὶ θεραπευτηρίων, ἐκείνων, ποὺ συνεκέντρωσαν τέτοια φήμη μέσα σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο Κόσμον τῆς Ἀρχαιότητος, ὥστε στὴν Ἑλλάδα νὰ τρέχουν ὅλοι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ τους ὑγείαν.

* * *

Ἐκτὸς τῶν «Ἀργοναυτικῶν» ὑπάρχουν καὶ οἱ λεγόμενοι «Ὑμνοι τοῦ Ὀρφέως» πρὸς τοὺς Θεοὺς. Κάθε στίχος κάθε λέξις τῶν ὕμνων αὐτῶν, ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἀποκάλυψιν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ὁ ὕμνος, ὁ ἀφιερωμένος στοὺς Διοσκούρους: στὸν Κάστορα, δηλαδὴ καὶ τὸν Πολυδεύκη. Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου σ' ὄλους τοὺς ὕμνους τοῦ Ὀρφέως ἰδιαιτέρως ὅμως στὸν ὕμνον αὐτόν. Ἀναφέρονται εἰς αὐτόν οἱ Κούρητες οἱ Κορύβαντες καὶ Κάβειροι. Συμβολίζουν δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ ἀποκαλύπτουν τὰ μυστικά τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ ὑπνωτισμοῦ ὅπως τὸ φίδι ποὺ αὐτοῦπνωτίζεται, καθὼς εἶδαμε, χωρίζοντας τὸ «σῶμα» ἀπὸ τὴν «ψυχὴ»!

Ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης—μὲ τὰ φοβερὰ μυστικά τους—ἔχουν σήμερα λησμονηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀπαγόνους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἄλλὰ ποτέ τους δὲν θὰ πεθάνουν! Καὶ ὅλοι ὅσοι σοβαρῶς καταγίνονται μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπιστῆμην ξεύρουσιν τί ρόλο ἔπαιξαν στὴν Ἀρχαιότητα καὶ πρὸ πάντων στὰ «Μυστή»

ρια τῆς Σαμοθράκης! Περιττόν νά προσθέσουμε πῶς τόσον εὐεργετική εἶναι ἡ δρᾶσίς τους, πού καί αὐτή ἀκόμη ἡ ἀπλή ἀνάμνησίς τους, εἶνε ἀνεξάντλητη πηγή ἀποκαλύψεων, μυστικῆς γνώσεως. Περιοριζόμεθα σήμερα μέ τίς ἀκόλουθες πληροφορίες ἀπό τή Μυθολογία καί δικές μας ἐξηγήσεις, ἐπιφυλασσόμεθα δέ νά ἐπανέλθουμε στό θέμα αὐτό, πού συνδέεται μέ τὰ μέγιστα μυστήρια καί πεπρωμένα τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί ὁ Κάστωρ καί ὁ Πολυδεύκης συμβολίζουν τή διπλή φύσι τοῦ ἀνθρώπου: τή φθαρτή καί θνητή ἀφ' ἑνός, τήν ἀφθαρτή καί ἀθάνατη, ἀφ' ἑτέρου. Κάθε ψυχολόγος καί ἐρευνητής ἱατρός ὀφείλει νά μελετήσῃ τὰ ἔργα τοῦ Ὀρφέως, ἀλλά πρό πάντων ὅσα ἀποκαλύπτει περί τῶν Διοσκουρῶν, τῶν Καβείρων, τῶν Κουρήτων καί Κορυβάντων.

Ἡ Ἐπιστήμη τοῦ ὑπνωτισμοῦ καί τοῦ μαγνητισμοῦ, μέ ὄλο της τό ἐπιβλητικό μεγαλεῖο κλείνεται μέσα στά ἀφθαστα αὐτά καί πολυτιμότετα «Ἐπη»:

«Κατά τήν ἐγκυμοσύνη τῆς Λήδας συζύγου τοῦ βασιλέως τῆς Λακωνίας Τυνδάρεω, ὁ Ζεὺς μεταμορφώθηκε σέ κύκνο καί ἔγινε γιά μιά νύκτα ἐραστής της. Ἀπό τή διπλή αὐτή μίξι γένησε δυό αὐγά ἡ Λήδα: ἀπό τό αὐγὸ τοῦ Διὸς βγήκε ὁ Πολυδεύκης· ἀπό τό αὐγὸ τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Κάστωρ· καί γι' αὐτό ὁ μὲν Πολυδεύκης ἦταν ἀθάνατος, ὁ δὲ Κάστωρ θνητός. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς, βλέποντας τήν ἀφθαστη ἀγάπη τοῦ Πολυδεύκου γιά τόν ἀδελφό του, τόν Κάστορα, παρεχώρησε καί στοὺς δυό ἐξ ἡμισείας τήν ἀθανασία· καί ἀπὸ τότε ἴσαμε σήμερα καί μέχρι συντελείας τῶν αἰῶνων, ἐναλλάξ ὁ ἕνας κάθε μέρα περνᾷ τή ζωὴ του στὸν Ἄδη καί ὁ ἄλλος στὴ γῆ! Ὠνομάζοντο δὲ οἱ δυό ἀδελφοὶ Τυνδαρίδαι μὲν ἐκ τοῦ Τυνδάρεω· Διόσκουροι δὲ ἐκ τοῦ Διὸς, καί ἦσαν οἱ κατ' ἐξοχὴν σωτῆρες τῶν ναυτικῶν. Οἱ Διόσκουροι ἐτιμῶντο ὡς θεοὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς Ἑλληνας, καί πρό πάντων ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους. Ἀλλὰ καί ἀπὸ τήν ἀστρολογίαν ἔχουν τιμηθῆ καί βρῖσκονται μαζὺ μέ τοὺς Διδύμους ἀστέρων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ἀνατέλλει, ἐνῶ ὁ ἄλλος δύει. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφεραν περικεφαλαία, μέ φωτοβόλον ἀστέρα».

Καί τώρα ἄς δώσουμε τήν ἐξήγησι τοῦ παραδόξου αὐτοῦ μύθου:

Ὁ Κάστωρ συμβολίζει τό σῶμα, ὁ Πολυδεύκης τήν ψυχὴ, ἡ Λήδα τήν ὕλη, ὁ Ζεὺς τό πνεῦμα. Τὰ αὐγά τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν ἡ Λήδα συμβολίζουν τό σῶμα καί τήν ψυχὴν, πού εἶναι καί τὰ δύο αὐγοειδῆ. Διὰ τήν ψυχὴν δηλαδή ὑπάρχει ἡ θεωρία ὅτι εἶναι «αὐγοειδῆς». Κάθε νύκτα συμβαίνει τό μεγάλο μυστήριο τοῦ ὕπνου, κατὰ τό ὁποῖον χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τό σῶμα, λύεται δηλαδή ἀπὸ τὰ δεσμά καί ἀπὸ τή φυλακὴ της. Πού πηγαίνει καί τί βλέπει ἡ ψυχὴ κατὰ τόν ὕπνο, μόνον ὅσοι γνωρίζουν ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωτισμοῦ καί τοῦ μαγνητισμοῦ, ξέρουν κατὰ βάθος. Ἐνῶ στὸν ἐγκέφαλο τῶν πολλῶν, τῶν ἀμαθῶν καί ἀνίδεων, συγκεχυμένα μόνο ὄνειρα ἀπομένουν ἀπὸ τή νυχτερινὴ περιήγησι τῆς ψυχῆς στοὺς ἀόρατους κόσμους. Ὅταν λοιπὸν τό σῶμα (δηλαδή ὁ Κάστωρ) κοιμᾶται, ἡ ψυχὴ (δηλαδή ὁ Πολυδεύκης) ἐγρηγορεῖ καί τότε πράγματι ἡ ψυχὴ ζῆ ἐνῶ τὸ ἄνθρωπον, ὅταν ξυπνᾷ τό σῶμα, ἡ ψυχὴ μπαίνει καί πάλι στὴ φυλακὴ της καί στά δεσμά. Ὁ Κάστωρ καί ὁ Πολυδεύκης ἦταν οἱ κατ' ἐξοχὴν θεοὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, πού ἐπιστατοῦσαν στὸν ὑπνωτισμὸ καί μαγνητισμό!

Με τὸ μαγνητισμὸ λοιπὸν καὶ τὸν ὑπνωτισμὸ, ἐπιστημονικὰ γίνεται ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα. Ὅποτε ἐπέρχεται πλήρης ἀνάπαυσις καὶ μπορεῖ τὸ σῶμα νὰ κερδίσῃ πολλὰ ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτή. Ἡ ψυχὴ πάλι, κατὰ τὸν ἐπιστημονικὸν χωρισμὸ, ὅταν ξαναμπῇ στὸ σῶμα, θυμᾶται ὅλα, ὅσα εἶδε κατὰ τὴν ἐλευθερίᾳ της. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ περιστρέφονται τὰ μεγαλύτερα μυστήρια ὅπως θὰ ἴδοῦμε στὴ συνέχεια.

23^{ον} Ἡ δύναμις τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐνσυνειδήτου ὑπνωτισμοῦ

Πρέπει νὰ λογιζέται εὐτυχῆς ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, διότι ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς Βυζαντινῆς παρακαταθήκης, εὑρεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς τόσῃ δυναμικότητι, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἕναν γίγαντα ποιητὴν, φιλόσοφον καὶ ἱεροφάντην, τὸν πολυσέβαστον κ. Κωστὴν Παλαμᾶν, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ θεῖά του ποιήματα ἀντικατοπτρίζει καὶ συνεχίζει τὴν τιμιωτάτην ἑλληνικὴν παράδοσιν. Ἐσχομεν ἤδη τὴν εὐκαιρίαν νὰ παραθέσωμεν τὰς τρεῖς χαρακτηριστικὰς στροφὰς ἀπὸ τὸ ἄριστόργημά του, τὸν «Τάφον», τὰς σχετικὰς μετὰ τὰ «Χέρια» καὶ μετὰ τὸν θαυματουργὸν «ὑπνωτιστικὸν» καὶ «μαγνητιστικὸν» καὶ... «θεραπευτικὸν» αὐτῶν ρόλον! Ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο ποίημά του, στενωτάτην σχέσιν ἔχον μετὰ τὰ μυστικὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τοῦ Μαγνητισμοῦ.

Τὸ ποίημα αὐτὸ εὑρίσκεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν «Σκληρῶν Στίχων» καὶ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν... «Ὑπνον»! Ἀρχίζει ὡς ἀκολούθως:

«Τέκνον πραῦ στυγνῆς μητρός,
θρέμμα λευκὸν νυκτὸς μελαίνης,
ὁ Ὑπνος, μόχθων ἰατρὸς
καὶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης,

Ἄπὸ τὴν Ἥραν, ὀφειλὴν
εἰς τοῦτον τίνουσαν ἀρχαίαν,
σύνευνον ἔλαβε καλὴν
τὴν νέαν Χάριν Πασιθέαν...».

Διὰ νὰ κατανοήσῃ κανεὶς τὸ δεῦτερον τετράστιχον εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ὅτι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς ὅσα ὁ μέγας Ὅμηρος (ὁ βαθύτατος, ὡς εἶδομεν, αὐτὸς γνώστης τῶν μυστηρίων τοῦ Μαγνητισμοῦ καὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ), ἀποκαλύπτει περὶ τοῦ Ὑπνου, ὡς Θεοῦ. Διότι τόσον τὸν Ὑπνον, ὅσον καὶ τὸν Θάνατον προσωποποιεῖ ὡς Θεοῦς ὁ Ὅμηρος) εἰς τὸ Ξ τῆς Ἰλιάδος. Ἐνας, ποῦ θὰ ἀρχίσῃ τὴν μελέτην καὶ ἐφαρμογὴν τῆς μεγίστης τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ὑπερνικήσεως δηλαδὴ τοῦ Θα-

νάτου και της κατακτήσεως της Ἀθανασίας, είναι ανάγκη νά μνηθῆ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὰ μυστικά τοῦ Ὑπνου. Ὅσα δὲ ἔχει ἀποκαλύψει ὁ Ὅμηρος περὶ τοῦ Ὑπνου, εἶναι τόσον σπουδαία, ὥστε θεωροῦμεν καθήκόν μας ἐνταῦθα συντόμως νά τὰ ἀναφέρωμεν:

Ἡ σύζυγος τοῦ Διὸς Ἥρα, ἐπιθυμοῦσα νά ματαιώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, πού ἔδωσεν ὁ ἀπίστος σύζυγός της εἰς τὴν Θέτιδα, τὴν μητέρα τοῦ Ἀχιλλέως, προσπαθεῖ παντοιοτρόπως νά «ἀποκοιμήσῃ» τὸν Δία, ὥστε νά παύσῃ βοηθῶν τοὺς Τρῶας, καὶ νά ἐπιτρέψῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸν Ποσειδῶνα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς «ὑπνώσεως» τοῦ «πατρός θεῶν καὶ ἀνθρώπων», νά βοηθήσῃ τοὺς Ἑλληνας εἰς τὸν κατὰ τῶν Τρῶων ἀγῶνά των!

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πλησιάζει ἡ Ἥρα τὸν Θεὸν Ὑπνον «τὸν κασίγνητον» (=τὸν ἀδελφόν) τοῦ Θανάτου, καὶ ἀφοῦ τὸν προσφωνήσῃ μὲ τὸν ἀκόλουθον, ἀποκαλυπτικώτατον στίχον:

«Ὑπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων»,

(Ὑπνε, πού Ἄρχοντας εἶσαι θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπάντων).

τὸν παρακαλεῖ νά κοιμήσῃ τὸν Δία, ὅταν αὕτη κατακλιθῆ πλησίον τοῦ Ὑπνοῦ. Ἡ Ἥρα, ὅτι θὰ τοῦ δώρῃ ἕνα χρυσοῦν θρόνον, πού ἔχει κατασκευάσει αὐτὸς οὗτος ὁ Θεὸς τῆς Τέχνης, ὁ Ἥφαιστος!

Ὁ Ὑπνος ὁμοίως φαίνεται πολὺ διστακτικός. Δὲν ἀποτολμᾷ νά ἐπιχειρήσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Προθύμως, λέγει εἰς τὴν Ἥραν, θὰ ἀπεκοιμίζεν ὅλους τοὺς ἄλλους Θεούς, μηδὲ αὐτοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ ἐξαιρουμένου. Τοῦ εἶναι ὁμοίως ἀδύνατον νά πλησιάσῃ καὶ νά «ἀποκοιμήσῃ» τὸν Δία, «ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν τὸ διατάξῃ!»

Ἡ Ἥρα τότε, ἡ κατ' ἐξοχὴν Θεὰ τῆς συζυγίας, διὰ νά ὑπερνικήσῃ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τοὺς φόβους τοῦ Ὑπνου, τοῦ ὑπόσχεται, ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ ὡς νύμφην μίαν τῶν Χαρίτων.

Μόλις ὁ Ὑπνος ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ὑπόσχεσιν, ἀμέσως ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὅπως τοῦ ἐγγυηθῆ τὴν πραγματοποίησιν της, ὀρκιζομένη τὸν μέγιστον ὄρκον τῶν ἀθανάτων θεῶν, τὸν λεγόμενον «ὄρκον τῆς Στυγός», καὶ θέτουσα τὴν μὲν μίαν χεῖρά της ἐπὶ τῆς πολυτρόφου γῆς, τὴν δὲ ἄλλην ἐπὶ τῆς «λαμπυριζούσης θαλάσσης», ὥστε νά εἶναι μάρτυρες τοῦ ὄρκου πάντες «οἱ περὶ τὸν Κρόνον ὑποχθόνιοι θεοί», ὅτι ἡ Ἥρα θὰ τοῦ δώσῃ ὡς σύζυγον τὴν Χάρिता «Πασιθέαν», πού ἐπιθυμεῖ ὀλοψύχως, καὶ πού ἔχει «στὸ νοῦ του νύχτα καὶ μέρα».

Αἱ ἐξηγήσεις αὗται καθιστοῦν τελείως κατανοητὴν τὴν ἀποκαλυπτικώτατην δευτέραν στροφὴν τοῦ ἀνωτέρω ποιήματος τοῦ κ. Παλαμᾶ. Μὲ ἄλλους λόγους, ὅπως ὑπαινίσσεται ὁ Ὅμηρος, ὁ Ὑπνος, ὁ ἄξιος ἐνδὸς Ἱεροφάντου καὶ κατόχου τῶν μυστικῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (διότι... αὐτὸ συμβολίζει ὁ Ζεὺς), δὲν εἶναι ἀκούσιος, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς κοινούς ἀνθρώπους τοὺς θνητοὺς καὶ ἐφημέρους καὶ βεβήλους. Οἱ πραγματικοὶ Ἱεροφάνται, οἱ κατορθώσαντες διὰ τῆς γνώσεως νά καταστοῦν ἀθάνατοι, «ἐκουσίως καὶ ἐνσυνειδήτως ὑπνωτίζονται», δηλαδὴ «χωρίζουν κατὰ βούλησιν καὶ ἐνσυνειδήτως τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ σῶμα», ὁπότε ἡ ψυχὴ ἀποκτᾷ τὴν ἱκανότητα νά νυμφευθῆ μὲ τὴν... Πασιθέαν, τὴν τιμιωτάτην αὐτὴν τῶν Χαρίτων! Δηλαδὴ ἡ

ψυχή κατά την ύπνωσιν τὴν ἐνσυνείδητον, ἀποκτᾶ τὰς μαντικάς, προφητικάς καὶ γνωστικάς τῶν πάντων δυνάμεις! Δύναται νὰ ἴδῃ τὰ πάντα, «νὰ θεωρήσῃ», νὰ «θεαθῇ τὰ πάντα». Αὐτὸ σημαίνει ἢ λέξις «Πασιθέα». Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ὑπαινίσσονται πάντες οἱ Μεμνημένοι: ὁ Αἰσχύλος, εἰς τοὺς «Πέρσας» τοῦ μεταχειρίζεται τὸν ἀκόλουθον ἀποκαλυπτικώτατον στίχον:

«εἴδουσα ψυχή δμμασιν λαμπρύνεται»

(ὅταν κοιμᾶται, ἡ ψυχή ἀνακτᾶ τὰ δικά της τὰ μάτια).

Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ ἀνώτατος καὶ ἀγιώτατος πόθος τοῦ ἀνθρώπου: «ἡ γνῶσις τῶν ὄντων», «ἡ κατάκτησις τῆς ἐν τῷ Παντὶ Ἀληθείας». Τοὺς τοιοῦτους Ἱεροφάντας, τοὺς τοιούτους θείους ἀνθρώπους, τοὺς κατορθώσαντας νὰ «ἀφυπνίσουν τελείως τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς των», ὥστε νὰ δύναται τοῦτο νὰ θεᾶται τὸν ἀόρατον κόσμον καὶ τὰ θεῖα, τόσον ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς, ὅσον καὶ ἡ Βυζαντινὴ, ὀνομάζει «ἐπόπτας ἢ θεόπτας». Αὐτοὶ δὲ εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀθάνατοι. Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ὀμηρος, ὁ Ἡσίοδος, ὁ Πλάτων, Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ Βασίλειος ὁ Μέγας καὶ ἡ ἀτελεύτητος σειρά τῶν Ἀγίων (καὶ δὴ τῶν Θαυματουργῶν) τῆς καθ' ἡμᾶς, τιμιωτάτης Ἐκκλησίας, τῆς διασωζούσης εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὴν συνολικότητα τῶν ἑλληνικῶν μας παραδόσεων.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες Ἱεροφάνται καὶ σοφοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς σημερινούς Εὐρωπαίους «σοφούς», ἐγνώριζον τὴν ἀλήθειαν ἐξ «αὐτοψίας». Τοῦτο δ' ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τόσον τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ συγγράμματα, ὅσον καὶ τὰ ἑλληνικὰ χριστιανικὰ περιέχουν τοιοσύτην ὑπερθέαν σοφίαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸν διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος.

24^{ον} Ἡ ὑπερνίκησις τοῦ θανάτου

Εἶναι τώρα τριάντα πέντε χρόνια, πού συνεχῶς καταγινόμεθα μετὰ τὴν «Ἀπόκρυφῆ Γνῶσι», προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψουμε τὰ μυστικά τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου». Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐπιχειρήσαμε δύο εἰδῶν ταξίδια: τὸ ἓνα εἶδος ἀπέβλεψε νὰ ταξιδέψουμε διὰ μέσου τοῦ χρόνου καὶ ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ἀπόκρυφῆ γνῶσι μέσα στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ βιβλία, ἀπὸ τῆς Ὀμηρικῆς Ἐποχῆς ἰσα μετὰ τὴν κλασσικὴ καὶ Μετακλασσικὴ ἢ Ἀλεξανδρινὴ Ἐποχὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ λοιπῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων, φθάσαμε στὴν Πτῶσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού συμπίπτει καὶ μετὰ τὴν ἑναρξί τῆς Ἀναγεννήσεως τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων στὴ Δύσι. Ἡ Πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρσυσιάζει καταπληκτικὰ φαινόμενα: δύο Γίγαντες τῆς Διανοῆς

σεως και 'Αποκαλύψεως είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένοι μ' αὐτήν : Πλήθων ἢ Γεμιστός· και Γεννάδιος ὁ Σχολάριος.

Εἶναι ἐκπληκτικὸ θαῦμα πὼς τὸ Βυζάντιον, στὸ ψυχορράγημά του, βρῆκε μέσα του τέτοια δυναμικότητα, πὺ νὰ γεννήσῃ και τοὺς δύο αὐτοὺς γίγαντας και ὅλη τὴν ἄλλη ἐπιβλητικώτατη δμήγυρι τῶν Βυζαντινῶν, πὺ διέδωσαν τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα στὴ Δύσι: Μανουὴλ Χρυσολωρᾶς, Βησσαρίων ὁ Τραπεζούντιος, Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος, ὁ Κρής, και τόσοι ἄλλοι! Ἄλλὰ και ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας ἀνεφάνησαν ἔξοχοι ἄνδρες, ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος και Δημήτριος ὁ Γαλανός, ὁ Ἀθηναῖος, πὺ ἀνεχώρησε και πῆγε στὰς Ἰνδίας κατὰ τὸν 18ον Αἰῶνα ἐμυήθηκε στὰ Μυστήρια τῆς Ἰνδικῆς ἢ Σανσκριτικῆς Φιλολογίας και Φιλοσοφίας και μετέφρασε ἀπὸ τὴν Σανσκριτικὴν εἰς τὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴν θησαυροὺς ἀνεκτιμητοὺς «Ἀποκρύφου Γνώσεως». Τέλος εἰς τὴν ἐποχὴ μας, ἐκεῖνος πὺ ἀπ' ὅλους τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας, μὲ τὴν ποιητικὴν του διαίσθησιν, κατώρθωσε νὰ θίξῃ ὅλα τὰ προβλήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀπασχολεῖται ἡ «Ἀπόκρυφη Γνωσις», εἶναι ὁ κ. Κωστής Παλαμᾶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους συνεχιστὰς και ἐνσαρκωτὰς τῶν τιμιωτάτων Ἑλληνικῶν Παραδόσεων, ὅπως τὸ ἀπεδείξαμε σὲ δύο μας ἔργα ἀπάνω στὸ παλαμικὸ θαῦμα: «Τὰ Σατυρικὰ Γυμνάσματα τοῦ Κ. Παλαμᾶ και ἡ Σωκρατικὴ Παράδοσις» και «Ἡ Ἀλληλογραφία μου μὲ τὸν Ποιητὴ μας Κωστῆ Παλαμᾶ».

Παράλληλα, ὅμως, πρὸς τὸ ταξίδι αὐτὸ διὰ μέσου τοῦ χρόνου, και πὺ εἶχε κύριον σκοπὸ νὰ ἐξιχνιάσουμε τὰ τριῖσθαθα τῆς διὰ μέσου τῶν Αἰῶνων «Ἑλληνικῆς Παραδόσεως», «Χριστιανικῆς Ἑλληνικῆς» και «Νεοελληνικῆς» και νὰ κατανοήσουμε τὴν ἐκπληκτικὴν ἀλήθειαν, πὺ ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ και Χριστιανικὰ Σύμβολα, μύθους, παραβολὰς, ἱερογλυφίας, χρησμοὺς και ἀινίγματα—ἐπιχειρήσαμε και ἕνα ἄλλο ταξίδι:—τὴν κατάκτησιν τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως», πὺ περιέχεται μέσα στὰ συγγράμματα τοῦ Μεσαιῶνος και τῶν μεγίστων Διανοιῶν τῶν Νεωτέρων χρόνων: Ροδοσταυρίται, Δάντης, Παράκελσος, Καλλιόστρο, Σαιν Ζερμαίν, Σαίξπηρ, Λόρδος Μπούλγουερ Λύττων, Λόρδος Βύρων, Βίκτωρ Οὐγκώ, Θωμᾶς Τέϋλορ, Σίλλερ, Γκαίτε, Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ, Χένρυ Στήλ Όλκοττ, Βίκτωρ Μανιέν. Καὶ δὲν ἐδιστάσαμε νὰ κατέλθουμε εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς και Ἰταλικῆς, ὥστε ἀπὸ τὸ πρωτότυπον νὰ παρακαλουθοῦμε τὰ περισπούδαστα αὐτὰ συγγράμματα και νὰ μεταβοῦμε και παραμείνουμε ἐπὶ μακρότατα ἔτη εἰς τὴν κυριώτερον πρωτεύουσαν τῆς Δύσεως και ν' ἀναδιφήσουμε εἰς τὴν μεγαλύτερον τῆς Εὐρώπης Βιβλιοθήκην. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ὅστερα ἀπὸ τὴν τότε προσπάθειάν μας και ἀναζητήσεϊς, πὺ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἀποκαλύπτουμε ὅλες τὴν πηγὰς, τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως», πὺ περιέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας καθ' ὅλην αὐτὴ τὴν πολυχρόνιον περιοδείαν διὰ μέσου τοῦ χρόνου και τοῦ Χώρου,

* * *

Ἄλλὰ ὑπάρχει και μία ἄλλη πηγὴ: ἡ Ἐνσαρκωμένη Σοφία. Οἱ ἄνθρωποι δηλαδὴ πὺ ἔχουν φθάσει εἰς τὴν Παντογνωσίαν και Παντοδυναμίαν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πολυτιμότεροι και ἀποτελεσμα-

τικώτερες πηγές. Γιατί γνωρίζουν κατάβαθα όλες μας τις έλλείψεις και βάζουν τὸ δάκτυλό τους στις ψυχικές μας πληγές και στις διανοητικές και πνευματικές μας έλλείψεις και μᾶς υποδεικνύουν και τὰ μέσα τῆς θεραπείας. Εἶχα τὴν τύχη νὰ συναντήσω ἕναν ἀπὸ τοὺς θείους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι μίᾳ διαρκῆς πηγὴ εὐεργεσίας και γιὰ μένα και γιὰ ὄσους τὸν πλησιάσουν. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερός μου διδάσκαλος και εὐεργέτης. Καὶ ἂν κατώρθωσα ἴσα με σήμερα ν' ἀνακαλύψω μερικὰ ἀπὸ τὰ συνταρακτικώτερα μυστικά τῶν «Μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης», τῆς «Ἐλευσίνας», τοῦ «Μαντείου τῶν Δελφῶν», τῶν «Ροδοσταυριτῶν» και τοῦ Θιβέτ και τῶν Γυμνοσοφιστῶν, τὸ ὀφείλω—κατὰ μέγιστον μέρος—στὴν εὐεργετική του ἐπέμβασι και διδασκαλία. Καὶ ὁ Διδάσκαλος αὐτὸς εἶναι ἡ Ἐλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ.

Ἐθεώρησα καθῆκόν μου, στὴ σειρά τῶν ἄρθρων μου, νὰ δώσω αὐτὲς τις ἐξηγήσεις γιὰ νὰ δείξω πὼς μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ φθάσῃ στις πρώτες πηγές, ποὺ περικλείουν μέσα τους τὴν «Ἀπόκρυφὴ Γνώσι». Τὸ ἀδιάσειστο συμπέρασμα, στὸ ὁποῖον κατέληξα εἶναι πὼς ἀρκεῖ κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ μὲ ὄλη τὴν τὴν ψυχὴ τὴν πραγματικὴ Σοφία και Ἐπιστήμη και ν' ἀποφασίσῃ, μίᾳ γιὰ πάντα, νὰ τὴν κατακτήσῃ. Αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὄλα τὰ ἐμπόδια, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὑποχωροῦν. Ὑπερπηδᾶ κανεὶς—κατὰ μυστηριώδη τρόπο—και τὰ ὕλικά ἐμπόδια, και τὰ πνευματικά! Μιλῶ ἐξ ἰδίας πέτρας! Ἀπορῶ, πράγματι, και ἐξίσταμαι, πὼς ἐγὼ, ποὺ γεννήθηκα σ' ἕνα ἄσημο χωριὸ τῆς νήσου Ἄνδρου, κατώρθωσα νὰ ζήσω ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν στὰ κυριώτερα «ἐκπολιτιστικά» (;) κέντρα τῆς Δύσεως και νὰ ἔλθω εἰς ἐπαφὴ με τὴν Ὀρφικὴ, Ἑρμαϊκὴ, Ὀμηρικὴ, Ἡοιάδειο, Πυθαγορικὴ και Πλατωνικὴ Παράδοσι, καθὼς και με τὴ Ροδοσταυρικὴ και Θιβητικὴ! Καὶ μίᾳ και μόνη λύσι βρῖσκω στὸ μυστήριον αὐτό: τὴν ἀκατάσχετη δίψα τῆς Γνώσεως και τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω τὰ μυστικά τῆς «Ζωῆς και τοῦ Θανάτου». Καὶ ὡς διὰ μαγείας ὄλες οἱ δυσκολίες παραμέρισαν και παραμερίζουν. Τὸ καταπληκτικώτερον δὲ εἶναι πὼς σιγά-σιγά μου παρουσιάσθησαν και ὄλα τὰ βιβλία, ποὺ εἶχα ἀνάγκη, πολλές φορές κατὰ τρόπο ἐκπληκτικὸ και μυστηριώδη, και τὸ πιὸ συνταρακτικὸ, μόνος του και αὐτοπροαίρετος μου φανερώθηκε ὁ παντοδύναμος και παντογνώστης Διδάσκαλός μου και μέγιστος Εὐεργέτης, ἡ Ἐλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ!

* * *

Και τώρα καταλαβαίνω τι ἄφθαστη σοφία και ἀλήθεια ὑπάρχει σὲ κάθε φράσι τῆς Καινῆς Διαθήκης. «Ζητεῖτε και εὕρησεται. Κρούσατε και ἀνοιγήσεται. Ζητεῖτε και δοθήσεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει και ὁ ζητῶν εὕρισκε και τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται». Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπερνίκησι τῶν ὕλικῶν δυσκολιῶν, και περὶ αὐτοῦ ἔχει μεριμνήσει ὁ Κύριος, — «Αἰτεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν και ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν!»

Ἡ Σοφία και ἡ Ἐπιστήμη εἶναι αὐτούσιος ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ και Αὐτὸς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν Πάνσοφος και Παντοδύναμος. Ὅταν δὲ ὁ Χριστὸς ἐντέλλεται «Ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου

ἐν δὴ σου τῆ ψυχῇ καὶ ἐν δὴ σου τῆ καρδίᾳ καὶ ἐν δὴ σου τῆ διανοίᾳ» δὲν ὑπονοεῖ ἄλλο παρὰ ν' ἀφυπνίση στὴν ψυχὴ τοῦ ἀκούοντος τὸν Ἔρωτα πρὸς τὴν Ἐπιστῆμη καὶ Σοφία, πρὸς τὴν ψυχικὴ, διανοητικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξυγίανσι! Αὕτῃ εἶναι ἡ μόνη καὶ ἀδιάψευστη ὁδὸς τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Ἀθανασίας!

25^{ον} Τὰ μυστήρια τῆς μετενσαρκώσεως καὶ ὁ Σωκράτης

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωκράτους μία ἦτο ἡ γλῶσσα τῶν Μυστηρίων! Ὁ μῦθος, ἡ ἀλληγορία, ὁ χρησμός, ἡ ἱερογλυφία, τὸ σύμβολον, τὸ αἶνιγμα, ὁ γρίφος. Διὰ θανάτου ἀπηγορεύετο ἡ μετάδοσις τῶν φοβερῶν μυστικῶν «τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου» δι' ἄλλου τρόπου.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωκράτους ἡ γλῶσσα τῶν Μυστηρίων ἔλαβεν ἕνα παράδοξον στίχον:
«Πολλὰ μὲν γλῶσσαι θνητοῖς, ἀθάνατοις δὲ μία!»
Μὲ ἄλλους λόγους:
«Γλῶσσαι πολλὰς οἱ θνητοὶ ὁμιλοῦν οἱ ἀθάνατοι... μίαν!»

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐχώριζαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς δύο τάξεις: εἰς τοὺς βεβήλους καὶ ἀναξίους διὰ τὴν ἀπόκρυφον Γνώσιν, οἱ ὅποιοι καὶ κατ' ἀνάγκην ἦσαν θνητοὶ καὶ ἐφήμεροι. Καὶ εἰς τοὺς «Κατόχους τῶν φοβερῶν μυστικῶν τῆς Γνώσεως», οἱ ὅποιοι καὶ ἐκαλοῦντο «Ἀθάνατοι» ἢ «Ἐπίγειοι θεοί»! Διότι πράγματι ἐγνώριζαν τὰ μυστικὰ τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀθανασίας. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ κύριος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον συνεχῶς ὁ Ὅμηρος ὁμιλεῖ περὶ «θεῶν», περὶ «ἀθανάτων», περὶ «νέκταρος» καὶ «ἄμβροσις». Προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ γεννήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀναγνωστῶν του καὶ ἀκροατῶν τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν ἀθανασίαν. Ἀλλαχοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι εἰς μὲν τὰς φλέβας τῶν θνητῶν ἀνθρώπων ρέει τὸ σύννηθες αἷμα! Ἐνῶ εἰς τὰς φλέβας τῶν ἀθανάτων ρέει τὸ «ἀθάνατον αἷμα», πὺ καλεῖται «ἰχώρ!»

Ὡστε τὸ ἐλιξίριον τῆς αἰωνίας νεότητος καὶ τῆς ἀθανασίας εἶναι γνωστότατον εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ διὰ τοῦ Ὁμήρου εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Ἄξιοι ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι οἱ ἀκόλουθοι στίχοι τοῦ Ἐ' τῆς Ἰλιάδος:

Ρέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, ἰχώρ, οἶός περ τε ρέει μακά-
[ρεσσι θεοῖσιν]
οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον·
τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται!...»

(Καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀθάνατο ἔτρεξε καὶ ἀφθαρτο αἷμα :
γιατὶ στίς φλέβες τῶν πανευδαιμόνων θεῶν μόνον ρεεὶ
αἷμα διάφορο ἀπ' τοὺς θνητοὺς, ὃ ἰχώρ, ὅπως λένε :
δὲν τρῶνε στάρι οἱ Θεοί, οὔτε πίνουνε οἶνο :
γι' αὐτὸ καὶ αἷμα δὲν ἔχουν θνητὸ ἀλλ' ἀθάνατο εἶναι!...

Ὡστε μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωκράτους μίαν γλῶσσαν μετε-
χειρίζοντο οἱ ἀθάνατοι ἢ «οἱ φύλακες καὶ κάτοχοι τῆς ἀποκρύ-
φου γνώσεως» : τὸν μῦθον καὶ τὸ σύμβολον!

* * *

Μὲ τὸν Σωκράτην ἀρχίζει ἡ νέα περίοδος : τῆς μεταδόσεως
τῶν μυστικῶν τῆς ἀποκρύφου γνώσεως εἰς τὸν «βέβηλον κόσμον»!
Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς παύει ἡ χρῆσις τῶν μύθων καὶ τῶν
συμβόλων διὰ τὴν μετάδοσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης!
Ὁ Σωκράτης καὶ ἀκολούθως ὁ Πλάτων, ὁ μαθητὴς του, δὲν
μεταχειρίζονται μύθους καὶ σύμβολα, ἀλλὰ μεταδίδουν «ξάστερη»
τὴν ἀλήθειαν, ἀποκαλύπτουν τὸν τελικὸν στόχον τῶν μυστηρίων
(ὃ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀθανασία καὶ ἡ ὑπερνίκησις τοῦ θανάτου) καὶ
ὁποδεικνύουν καὶ τὰ μέσα ἢ τὸν δρόμον ἢ τὴν «ὁδὸν», διὰ τῆς
ὁποίας κατακτᾷ κανεὶς τὴν «ἐν τῷ Παντὶ ἀλήθειαν», τὴν παν-
σοφίαν δηλαδὴ, τὴν παντοδυναμίαν καὶ ἀθανασίαν.

Ἐγκαίρως τὸ «Μαντεῖον τῶν Δελφῶν» ἐφρόντισε νὰ πληρο-
φορήσῃ τοὺς γονεῖς τοῦ Σωκράτους (ὅταν αὐτὸς ἦτο μικρὸ παιδί),
ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐναντιώνωνται εἰς οἵανδήποτε κλίσιν ἢ προσ-
πάθειαν τοῦ υἱοῦ των! Διότι ὁ Σωκράτης παρηκολουθεῖτο ὑπὸ
διδασκάλου ἀοράτου, ποὺ ὑπερέβαινε κατὰ τὴν σοφίαν καὶ χι-
λίους ἀκόμη ἀπὸ τοὺς συνήθεις διδασκάλους! Τί συνταρακτικὰ
πράγματι μυστήρια ἐμπεριέχονται εἰς τὸν παράδοξον αὐτὸν-
χρησμόν, ποὺ ἔδωσεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Σωκρά-
τους, καὶ ποὺ μᾶς περιέσωσεν ὁ Πλούταρχος εἰς τὴν ἀποκα-
λυπτικωτάτην περὶ «Δαιμονίου τοῦ Σωκράτους» πραγματείαν
του! «Διέταξε, λοιπόν, ὁ Ἀπόλλων τὸν πατέρα τοῦ Σωκράτους
Σωφρονίσκον, νὰ ἀφίνη τὸν υἱόν του νὰ πράττῃ ὅ,τι δήποτε καὶ
ἂν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του, καὶ οὔτε νὰ τὸν βιάζῃ, οὔτε νὰ
προσπαθῇ νὰ τὸν μεταπεισῃ, ἀλλὰ νὰ σέβεται τὴν κατεύθυνσιν
τοῦ παιδός, εὐχόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὸν Δία, τὸν ἐπόπτην
τῶν πολιτειῶν καὶ εἰς τὰς Μούσας καὶ κατὰ τὰ ἄλλα νὰ μὴ
πολυσκοτίζεται γιὰ τὸν Σωκράτην, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔχει ὁδηγὸν
καὶ καθηγεμόνα ἀνώτερον καὶ τιμιώτερον εἰς τὸν βίον του ἀπὸ
χιλίους καὶ μυρίους διδασκάλους καὶ παιδαγωγούς»!

* * *

Ὄταν, λοιπόν, ἡ Ἑλλάς ἤρχισε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν πε-
ρίοδον τῆς καταπτώσεως καὶ ὁ πολὺς κόσμος (ὅπως μᾶς ἀποκα-
λύπτει ὁ Ἰων τοῦ Πλάτωνος) δὲν ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ ὄχι
μόνον τοὺς μύθους, ἀλλ' οὐδὲ κἂν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου
καὶ τοῦ Ὀρφέως, — ὁ Σωκράτης ἦτο ἡ νέα πηγὴ τῆς μεταδόσεως
τῆς «Ἀποκρύφου Γνώσεως». Τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς ἀποκαλύ-
ψεις τοῦ Σωκράτους μᾶς διέσωσεν ὁ Πλάτων.

Ὅλοι οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος δὲν ἀποτελοῦν ἄλλο ἢ τὴν
ἀποκάλυψιν τῶν διδασκομένων, παραδιδομένων καὶ τελουμένων

εἰς τὰ «Ἐλευσίνα Μυστήρια». Δὲν δυνάμεθα βεβαίως ἐνταῦθα καὶ ἐντὸς ἑνὸς καὶ μόνου ἄρθρου νὰ ἀναλύσωμεν τοὺς διαλόγους τοῦ γίγαντος αὐτοῦ φιλοσόφου, ποὺ μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐμυήθη εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, εἰς τὴν Σαῖδα καὶ τὴν Μέμφιδα ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Πλούταρχος. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν μετέβη καὶ ἐγνώρισε τὴν «ἀπόκρυφον διδασκαλίαν» τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ μεγίστου ἐκείνου Ἱεροφάντου, ὑπνωτιστοῦ καὶ μαγνητιστοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ μυστήρια τῆς μετενσαρκώσεως καὶ ὅτι ἀνεμνήσθη ὄλας τὰς προγενεστέρας του ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρξεις ἢ «προβιωτάς»!

Μεταξὺ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, δύο κυρίως διακρίνονται διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν φοβερῶν μυστικῶν τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ θανάτου : εἶναι δὲ οὗτοι «Ὁ Φαίδων» του καὶ «Ὁ Κρατύλος!». Ἀφ' ἑτέρου ὁ Πλάτων, γνώστης τέλειος τῶν μυστικῶν τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ, μᾶς ἀποκαλύπτει τὰς λεγομένας «τέσσαρας θείας μανίας» εἰς τὸν «Φαίδρον» καὶ τὸν «Ἴωνά» του, ὅπου κάμνει μνείαν περὶ τῆς «ἠρακλείας λίθου», ἢ τῆς «μαγνήτιδος λίθου», ὅπως πρῶτος ὠνόμασεν ὁ Εὐριπίδης τὸν μαγνήτην. Δὲν ἔχουν ἀκόμη οἱ ψυχολόγοι, οἱ παιδαγωγοὶ καὶ οἱ ἰατροὶ ἀντιληφθῆ, ὅτι ὁ «Φαίδρος» ἀποκαλύπτει τὰς τέσσαρας πρωταρχικὰς καταστάσεις τῆς «ὑπνώσεως»! Τὴν μαντικὴν μανίαν, τὴν ἐρωτικὴν μανίαν, τὴν ποιητικὴν μανίαν καὶ τὴν τελεστικὴν ἢ ἰατρικὴν ἢ καθαρτικὴν! Διότι ὁ ὑπνωτιζόμενος καὶ μάντις καθίσταται καὶ ὁ ἴδιος ὑποδεικνύει τὰ ἀδιάψευστα φάρμακα τῆς ἰατρείας τῶν ἀσθενειῶν! Ὁ δὲ πραγματικὸς ποιητὴς εἶναι ὁ ἐμπνευσμένος, ὁπότε «κατέχεται» ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ γίνεται «θεόπνευστος»!

Μεταξὺ τῶν φοβερῶν μυστικῶν, ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Κρατύλον» του εἶναι καὶ αἱ λεγόμεναι «τέσσαρες δυνάμεις τοῦ Ἀπόλλωνος» ἢ τοῦ Πνεύματος. Διότι ὁ Ἀπόλλων συμβολίζει τὸν Νοῦν ἢ τὸ Πνεῦμα! Αἱ δὲ τέσσαρες αὗται δυνάμεις εἶναι : αἱ «μουσικαί», αἱ «μαντικαί», αἱ «ιατρικαί» καὶ αἱ «καθαρτικαί»! Τὶ μυστήρια περικλείονται εἰς τὰς τέσσαρας αὐτὰς δυνάμεις καὶ τί ἀφθαστὸς δυναμικότης, γνωρίζουν πάντες οἱ κατορθώνοντες νὰ χωρίζουν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ σῶμα, ὁπότε καὶ μόνον τὸ Πνεῦμα, ἐλευθερούμενον τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, ἀνακτᾷ τὴν παντοδυναμίαν καὶ πανσοφίαν του. Τοῦτο δὲ ἐπιτελεῖται διὰ τῆς λεγομένης : καθάρσεως, τὴν ὁποίαν ἀποκαλύπτει ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Φαίδωνα» του, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν ἀποκαλυπτικώτατον τῶν διαλόγων του ἐπὶ τῶν «Ἐλευσινίων Μυστηρίων». Ὁ δὲ κάτοχος τῶν τεσσάρων αὐτῶν δυνάμεων τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πνεύματος εἶναι ὁ ὄντως ἀθάνατος.

ΤΕΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ — ΕΛΛΗΝ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

- 1) Οι Φαίροι, οι Γυμνοσοφισται του Θιβέτι και ο Πυθαγόρας Δρχ. 30. 2) Έρωτας και Αφροδίτη Δρχ. 7. 3) Το Χρυσό Έπη του Πυθαγόρου. (Η δόξος ή άγνοια προς την πατρίδα, παντοδυναμία και άπολύτωση) Δρχ. 7. 4) Η κλεις της γνώσεως (Τά σαρ, γυμνάσματα και ή Σωκρατική παράδοσις) Δρχ. 50. (Τό βιβλίον τούτο, ός έκ της άποκαλυπτικότητός του, εισηχθη εις τό Πανεπιστήμιον Παρισίων. Αποκαλείονται έν αύτώ αι 4 δυνάμεις των Ίεροφαντιών). 5) Αί εκπληκτικαί άποκαλύψεις επί της άρχαίας Ελλάδος της Ελλάης Πετρόβνας Μπλαβάτσου. (Τό εκπληκτικώτατον των μέχρι σήμερα ενδοθέντων βιβλίων εις την γλώσσαν μας) Δρχ. 60. 6) Παρά φυλακής των πάντε άισθήσεων. Νικοδήμου Μοναχοΰ του Άγιουρείτου (Ολόκληρος ο άποκεχυρισμός της καθ' ήμάς Έκκλησίας) Δρχ. 50. 7) Η άλληλογραφία με τον ποιητή Κωστή Παλαμά. (Ο άποκεχυρισμός του μεγάλου ποιητού μας) Δρχ. 50. Τό πνεύμα του έλληνισμού Δρχ. 15. 9) Le Centre de l'έquilibre Mondial Δρχ. 200. 10) Τό βιβλίον των παραδόξων. Δρχ. 15. 11) Τό μυστήριον του έλληνικού άλφαβήτου. (Όπου άποκαλύπτεται ή όλη αΐωνος παραμύθια άπόκεχυρος διέταξις του άλφαβήτου, με δια τό εκπληκτικά άσχημα μυστήρια) Δρχ. 25. 12) Ο μέγιστος των έλλήνων πατακτιών της Δύσεως. Δρχ. 7. 13) Γεννάδιος ο Σχολάριος. Πρώτος Πατριάρχης Κωνσταντινών της πύσεως ο θεμελιωτής της Παλιγγενεσίας και της Άναστάσεως του Έθνους. Δρχ. 7. 14) Τό ανώτατον ιδεώδες της άρχαίας Ελλάδος και οι τρισμύριοι ένσάρκωται αύτου. Δρχ. 7. 15) Βυζαντινός Πολιτισμός Δρχ. 7. 16) Άθηναϊνός Πολιτισμός Δρχ. 7. 17) Άριστοφάνης, ο πρώτος του κομμουνισμού κωμικός Δρχ. 7. 18) Ο μέγιστος των πολιτικών της Νεώτερης Ελλάδος. Δρχ. 21. 19) Διατύσιος ο Άριστοπαγίτης. Δρχ. 7. 20) Λυκοβόγος, ο μυστηριώδης της Σπάρτης νομοθέτης Δρχ. 7. 21) Τά μέσα δι' όν ή νεώτερα Έλλάς θα πραγματοποιήση πολιτισμόν αντάξιον της άρχαίας Δρχ. 7. 22) Τά εβασγέλια της άρχαίας Ελλάδος Δρχ. 7. 23) Τά μορφωτικά μέσα της άρχαίας Ελλάδος Δρχ. 7. 24) Ποίος ο τελικός σκοπός της άρχαίας Ελλάδος. Δρχ. 7. 25) Πώς ένας νέος ή μία νέα μπορεί να μεγαλουργήση Δρχ. 7. 26) Άριστοτέλους «Τά φυσιογνωμικά». Εισαγωγή, μετάφρασις, σχόλια υπό Α. Φ. Χαλά. Δρχ. 40. 27) Άριστοτέλους «Παρά Ψυχής». Εισαγωγή, μετάφρασις, σχόλια υπό Α. Φ. Χαλά. Δρχ. 40.

Πωλούνται εις τό Βιβλιοπωλείον των κ.κ. Ι. Δ. Κολιδόρου
και Σίας Α. Ε. 46 όδός Σταδίου ΑΘΗΝΑΙ (Κ.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 25